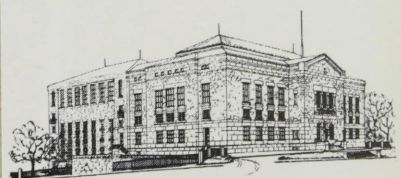

N.A.
A.

le 9700

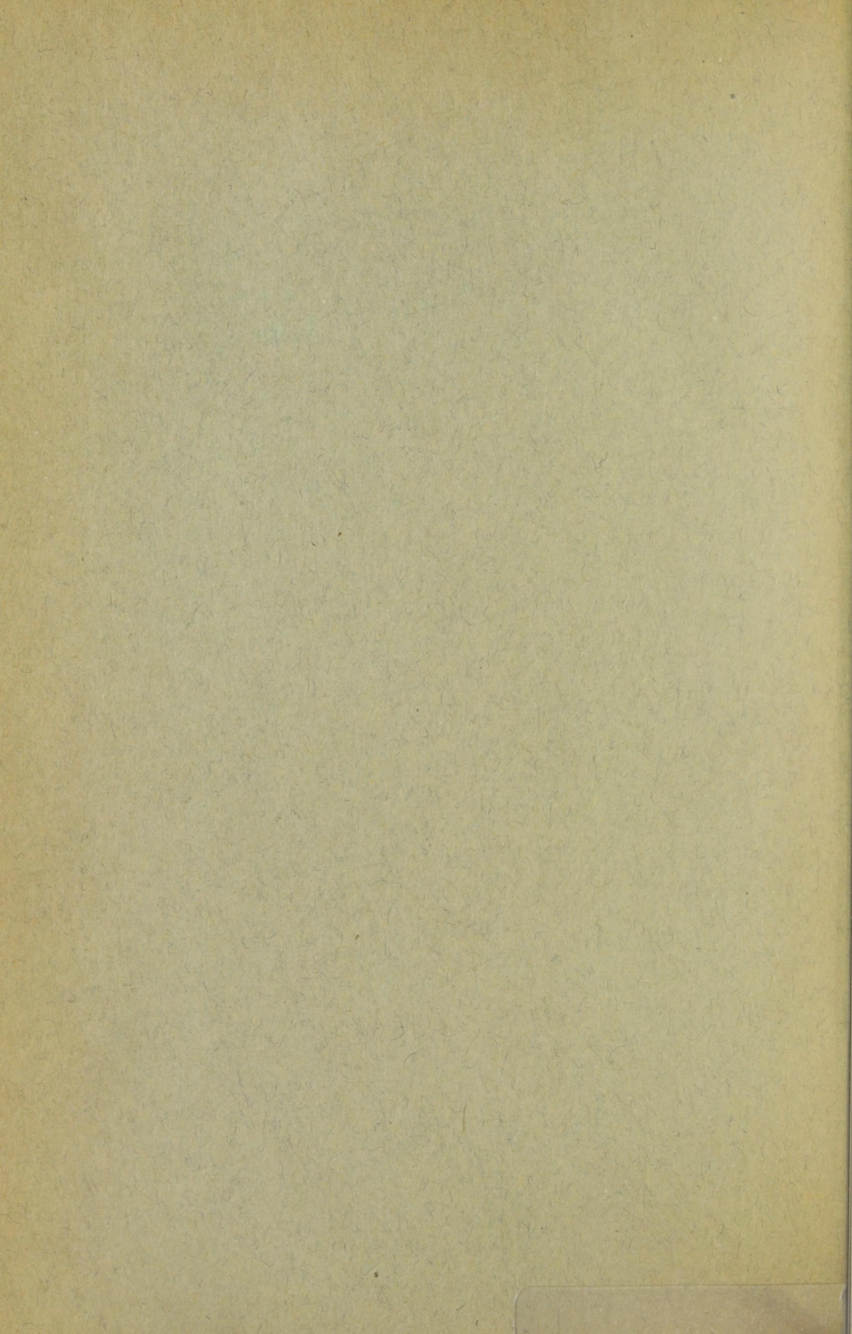
Ex Libris

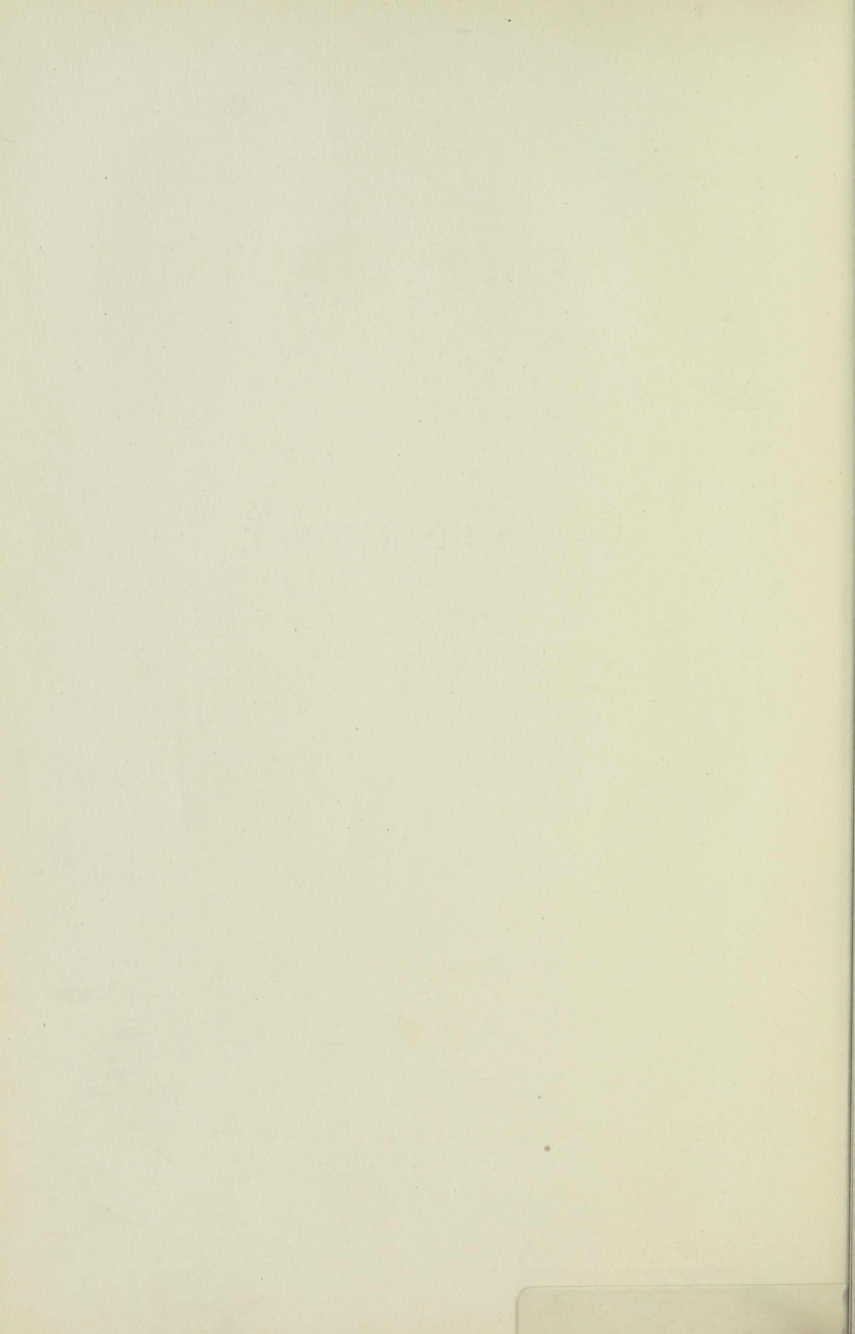
 Nasjonalbiblioteket

87GA71827

DE TRE I PARADISET

KATHRINE LIE

DE TRE I PARADISET

OSLO

FORLAGT AV H. ASCHEHOUG & CO. (W. NYGAARD)

1928

Printed in Norway.

O. Christiansens boktrykkeri, Oslo.

I

Hele den lange gang gjenlød av snakk og latter og skravl. Det stod tett med unge piker, som alle var kommet for å søke den ettertraktede stilling som skrive-maskindame på direktør Steffens kontor. Posten var avertert ledig i morgenavisene, og alt nu klokken halv ni var gangen full av ansøkere. «Personlig fremmøte klokken 9» stod det i annonsen, og fremmøtet var så stort at de kontorfolk, som måtte passere gangen for å komme til sine forskjellige rum, hadde vanskelig for å bane sig frem.

Dorit Bjerke var kommet tidlig. Hun stod allerede utenfor porten, før den ennå var lukket op.

Fru Madsen, hennes vertinne, hadde sett avtissementet og var kommet inn til henne med avisen med det samme den var kommet.

Dorit rev klærne på sig i en fart, gav sig ikke engang tid til å drikke kaffe og styrtet avsted. Det gjaldt jamen å være blandt de første. Plass måtte hun ha nu, ellers blev hun nødt til å reise hjem til Bjerkeviken, og det vilde være reddsomt efter at hun hadde vennet sig til å bo i en stor by.

Det var bare tre stykker som stod foran henne, så chansen burde ikke være dårlig.

De tre andre så ikke videre farlige ut, men en kunde aldri vite, kanskje en av dem nettop falt i chefens smak. Ergerlig forresten, at hun ikke hadde pyntet sig litt mer, for den blå regnkåpen og den røde hatten så jamen tarvelig nok ut, når hun la merke til hvor fine og opstasede de andre ansøkere var.

Hun var så trett i benene av å stå og vente, og sulten var hun også. Fru Madsen hadde sagt, det var rent galt å gå avsted uten frokost; men neimen om hun hadde kunnet få ned en bit mat. Nu hadde hun følelsen av at hun kunde spise et helt berg av smørbrød. Hun orket ikke snakke slik som de andre. De preket og skravlet som om de var gode kjente, og fortalte om sine gamle plasser og om hvilke chancer de hadde til nettop å bli den, som blev utvalgt.

Endelig blev døren åpnet og en lang tynn, lys gutt sa med et bukk og et smil:

«Vær så artig, mine ærede damer!»

Det gikk et smil fra ansikt til ansikt over den tette rekke unge piker som stod og ventet.

Nu begynte det da endelig, og det så lyst ut, syntes de alle, for den unge herren hadde vært både blid og vennlig, så dette lot til å være et hyggelig sted å komme til.

Den første gikk inn, og alle de andre tenkte: «Bare hun ikke får posten!»

Det varte en ti minutters tid, så blev døren igjen åpnet av den unge mann, som ropte med høitidelig stemme:

«Næste kvinne!»

Det blev en latter, for han så så inderlig lystig ut i ansiktet da han ropte.

Omsider kom turen til Dorit. Hjertet banket idet hun gik inn av døren. Den unge herren smilte til henne, og det hjalp litt.

Der satt en gammel herre ved et bord. Han så op over brillene på henne og pekte på en stol.

«Deres navn?»

«Dorit Bjerke.»

«De har vel et ordentlig døpenavn?»

«Jeg er døpt Dorothea Johanne Bjerke.»

«Fars stilling?»

Han skrev alt omhyggelig ned.

Dorit nølte litt. «Mine foreldre bor på en gård som heter Bjerkeviken nede på Sørlandet.»

«Gårdbruker altså.»

«Nei, ikke akkurat det. Far har forpaktet bort gården. Han var direktør før, men nu har han mistet alle pengene sine.»

«Altså forhenværende direktør.»

Du skal da få nok å skrive, skal du skrive slik op for alle dem, som står derute, tenkte Dorit.

«Har De attester?»

Dorit rakte en konvolutt frem. Uff, dette begynte ikke godt. Hun fikk visst aldri i livet den posten. Han så så morderlig gretten ut den gamle herren.

«Hør her, Steffen,» sa han og så op fra papirene bort på den unge gutt. «De skal ikke drive på med Deres ablegøier. «Næste kvinne!» Hva er det for slags manér å be de unge piker komme inn på.»

«Herregud, Blom, jeg kan da ikke si næste mann til den skokk av unge damer og yndige ungmøer, som står der ute.»

«De behøver bare å si «værsgod», Nå, dette ser jo

ikke verst ut. Kan De skrive på maskin?» sa han henvendt til Dorit.

«Ja da.»

«Ja, men jeg mener ordentlig, uten kluss og feil.»

«Jeg har da pleiet å skrive bra før,» sa Dorit beskjedent.

«Det svarer alle. La oss forsøke. Sett i papir, Steffen.»

Der stod et bord med en skrivemaskin borte ved vinduet. Dorit skyndte sig bort.

«Jeg kan da gjøre det selv,» sa hun.

Unge Steffen tok et papir og begynte å diktere:

«Hr. Johannes Hansen & Co.

Oslo.

Vi takker for Deres forespørsel av igår og vedlegger til gjennemsyn forslag til kontrakt, ifølge hvilken selskapet overtar forsikringen av alle Deres forsendelser til de i kontrakten stipulerte premier.»

Her begynte Steffen å hoste, for han merket at Dorit var litt efter.

«Nå da,» sa Blom.

«Det var slett ikke nødvendig å vente,» sa Dorit ivrig, «jeg fulgte med hele tiden.»

Vi skal være venn-li-ge og snilde mot hverandre,
lærte jeg av mor, da jeg var stor som så

sang Steffen.

Dorit bet sig i leben for ikke å sprute i latter. Han måtte være sønn av selve chefen han, som torde holde slik leven med den gamle gretne mannen.

«Det skulde glede oss om der på de anførte betingelser kunde etableres en fast forbindelse mellom oss,»

dikterte Steffen videre, men så nøs han langt og ettertrykkelig lenge.

Blom brummet.

«En sådan kontraktsforbindelse vil by Dem store fordeler, først og fremst derved at premiene er lavere enn om der skulde tegnes forsikring for hver enkelt forsendelse. Er De nu så sikker på at dette vilde bli en fordel, Blom?» avbrøt han sig selv med en uskyldig mine.

«Vær så god å diktere videre og bry Dem ikke om innholdet,» sa Blom ergerlig. «Vi har jo hele gangen full av ansøkere, som skal prøves.»

«— men størst fordel byr denne forsikringsform Dem derved, at De alltid er sikret mot at nogen forsendelse går uforsikret; ti selv om forsendelsen er forsømt anmeldt til oss i rett tid, har vi allikevel ved vår kontrakt overtatt risikoen under transporten.»

Steffen måtte holde op, for han skulde pusse nesen.

«Jeg tror jamen jeg er blitt forkjølet jeg, Blom. Er det ikke slik De også merker det, når De begynner på en av de store forkjølelsene Deres?»

«Det er visst best vi får en annen til å diktere,» sa Blom.

«Nei da, kjære vene, jeg er da ikke så dårlig. Nå, så begynner vi igjen, frøken: «Vi tør imøtese Deres uttalelser om forslaget, og i tilfelle det aksepteres skal vi få lov til ved personlig konferanse å gjøre Dem bekjent med ordningens detaljer. Ærbødigst o. s. v.» sa Steffen og avsluttet sin diktat med et dypt bukk.

Dorit smilte takknemlig til ham og tok brevet ut av maskinen og rakte det til Blom.

«Ja dette er jo bra og feilfritt skrevet, men De fikk

nu også tid på det ved alle Steffens fiksfakserier. Er De en ordentlig ung dame?» sa Blom og satte et par hvasse øine på henne.

«De kan da skjønne jeg er en ordentlig pike,» svarte Dorit krenket.

«Jeg mener, om De kan holde orden på et kontor, jeg,» sa Blom.

Steffen brast i latter.

«De er en gap, unge mann.» Blom var sint.

Steffen hadde tatt det brev, Dorit hadde skrevet.

«Jamen er De flink. Lidderlig pent skrevet,» sa han anerkjennende. «Ikke en feil, Blom. Tenk, hun har satt riktige kommaer også, og det er det sandelig ikke mange damer som kan.»

Dorit så på ham og smilte. Hvorfor mon han var så snild mot henne? Han hadde uttrykkelig stanset i diktaten ved hvert komma.

«Jeg synes vi skal gi oss med dette jeg, Blom. Vi kan da ikke forsøke alle dem, som står der ute. Skal vi det, får hverken De eller jeg middag idag.»

«Vi forlanger her på kontoret presis fremmøte klokken 9,» sa Blom og så strengt over brillene på Dorit. Hun nikket. «Selvfølgelig,» sa hun.

«— og påklædningen må være besørget før De kommer hit.»

Dorit så forbauset fra den ene til den annen.

«De forstår, frøken,» vedblev Blom, «at her paa kontoret har vi hverken bruk for kam, lebestift eller pudderdåse —»

«Slett ikke tann- eller skobørste. Det er forbudte varer her,» falt Steffen inn.

A din vemmelige gamle knark, tenkte Dorit, du

hadde jamen godt av både det ene og det annet, især en stor våt, varm svamp og pudder også i det gretne fjeset ditt, men høit sa hun:

«Jeg bruker hverken lebestift eller pudder, — kam må jeg da få lov å bruke hjemme.»

«Ja, så får vi forsøke Dem da,» sa Blom.

«Å tusen, tusen takk!» utbrøt Dorit henrykt.

Blom så forbauset på henne. «Lønnen er 150 kroner måneden,» sa han tørt. «Er De flink, kan De stige, er De dårlig, får De avskjed.»

«Jeg skal gjøre mitt beste, hr. Blom,» svarte Dorit så verdig hun bare kunde.

«Si til ute på gangen at plassen er besatt, så vi får dem avgårde, det er jo et leven uten like,» sa Blom gretten.

Steffen åpnet døren ut og ropte, idet han bukket dypt:

«Mine damer! Jeg beklager å måtte meddele, at plassen er besatt. — Å gudskjelov,» sa han, da han igjen hadde lukket døren, «jeg var jamen redd jeg, Blom, at De vilde prøve hele bølingen. Blom er så grundig, ser De, frøken Bjerke, helst vil han vi skal gjøre alt to ganger.»

«Skal jeg bli her med én gang?» spurte Dorit, hun var saa sulten at det svimlet for henne.

«Nei, kom imorgen klokken 9, men presis,» sa Blom.

Kom igjen i morra,
kom igjen i morra

sang Steffen rivende falskt.

Dorit næsten sprang gjennom gatene. Hun skyndte sig hjem for å fortelle sin vertinne den gode nyhet, at hun endelig hadde fått plass. Det var så snildt av fru

Madsen; hadde hun ikke kommet så tidlig med avisen, så Dorit kunde vært blandt de første, var hun sikkert ikke blitt ansatt.

«Fru Madsen! fru Madsen!» ropte hun inn gjennom gangen. «Jeg fikk plassen!»

«Gratulerer! Å nei, så heldig Dere var. Kom nå inn og spis. Jeg har dekket inne hos mig, og god frokost skal Dere få, for jeg tenkte: Stakkars barn, får a ikke plassen, trenger a noget å styrke sig på, og får a plassen, må hu jamen ha mat lel.»

Dorit satte sig henrykt ved bordet. Der var kaffe og ferske rundstykker, egg og ost.

«Det piper i mig, så sulten er jeg,» sa hun og la i sig alt hun orket. «Tenk, det var en ung herre der, og han var så snild. Han dikterte så langsomt, og både hostet og nøs for at jeg skulde få tid. De vet jeg kan skrive godt, men jeg var så redd, at hadde han ikke vært så snild, er jeg sikker på jeg hadde gjort feil. Kan De begripe, fru Madsen, hvorfor han var så snild? Det var jo to inne før mig.»

«Å jo, jeg tror nok jeg skjønner det. Han var ung, sier Dere, og Dere er ung, og ungdom holder isammens. Dem var vel eldre dem to andre.»

«Det var en gammel herre der, som het Blom. Han var sidgretten og sur, men den unge han het Steffen og måtte være sønn av chefen, ellers hadde han aldri i livet vovet å holde slikt leven med den gamle gretten-pinnen.»

«Jaså, sønn til chefen! Dere skal se Dere gjør løkka Deres der,» sa fru Madsen og nikket høitidelig.

«Nei, vet De hvad!» Dorit lo høit. «Han var da bare en guttunge, fru Madsen, i høiden 18—19 år.»

«Og Dere er 20, så det er da ikke stor forskjellen.»

Dorit takket for maten og gikk inn paa sitt værelse. Først vilde hun skrive hjem. Far og mor vilde bli så glad. Nu behøvde de ikke sende hende så mange penger. Et hundre og femti kroner var ikke så dårlig, men allikevel måtte hun knipe og spare, skulde hun greie sig helt alene. Godt hun hadde så mange pene klær fra den gang far hadde så mange penger. Tante Anna måtte også underrettes, men det kunde hun vente med til søndag, for om søndagene pleiet hun å spise middag hos henne. Og venindene, både Molle og Margit, hadde vært så snilde og hjelpsomme. Molle hadde enda villet, at Dorit skulde flytte til henne for å spare, men vertinnen hadde sagt bent ut nei. Og John og Niki og Hans Jacob — plutselig satte hun i å le. Nu hadde hun vunnet veddemålet med Hans Jacob! Han hadde påstått, at hun ingen post fikk, og hun hadde holdt på, at plass måtte og skulde hun ha, innen måneden var ute, og så hadde de veddet og nu hadde hun vunnet! De hadde enda veddet om en flaske punsj.

Hun fikk vente på Molle utenfor kontoret, for den ekle chefen hennes hadde nektet all privat-telefonering i kontortiden. Kjøpte hun wienerbrød, så spenderte vel Molle kaffe, og da behøvde de ikke spise den kjedelige middagsmaten.

Klokken 4 stod Dorit utenfor Molles kontor og ventet. Bare ikke chefen holdt henne over tiden. Han var lei slik, Molles chef, tenkte bare på sig selv og det arbeidet som skulde gjøres. Men Molle hadde 250 kroner måneden, så hun fikk nok henge i.

Dér kom hun endelig. Høi og tynn og pen som alltid.

Alt, hvad Molle hadde på sig, tok hun sig ut i, selv i den gamle regnkåpen så hun ut som en dame.

«Molle! Jeg har fått post! 150 kroner, men jeg får mer, er de fornøiet med mig — hos direktør Steffen — forsikringsselskap, skjønner du. Jeg skal begynne alt imorgen. Hyggelig kontor, lot det til, men der var en gretten gammel tass der —» Munnen gikk i ett kjøp, så Molle fikk ikke et ord inn.

«Vi sløifer middagen, Molle. Jeg river i kaker og wienerbrød, så tar du kaffen og sukker og fløte. Vi telefonerer til Margit og ber henne komme, når hun har spist i det fine pensjonatet sitt.»

Molle stanset og lo.

«Gud, så du skravler. Gratulerer med posten. Du var jamen heldig. Lønnen er jo ikke rar, men er kontoret hyggelig, så har sandelig det mer å si enn lønnen. Bare vær litt stram fra begynnelsen av, så får de respekt for dig. Vær på pletten om morgenen, heller litt før enn efter klokken 9, og gå aldri før klokken er slått fire. De legger merke til slikt.»

«Du kan da skjønne jeg skal henge i. Deilig å få noget å gjøre, jeg er så lei av å gå og drive. Og Molle, nu slipper jeg å ta jobber før jul som diskedame.»

Endelig kom Margit. Hun var mett efter sin gode pensjonatsmiddag, og de andre hadde ikke orket vente på henne. Margit var så glad i mat og kunde ikke tenke sig muligheten av å la være å spise ordentlig middag med poteter og saus og dessert. De andre gjorde narr av henne for all den spisingen hennes, men Margit tok sig ikke nær av det.

«En må ha mat, skal en arbeide ordentlig,» sa hun. Men det syntes også på henne at hun spiste så meget,

for hun var tykk og rund og trivelig med røde kinner og lubne ben og armer.

«Gid vi kunde bo sammen vi tre,» sa Molle plutselig. «Tenk, hvor koselig vi kunde ha det om aftnene.»

«Å, om vi kunde!» Dorit blev så begeistret ved tanken at hun rent glemte å spise resten av wienerbrødet.

«Ja, men jeg vilde ha ordentlig stell,» sa Margit. «Middagsmat hver dag, men dere vilde naturligvis sløife middagen, hvis dere skulde ut og more dere.»

«Nei da, du skulde få lage maten for oss, så var du sikker.»

«Takk for det storartede tilbudet,» sa Margit spisst, «men forresten tror jeg vi kunde leve billigere, hvis vi betalte 100 kroner i kassen hver.»

«Det blir umulig å skaffe hus. Skal vi være tre på ett værelse, blir det forferdelig trangt, og vertinner er så urimelige sånn. De forlanger mer, når vi er tre stykker som deler værelset, enn når vi bare er to. Vi får være på vakt og passe på om vi skulde finne noget,» sa Molle og pustet røken fra cigaretten ut i store ringer. «Men det skal være sikkert at jeg skulde være glad den dag vi kunde flytte sammen. Tenk dere, bare om aftnene hvor hyggelig vi da kunde ha det — og søndagene da. — Herregud hvor ensomme vi er, vi stakkars kontor-damer, som hverken har familie eller hjem. Søndagene er nok deilige, men da føler vi ensomheten verst. Er det noget rart i at vi renner ute på kino og dans, når det er nogen, som vil spendere det på oss. Vi er såmenn mer enn villig til å gå fra aftnenes ensomhet. Og så får vi ord på oss for å være av dem, som reker ute bestandig — de lettsindige — og blir budt litt av hvert av de mindre fine unge herrer, fordi vi alltid går med.

Hadde vi et hjem, så holdt vi oss der, for de flestes vedkommende iallfall —.»

Molle tidde, og de to andre blev sittende og se forbauset på henne. Det hadde vært en så bitter klang i hennes stemme, at de begge følte der lå mere under ordene.

Det blev en pinlig og forlegen pause.

«La oss ikke bli tragiske, barn,» sa Margit med et smil.

Molle så fort bort på henne.

«Du har det ikke ondt, jeg mener ikke sånne som dig, for du bor i pensjonat. Du kan sitte sammen med de andre i salongen og snakke om aftnene. Dessuten har du et hjem og du har også din bestemors hjem, som du kan reise til i ferien. Nei, jeg mener slike stakkars løse fugler som Dorit og jeg. Vi burde bo sammen —.»

«Dere, om vi kunde! Om vi spurte fru Madsen,» ropte Dorit. «Hun gikk nok med på det, men mitt værelse er jo alt—alt for lite til tre, og andre har hun ikke. Og så matlagningen da, de nekter oss alle som én å lage mat på værelsene, selv fru Madsen. Å dere kan tro jeg er spent på kontoret imorgen. Jeg er sikker på at jeg ikke får en blund på øinene inatt av bare spenning.»

II

Dorit hadde sovet riktig godt, til tross for at hun var så spent på hvordan det vilde arte sig på kontoret.

Klokken et kvart før ni var hun der, men det var ingen tilstede.

Ti minutter etter gikk døren op og en dame kom inn. Dorit reiste sig.

«Jeg blev ansatt her igår,» sa hun, «mitt navn er Dorit Bjerke.»

Damen smilte vennlig og rakte henne hånden. «Jeg heter Thora Gundersen,» sa hun, «og er bokholder her. Jaså, De er den nye maskinskriversken. Velkommen hit, frøken Bjerke.»

Dorit blev så glad for den vennlige mottagelse. Dette begynte jo godt.

Det var tre store, lyse kontorer, og det innerste var oiensynlig chefens.

«Det blir vel Deres plass,» sa frøken Gundersen og pekte på et bord, «men det er best De venter til kontorchefen kommer. Det er han som bestemmer alt her.»

«Hvad heter han?»

«Blom.»

«Å, det var han jeg så igår. En gammel, nokså gretten herre.»

«Den hund som gjør biter ikke,» lo frøken Gundersen. «Han er grei, Blom, når en bare gjør sitt arbeide ordentlig og er påpasselig.»

«Og chefen da?»

«Han er allright. Jeg har vært her i åtte år og har aldri sett annet enn elskværdighet av ham. Gretten og i dårlig humør kan naturligvis han være som alle andre, og litt masete er han kanskje, men —»

«Sønnen var da riktig hyggelig, den unge Steffen, jeg så ham igår.»

«Sønnen!» Frøken Gundersen lo. «Det var chefens nevø det. Direktør Steffen er ikke gift. Den unge er en ordentlig munter sjel. Full av skøi og moro, pen og elegant, og blomst i knappullet, ellers gjør han ikke så stor nytte for sig uten det at han setter liv i oss andre, men vil han, kan han både være flink og snar.»

«Jeg var rent forbauset over at han turde snakke til Blom som han gjorde.»

«Jeg skal betro Dem en hemmelighet. Unge Steffen er Bloms svakhet — kanskje den eneste han har. Vi andre tør nok ikke ta Blom så spøkefullt som han gjør. Men hør, frøken Bjerke, jeg vil råde Dem til å kjøpe et kontorforklæ. Jeg tror Blom vilde like det —.»

«De mener Blom liker ikke bare armer,» lo Dorit.

«Nettop ja.»

Nu begynte de andre å innfinne sig. Blom kom først. Han nikket kort til Dorit, som i befippelsen over sine bare armer neiet. Han tok langsomt av sig kalosjer og hang hatt og frakk omhyggelig op, så byttet han trøie og tok et par halvermer frem av en skuffe og trakk dem omstendelig utenpå trøieermene, så pusset han brillene, og så var han endelig ferdig. Dorit så alt, enn-

skjønt hun lot som om hun betraktet huset på den annen side av gaten.

Han gjør jamen mere toalette han enn både frøken Gundersen og jeg, tenkte Dorit og husket paa Bloms bemerkninger fra den foregående dag.

Dorit fikk sig anvist plass, og Blom rakte henne nogen brev hun skulde kopiere, og snart var arbeidet i full gang. Klappingen av skrivemaskinen og skrapingen av frøken Gundersens penn og av og til en kremten inne fra Bloms værelse var den eneste lyd som hørtes.

Klokken nærmet sig ti da de hørte plystring ute på gangen og et kort dunk på døren, og inn kom unge Steffen. Han kek spørrende mot chefens kontor, men pustet øiensynlig lettet, da han så den åpne dør.

«Jamen rakk jeg ikke hit før onkel Georg,» sa han henrykt. «Undskyld, Blom, at jeg er litt sent ute. Sovet dårlig i natt, ser De, danset for meget igår. Uff, jeg har ondt både i hodet og bena, og ikke er jeg riktig frisk selv heller. Godmorgen og velkommen, frøken Bjerke. Gleder mig å se Dem i disse haller, jeg skal si De pynter ordentlig op.»

Dorit kunde ikke la være å le, og Steffen fortsatte: «Får ikke De ondt i bena av å danse charleston?»

«Jeg kan ikke den dansen,» sa Dorit og skottet bort på Blom.

«Du milde himmel, en moderne ung dame som ikke kan charleston! Jeg får ta mig av Deres oppdragelse i frokostpausen.»

Dorit rystet på hodet og skrev ivrig videre, hun hadde sett at Blom så misfornøiet ut.

«Sett Dem nu til å gjøre noget, Steffen,» sa han, «for-

resten får vi vel ikke nogen hjelp av Dem her idag, når De danser og turer hele natten.»

«Turer! Men kjære Blom, tror De vi turer hos tante Mathilde? Det var der jeg var, og jeg kan forsikre Dem at det var temmelig glissent mellom pjoletterne. Spør bare onkel Georg, han var der han og, men han —»

«Ja, ja. Jeg venter på de papirene som De skulde ha gitt mig igår,» avbrøt Blom.

De kommer, de kommer, de kommer nok en gang!
sang Steffen.

Han hadde såvidt fått satt sig ned og begynt å rote i nogen papirer, da de hørte en nøkkel bli satt i låsen inne i chefens kontor, og et øieblikk efter stod der en høi, tynn, gråsprenget herre i den åpne dør.

«Godmorgen. Gleder mig å se at du alt er på pletten, Finn. Nå, der har vi den nye damen vår.»

Han kom bort til Dorit, trakk hansken av og rakte henne hånden.

«Velkommen, frøken.» Dorit så inn i et par skarpe, blå øine. Hun reiste sig og blev blusende rød idet hun rakte ham hånden.

«De har jo vært på assurancekontor før, hører jeg, så De kommer nok snart inn i arbeidet her hos oss.»

Dorit holdt på å si at han tok feil og at hun hadde vært på kontoret hos en sukkergrosserer, men så kom hun til å se bort på Finn Steffen i det samme og så at han blunket til henne, derfor sa hun bare «Ja takk» og satte sig ned på sin plass igjen.

Dorit kunde se gjennom den åpne dør at Blom hadde lagt merke til det hele optrin og bemerket at Steffen blunket til henne. Hvad i all verden kunde dette bety? Det var da slett ikke noget heldig for henne at

chefen trodde hun hadde øvelse, og så kom hun her helt ny og uten nogen anelse om assurance.

En stund efter blev hun kalt inn på chefens kontor og diktet en del brev. Dorit stenograferte på med dødsforakt og skrev ivei uten å ane hvad uttrykkene betydde. Hun torde ikke røpe sin uvitenhet — tenk om chefen blev sint og gav henne avskjed. Dette fikk jamen Steffen hjelpe henne med, når han hadde fått henne inn i denne falske stilling.

Hun var både rød og forvirret da hun kom ut fra chefen og måtte gå gjennom Bloms kontor.

«Nå, hvordan gikk det?» spurte han vennlig.

«Det var litt vanskelig, jeg er jo ikke inne i alle uttrykkene,» sa hun og stanset.

«Be unge Steffen om å hjelpe Dem.»

«Tusen takk,» svarte Dorit glad.

Finn Steffen satt og flirte da hun kom inn i det ytterste kontor.

«Hvorfor sa De at jeg hadde vært på assurancekontor før?» Dorit var sint i stemmen.

«Ta det med ro, det greier sig nok. Jeg staar til tjeneste som privatlærer, hvis frøknen vil motta min ringe hjelp. Ser De,» sa han plutselig alvorlig, «onkel Georg likte ikke, at der ikke var prøvet flere av de damer som ansøkte, og sa at vi burde ha foretrukket en som var inne i assurance fra før av, og så smelte jeg likeså godt i ham, at det hadde De nettop vært. Skjøner De ikke at jeg var så livende redd vi skulde miste Dem. Tenk om vi hadde fått henne med fjøra på hatten, hun som stod efter Dem ute på gangen. Jeg reddet jo både Dem og Blom på en gang. Nødløgn er som bekjent tillatt.»

Dorit måtte smile, så redd og ergerlig hun enn var.

«Så, nu skinner solen igjen. Kom nu så begynner vi. De kan jo forstå, at man må settes inn i all slags arbeide,» snakket han videre, mens hun la sine notater frem foran ham.

De holdt på like til de skulde spise frokost, og da hadde han hjulpet henne så godt, at det var bare å skrive brevene rene på maskinen.

«Tusen takk for hjelpen. Det var ordentlig snilt av Dem,» sa Dorit takknemlig.

«Det er mig alltid en fryd å hjelpe en ung og ulykkelig dame på rett kjøp igjen.»

Dorit lo, og frøken Gundersen lo hun også.

«Er det ikke min plikt som den sist ankomne å lage istand frokosten?» spurte Dorit.

«Å jo —» frøken Gundersen trakk på det. «Men nu er jo jeg vant til å gjøre det, så jeg kan godt fortsette,» sa hun og reiste sig, tok vannkjelen og gikk ut på gangen for å fylle den.

«Bland Dem ikke inn i frøken Gundersens rettigheter. Hun elsker å gå inn til onkel Georg med brettet,» hvisket Finn Steffen.

«Takk for opplysningen,» kom det like så sakte tilbake, men da frøken Gundersen kom inn igjen, sa Dorit: «Si bare fra, frøken, hvis det er noget De vil jeg skal gjøre.»

«Det er vel best jeg fortsetter,» svarte frøken Gundersen. «Chefen er meget nøie på sin te, og De er vel ikke så øvet i matstell, så ung som De er.»

«Jeg vil naturligvis helst slippe.» Dorit satt og så på frøken Gundersen gjøre brettet istand. Først la hun en papirserviett på, så skar hun op en citron i tynne

skiver, og så smurte hun på ferske rundstykker, som visergutten hadde hentet.

«De kan jo stelle istand brettet til Blom.» Frøken Gundersen stanset, hun var paa vei inn til chefen med frokostbrettet.

«Ikke gjør det, frøken Bjerke, det smitter!» Steffen ventet til frøken Gundersen var forsvunnet.

«Hvad er det som smitter?»

«Å bære inn frokostbretter vel. Kanskje De nu blir like forelsket i Blom som frøken Gundersen er i onkel.»

«I den gamle trebukken! Forelskelsen vilde sikkert i tilfelle bli ganske håpløs. Luk heller op døren for mig.»

Da klokken var fire var Dorit så utkjørt, at hun bare tenkte på å komme hjem og sove. Hun var så uvant og ute av trening, at de syv timers arbeide hadde gjort henne aldeles dødsens trett. Og i aften skulde hun ut med Hans Jacob og danse. Hun *måtte* sove først.

Hun gikk innom en butikk og kjøpte sig nogen ferdige kjøttkaker og to rundstykker, så fikk hun be fru Mad-sen om en kopp kaffe eller et glass melk, og så sove — bare sove, til det var tid å klæ sig til møtet med Hans Jacob.

III

Det var søndag, og Dorit var oppe hos tante Anna i hennes lille leilighet. De hadde nettop spist middag, og tante Annas sedvanlige søndagsmiddag — kalvekoteletter — hadde smakt aldeles utmerket. Nu satt de inne i stuen og drakk kaffe. Dorit hadde nettop fortalt hvor gjerne hun og venindene vilde bo sammen.

«Ser du, Dorit, jeg har alltid hatt ond samvittighet, fordi jeg ikke hjelper dig, barnet mitt,» sa den lille, tynne frøken og så på Dorit med sine blanke øine.

«Du, tante Anna! Hjelper ikke du mig? Du aner ikke hvad det betyr for mig, at jeg får slik god og hyggelig middag hver søndag.»

«Å, det er så lite det,» sa den gamle dame og trakk det hvite strikkede tørklæ op om sin skjeve skulder. «Når jeg tenker på alt din far gjorde for mig i sine velmaktsdager, så skylder jeg dig nok adskillig mer enn de søndagsmiddagene.»

«Det er da deilig at ingen kan ta denne boligen din fra dig, tante Anna, for fra far har de jo tatt hver smitt og smule. Denne leiligheten er det eneste som er igjen av all rikdommen hans.»

«Jeg tror ikke der går en dag jeg ikke tenker på ham med takknemlighet. Hvor vilde jeg ha vært nu,

hvis han dengang ikke hadde vært så omsorgsfull mot mig. Jeg burde jo, når du sier at du for å få et hjem så gjerne vil bo sammen med nogen, be dig å bo her hos mig, men jeg kan det ikke. De hundre kronene jeg får for det værelset jeg leier ut er akkurat til husleien, og så er det så vidt jeg greier resten med livrenten. Ja den kan jeg også takke din far for. Han kjøpte jo både aktieleiligheten og livrenten den gangen han var rik. Og se min annen bror, Edvard, hvad har han gjort? Ingenting hverken for mig eller andre, ennskjønt de sitter så godt i det. Det var ikke formeget om Edvard og Karen hjalp dig, synes jeg. Du er da hans kjødelige brors eneste barn.»

«Det er deilig de ikke gjør det. Jeg vilde nødigg ha noget å takke tante Karen for.»

«De kunde da be dig av og til, ikke nettop bare første juledag.»

«Jeg tror jeg nettop kom til å være buden bort de dager de bad mig,» lo Dorit.

Tante Anna satt litt taus, som om hun betenkte sig, så sa hun besluttomt:

«Ja ser du, Dorit, jeg vil like så gjerne fortelle dig det, så vet du hvad du har å rette dig efter. Jeg har testamentert alt hvad jeg eier til dig. Leiligheten og møblene her. Det er ikke stort, men hvad jeg har skal du ha. Nei, takk mig ikke. Det er da bare rimelig at det går tilbake dit hvor det kommer fra. Og jeg har pålagt sakføreren å påse at du får alt sammen — at Karen og Edvard ikke blander sig i det og tar nogen ting fra dig, barnet mitt. Jeg har henvendt mig til sakfører Sande, for hans far var hjemmefra Bjerkeviken, og det er bra folk. Karen kommer nok og sier at hun

vil ha nogen av de gamle møblene eller sølvtøiet, men hun skal ikke ha en skje eller en stol, lov mig det, Dorit.»

«Ja, det skal jeg love dig, tante Anna; men du skal se du lever nok lenge ennu,» sa Dorit rørt.

«Nei, det tror jeg ikke, for aldri har astmaen vært så slem som i høst. En vakker dag finner dere mig død, og da er jeg død fordi jeg ikke har fått pusten.»

«Stakkars dig, er det så slemm nu. Det er vel alt dette regnet som gjør det så vanskelig å puste. Gid du kunde reise et sted hen, hvor det var lettere luft. Det kunde jamen onkel Edvard spendere på dig.»

«Å nei du, jeg sier som du, at det er best ikke å ha noget å takke dem for. Men hør her, Dorit, du skal la frøken Holst bli boende her. Det er få som betaler 100 kr. nu for et værelse; men hun har kaffe om morgenen og bad hver lørdag, det hører med i kontrakten. Hennes 100 kr. betaler leien, og du selv har jo nok med pikeværelset, kjøkkenet og stuen her.»

«Ja visst, tante Anna; men jeg liker ikke å snakke om hvad jeg skal gjøre når du er borte. Jeg vil meget heller ha dig enn leiligheten,» lo hun genert.

«Takk for det, barnet mitt; men jeg skal si dig, at når en er så syk og gammel og ensom som jeg er, så er en ikke så redd for døden.»

Da Dorit gikk hjem om aftenen, hadde hun meget å tenke på. Stakkars tante Anna! Her var også en som følte sig ensom, ennskjønt hun hadde det koseligste hjem som tenkes kunde. Jamen vilde hun gå oftere op til henne. Hun vilde be Molle være med en aften, og et eller annet påskudd kunde de vel alltid finne på for sitt besøk.

En aften et par dager efter ringte Dorit på frøken Anna Bjerkes dør. Hun hadde Molle med sig.

De ventet en stund, så blev døren åpnet så langt som sikkerhetskjeden rakk.

«Det er bare jeg, tante Anna. Jeg har en veninde med mig.»

«Nei så hyggelig. Vær så god kom inn,» sa frøken Bjerke vennlig.

«Det er min veninde, Molle Garmann. Jeg måtte op og fortelle dig nyheter hjemmefra. Jeg fikk brev idag.»

Da de satt inne i stuen ved det runde bord med fløielsteppet og den hvite broderte servietten, begynte Dorit:

«Far og mor er naturligvis henrykt over at jeg har fått post; og vet du, mor vil til sommeren ta mot gjester. Du vet, plass har hun nok av i det store huset, og Molle og jeg har bestemt at vi vil se å få ferie samtidig og reise dit ned, og så vil vi ha dig med oss. Kunde ikke det være hyggelig?»

Den gamle dames øine skinnet. «Tenk å få se Bjerkeviken gård igjen. Jo, det skulde nok være herlig, men reisen og oppholdet blir vel dyrt. Vi kan jo ikke legge oss inn på dine foreldre uten å betale godt for oss.»

«Vi får spare litt sammen, tante Anna.»

«Det kunde vel kanskje la sig gjøre, men det er lenge til sommeren, og det er vel ikke sikkert vi lever til den tid — ja jeg da,» sa frøken Bjerke med et smil. «Men det er hyggelig å ha noget å se frem til; og atter å gå i Bjerkevikens gamle have vilde vel være det jeg helst ønsket av alt i verden.»

Dorit blev sittende og se på henne en stund, så sa hun langsomt:

«Du tante Anna, kunde du tenke dig muligheten av å bo på Bjerkeviken hele året rundt?»

«Hvad mener du med det? Din far og mor har nok med å klare sig selv. Men jeg vilde da ikke noget heller enn å komme tilbake til vårt gamle hjem.»

«Mor skriver — her kan du selv se: «Hadde vi bare så sant råd til å be Anna komme hit til oss, var det intet vi heller vilde, din far og jeg.» Og så skriver hun noget sentimentalt tois om alderdommen og de som bør holde sammen o. s. v., men det blir du bare trist av å lese. Ser du, tante Anna, jeg har fått en idé, men du vil kanskje ikke —; om du leide denne leiligheten din ut til Molle, Margit og mig, så kunde vi betale dig husleie — vi må jo betale der vi bor —; frøken Holst kan bli boende, og så får du de pengene vi betaler, og med dem og de du har fra livrenten din kan du da rundelig bo hos far og mor. De behøver da ikke tjene på dig, så du fikk det billig der. Du spiser jo som en fugl, og plass har de jo i overflod.»

Den gamle dame blev sittende og se på henne.

«Huff, barn, du kommer så brått med det. Sånt må en jo tenke over.»

«Selvfølgelig. Du behøver ikke å bestemme dig i aften. Mor og far vilde bli glad, det kan du være sikker på. Mor blev så rørt over at du vilde gi mig alle tingene dine og leiligheten også en — engang i fremtiden.»

«Men møblene da?»

«De måtte vi få låne. Vi skal love å være så forsiktige med alt du eier, og du kunde pakke bort det du var mest redd for. Ikke sant, Molle?»

«Det kunde jo bare være for en tid,» innskjøt Molle. «Vi måtte love frøken Bjerke, at den dag hun vilde ha leiligheten igjen, skulde vi flytte. Vi skal lage høitidelig kontrakt og skrive under alle tre på at vi forplikter oss til å flytte den dag De ønsker.»

«Dere tar rent pusten fra mig, barn. Men hvad tror dere frøken Holst vil si? Tror dere hun vil finne sig i det?»

«Du kan jo først spørre henne. Hun skal få sin kaffe og sitt bad som hun pleier, og du kan jo si det bare blir for en kortere tid,» sa Dorit overtalende.

«Vi skulde være så snilde og hensynsfulle mot henne, og hun skal få det ganske som hun er vant til,» forsikret Molle.

«Men dere er unge og livlige, og frøken Holst sier at hun er så glad for den ro som er her.»

«Det måtte vi naturligvis ta hensyn til. Vi skal ikke stoie, og frøken Holst's værelse ligger jo så for sig selv,» sa Dorit. Hun var så ivrig at hun kunde gått med på hvad det skulde være.

«Ja, men blev det ikke dyrt for dere da, småpiker, og for liten plass her til tre,» innvendte frøken Bjerke.

«Hvad sier du, Molle? Kunde vi ikke betale tante Anna hundre kroner i leie? Jeg betaler nu 40 hos fru Madsen, det er aldeles urimelig billig, og du betaler 50 bare for værelset, og Margit betaler 150 i sin pensjon. Betalte vi hver vår tredjepart, blev det billig for oss likevel — vi stod oss på det simpelthen.»

«Hundre kroner behøvde jeg jo ikke,» sa frøken Bjerke.

«Jo, det kan vi betale,» forsikret begge de unge pikene.

«Og vi skal betale forskudd,» sa Molle, «det må vi gjøre hos våre vertinner.»

«Ja, ja, barn, dere må la mig få tenke på dette og snakke med frøken Holst om det. Men jeg må først vite om dine foreldre kunde tenke sig å gå med på det.»

«Jeg skal skrive i aften,» sa Dorit, «men det kan du gå ut fra at de vil.»

IV

Dorit renskrev chefens diktat. Hun var ennu ikke så øvet at hun torde innlate sig på å skrive brevene av like på maskinen, men det kom nok med tiden. Blom og frøken Gundersen var inne hos chefen til kvartalsoppgjør, og Finn Steffen satt og preket og skravlet og forstyrret henne uavladelig. Hun hadde så meget å tenke på idag, Dorit, og det var neimen ikke så lett å samle tankene om alle disse brevene.

At tante Anna ikke ringte op! Hun måtte ha fått brevet nu. Moren hadde skrevet, at de mer enn gjerne vilde ha tante Anna i huset, og det brevet hadde Dorit sendt til henne, så kunde hun selv se hvor velkommen hun var. Hun hadde bedt henne ringe op straks hun hadde fått brevet, men slike gamle damer skulde naturligvis betenke sig en evighet, før de bestemte sig.

«Frøken Bjerke, vil De være med mig og danse på Bristol i eftermiddag?» sa Steffen plutselig.

Dorit snudde sig rundt på stolen.

«I eftermiddag. Takk, det er nok ganske umulig.»

«Det var kjedelig. Er De optatt?»

Dorit så at han følte sig skuffet. Han måtte ikke tro at hun ikke vilde gå med ham, fordi han var så ung. Så snild som han hadde vært mot henne, fikk

hun heller ofre en eftermiddag på ham, selv om det ikke nettop var så morsomt.

«Jeg skal si Dem, Steffen, at jeg sitter her og er så usigelig spent på en opringing. Det er en gammel tante, som skal ringe mig op,» la hun til, da hun så at han smilte ironisk.

«Kan gamle tanter være usigelig spennende?» spurte han mistroisk.

«Ja, min er det i hvert fall,» lo Dorit, og da hun forstod at han trodde hun satt her og fant på en undskyldning, la hun til: «Det gjelder om to veninder og jeg skal få overta hennes leilighet, og det kan De da begripe er spennende.»

«Ja, da så,» svarte Steffen. «Hvem er venindene?»

«Margit Holm og Molle Garmann.»

«Den pene, høie, mørke frøken Garmann?»

«Ja er ikke Molle nydelig?»

«Stilig dame.»

«De kan jo forstå vi er spent. Tenk hvor koselig vi får det. Vi skal føre husholdning og slippe å gå ut og spise, og tenk all den moro vi kan ha — små hyggelige selskaper. Da må De komme og besøke oss, Steffen,» sa hun for å bøte på at hun hadde sagt nei takk til dansen.

«Skal være mig en utsøkt fornøielse!» Steffen bukket der han satt. «Det er svært til lang konferanse onkel Georg og tante Thora har idag.»

«Tante Thora?»

«Ja, jeg kaller henne så for å øve mig. Det går nok den veien, vær sikker på det, frøken Bjerke. Hun gir sig ikke. Slike eldre damer er iherdige og seige, og når nok det mål de har satt sig.»

«Hvorfor skal det nettop være hun som vil ha ham? Kanskje det er omvendt — eller gjensidig. Forresten synes jeg direktør Steffen burde være henrykt over å få så snild og hyggelig en dame — og ganske pen er hun da også. Han er da eldgammel, og hun er vel ikke mer enn 30 år.»

«Eldgammel, onkel Georg! Høist 40 år.»

«Ja, da er han altså snart halvhundre. Tenk, Steffen, å ha levet i halvhundre år!»

I det samme ringte telefonen. Dorit så spent op. Hver gang det ringte, håpet hun at det skulde være tante Anna.

«Kontorchefen er dessverre optatt for øieblikket i en konferanse. Tør jeg be Dem være så vennlig å ringe op om en times tid,» sa Steffen og bukket høflig inn i telefonen. «Beklager, frøken Bjerke, at det ikke var den spennende tanten.»

«Nei, nu må jeg være flittig,» sa Dorit og begynte å arbeide igjen.

«Er de på kontor begge venindene Deres også?»

«Molle er på kontor og Margit Holm er lærerinne. Lærerinner har det bedre enn oss kontordamer. Tenk den lange, deilige ferien de har, og så har de lov til å være syke, og attpå får de gratis vikar. God lønn har de også, og kortere arbeidstid.»

«Jamen et gørr kjedelig arbeide. Tenk å terpe inn i dumme unger det samme år etter år.»

«Jeg vet ikke det. Margit har en klasse med søte snilde småpiker i 8 års alderen. De er så forferdelig glad i henne.»

«En kan da bli glad i hverandre på kontor også.»

«Uff, for noget tøis. Nu må De ikke forstyrre mig, Steffen.»

En liten stund var det stille, så sa Dorit:

«Hvorfor holdt hun op den damen som var her før mig?»

«Hun skulde gifte sig. Det er et meget erotisk kontor dette, skal jeg si Dem. Vokt Dem at det ikke går Dem like ille som Deres forgjenger.»

Dorit lo. «Kanskje med Blom? Hva? Er han også erotisk kanskje?» Dorit merket at Steffen så på henne og nettop skulde til å si noget, derfor sa hun fort: «Men nu sier jeg Dem, at De får ikke lov å forstyrre mig oftere.»

«Det var ikke jeg som forstyrret Dem, men De som forstyrret mig.»

«Kranglefanten.» Maskinen durte videre.

Der ringte telefonen igjen. Steffen tok den og rakte mikrofonen til Dorit.

«Jamen sa De sant også. Jeg kan høre det er en gammel dame.»

«Det er jeg, tante Anna. Ja. Har du bestemt dig til å reise? Javel. Vi skal komme — jeg skal ta med mig begge to — ved femtiden — takk for du ringte — adjø! Å Steffen, tenk, jeg tror hun gjør det! Vi skal derop og snakke med henne i ettermiddag. Men nu ringer jeg til Molle, hvad han så enn sier den gretne chefen hennes.»

Dorit dreiet skiven. «Er det dig, Molle. Du får late som det er feilringning, hvis den sinnataggen din er i nærheten. Vi skal op til tante Anna i ettermiddag. Jeg tror hun reiser. Møt mig på hjørnet ved apoteket efter kontoret. Saa —» hun la røret på.

I det samme gikk døren op til det innerste kontor, og Blom kom ut.

«Har De brevene ferdig til underskrift, frøken Bjerke?»

«Jeg er ikke riktig ferdig ennu,» svarte Dorit.

«Enn De, Steffen, er De ferdig?»

«Øieblikkelig. Telefonen har durt i ett vekk. Jeg tror det er ti som har spurt efter Dem, men jeg torde ikke forstyrre Dem, og bad dem alle ringe op igjen.»

Blom blev stående litt og se på ham over brillene, så gikk han inn i sitt eget kontor uten å si noget.

Gamle frøken Bjerke var reist. De hadde fulgt henne igår aftes alle tre venindene på dampbåten. Helt til siste stund kom hun med råd og formaninger. De måtte ikke glemme å sette ovnsskjermen mellem sofaen og ovnen, ellers blev den gamle sofaen ødelagt. De kunde ikke ha mere lys enn det ene i stuen, når entrélyset var tendt og platen stod på; og ikke måtte de la lyset blunke, for frøken Holst likte ikke det. Og slik hadde hun drevet på, helt til båten skulde gå. Det siste hun ropte var at kaktussen skulde ikke ha for meget vann i vintermånedene.

Og idag efter kontortid skulde de flytte dit op, Molle og Dorit. Margit kunde først komme om 14 dager, for hun måtte si op i pensjonatet. Tøiet stod pakket hjemme på værelset. Fru Madsen hadde vært så snild at hun lot Dorit flytte på dagen uten å forlange opsigelse.

«Jeg er glad til jeg, for jeg må gjøre ordentlig rent, og værelset får jeg leiet ut med en gang,» sa hun. «Bare kjedelig De skal reise, frøken,» la den snilde vertinne til. Molle derimot måtte betale 14 dagers leie,

men gamle frøken Bjerke vilde på ingen måte ta mer i leie av dem enn 75 kr. måneden, og da blev det jo svært billig for de tre venindene.

Det var som klokken aldri vilde bli fire den dag. Dorit så på armbåndsuret sitt i ett vekk, men like lite hjalp det på tiden, den sneglet sig avsted. Og så vilde skjebnen at direktøren kom inn et kvarter på fire og sa:

«Jeg har nogen brev, frøken Bjerke, som må avsted idag. Kan De bli og skrive dem ferdig?»

«Selvfølgelig,» hørte Dorit sig selv svare, men hun blev aldeles fortvilet.

Frøken Gundersen så op og sa:

«Kan ikke jeg få lov å overta de brevene idag, hr. direktør, for jeg vet nemlig at frøken Bjerke skal flytte.»

«Nei, det er det da ingen mening i —» begynte Dorit.

«Det er det samme for mig, bare brevene blir skrevet og kommer avsted,» svarte direktøren og gikk inn på sitt eget kontor.

«Det er forferdelig snildt av Dem, frøken Gundersen, og jeg skal nok gjøre Dem en tjeneste igjen ved leilighet. Ser De, jeg har nøkkelen til døren, og min veninde kan ikke komme inn før jeg kommer.»

«Det er da ikke noget å snakke om, så pass tjeneste kan en da gjøre hverandre,» sa frøken Gundersen og tok blokk og blyant og gikk inn til chefen.

«Vær ikke så rørt De, frøken,» hvisket Steffen, for at Blom ikke skulde høre ham. «Tante Thora griper enhver leilighet til å være alene med sin forgudede chef.»

«Nei, dette gjorde hun for min skyld og fordi hun er snild,» svarte Dorit bestemt.

«O du hellige enfold!» Steffen himlet av bare forbauselse.

Det var med en underlig følelse at Dorit satte nøkkelene i entrédøren. Nu gikk hun inn i sin egen leilighet. Her skulde de bo sammen, de hyggelige venindene og hun, her skulde de få et virkelig hjem, hvor de kunde bestemme alt selv, og ikke ha nogen vertinne over sig som de behøvde å være redd for.

Det var så pent og ryddig og rent alle steder. Tante Anna hadde nok strevet og gjort i stand til dem. Men koldt var det. Dorit begynte med en gang å legge i stueovnen, så det kunde være varmt til Molle kom. Hun gikk og så sig om overalt, da hun hadde fått det til å brenne. Hun og Molle fikk ligge inne i tante Annas lille soveværelse. Trangt blev det, men det fikk være det samme. I kjøkkenet vilde de spise. Der var et firkantet bord med rutet rød duk midt på gulvet, og gassapparat og elektrisk plate stod på komfyren. Alt måtte jo bli så letvint, når de både hadde plate og gass.

Hun begynte å ta op den matpakken, som fru Madsen hadde pakket sammen og kjøpt inn for henne. Det var sukker, kaffe, smør, egg — og jamen lå der ikke en liten flaske fløte også. Nei den fru Madsen, henne skulde hun be op en søndag eftermiddag til kaffe, når de var kommet i orden, til takk for hvor snild hun bestandig hadde vært. Et stykke biff hadde Dorit kjøpt, for biff og egg var det beste hun og Molle visste.

Det var så rart å gå her blandt en annens ting, og så var det liksom hennes allikevel, hun skulde jo ha det alt sammen en gang. Stuen var ikke så svært liten, men de gamle møblene så uforholdsmessig store. Der var en sofa og to stoler, et rundt bord og et vakkert gammelt skap. Der hang gamle familieportretter på veggen, og borte ved vinduet stod der et nydelig sybord. Gulv-

teppet var tykt og pent, og borte i en krok var en divan med mange puter. Der fikk Margit ligge, når hun kom.

«Kaffe, smør og brød, biff og egg skal vi ha,» sa Dorit høit og begynte å dekke på bordet. Hun satte kaffekjelen over gassen, for nu måtte da Molle snart være her. Hun tendte overalt. Det skulde være varmt, lyst og hyggelig, når Molle kom.

Stakkars Molle, hun trengte virkelig til å få det litt godt. Hun hadde vært så trist og stille i den senere tid. Det måtte være forferdelig å ha det som Molle — uten å eie et hjem. Dorit hadde far og mor og Bjerkeviken, selv om de alle var langt borte, og hvor hun visste hun blev mottatt med den inderligste kjærlighet. Men Molle hadde ingen å holde sig til. Moren var død, og faren hadde giftet sig med tjenestepiken, og hun var så simpel og slem, at Molle og hennes eldre bror sig imellem alltid hadde kalt henne «trollet». Broren var reist til sjøs, da han var blitt konfirmert, og Molle hadde intet hørt fra ham, og visste ikke hvor han var.

Margit hadde det meget bedre. Hun var datter av en ingeniør oppe i en av byene nordenfjels. Hun hadde et godt hjem og foreldre som skrev flittig til henne. Det var en lang vei og en dyr reise, og foreldrene hadde dårlig råd, da de hadde mange barn, så Margit måtte greie sig helt selv. Hun hadde en bestemor, som hun var opkalt efter, og den bestemoren eiet en gård, som lå 3 timers reise fra byen. Hun var glad i Margit og sendte henne rett som det var små gaver, både mat og penger.

Der ringte det. Dorit fór som en vind ut for å lukke op.

«Å, dere kan tro her er yndig — så rasende kose-
lig og pent. Nei hvor morsomt at du også kom, Margit.»

«Jeg måtte op og passe på at dere får litt ordentlig

mat i dere. La mig se hvad dere har. Biff nå — ja det er greit nok, men poteter har dere naturligvis ikke. Hvorfor kan dere ikke lage ordentlig middag med en gang?»

Molle og Dorit lo. «De dumme potetene orker vi da ikke vente på,» sa Dorit.

«Her skal bli annen dans, når jeg kommer,» forsikret Margit.

«Dere — jeg møtte John idag, og han sa at guttene hadde lagt over å komme hit op og hjelpe oss.» Molle holdt på å pakke op kjolene sine.

«Å gid de ikke gjorde det, for frøken Holsts skyld — allerede første dag vi er her.» Dorit så forskrekket ut. «Hun hører hvert evige ord som blir sagt utenfor entréen.»

«Hun får jamen venne sig til at guttene kommer hit op like så godt først som sist, for jeg kan forsikre dere at vi får ofte besøk av dem her. Frøken Holst er vel ikke så ekkel, at hun straks tror det verste —» Molle var indignert.

«Det tror alltid slike gamle damer,» sa Dorit. «Men la oss nu spise før de kommer, så venter vi med kaffen til senere.»

Maten ved eget bord smakte deilig, og Margit kunde ikke la være å spise hun også, ennskjønt det ikke var lenge siden pensjonatsmiddagen var fortært.

De var nettop ferdig, da det ringte.

«Der er de alt.» Dorit blev ganske blek. «La mig lukke op.»

Hun sprang ut og åpnet døren og la fingeren på munnen, før nogen av de tre unge herrene hadde fått sagt et ord.

«Det var godt dere kom så fort,» sa hun høit og pekte på døren til frøken Holsts værelse. «Vær så snild å bære koffertene hit inn.»

Guttene var straks inne i situasjonen.

«Ta i her du, Olsen,» sa den høie mørke, og så lot de som de tok i noget riktig tungt. De stønnet og peste og sa «hyppla» og strevde så overbevisende som vel mulig.

De tre unge piker stod og lo stille.

«Pass på at De ikke støter den mot entrédøren da, Olsen,» sa Molle. Dorit så forskrekket på henne, for stemmen hadde vært så altfor munter.

«Kom nu og se hvor hyggelig vi får det,» sa Molle og trakk John Brede inn i stuen, da entrédøren var vel lukket. «Her er det ryddig og pent, ellers har vi nok rotet litt.»

De tre unge piker og gutter dannet en klikk, som holdt trofast sammen helt fra forrige sommer, da Molle var blitt kjent med John Brede nede ved et badested. De hadde svømmet og danset og bilt og gått på ski sammen.

Hans Jacob Brun var sønn av en advokat, og hadde sitt hjem i byen. Han studerte jus. Han var liten, lys og firskåren og var Dorits svorne ridder. John og Molle holdt sammen, og så blev det likesom en selvfølgelighet at Nicolai Strømsgaard og Margit Holm skulde være et par de også. Men det vilde ikke riktig gå, for Niki, som han kaltes, var en forvent rikmanns-sønn og fetert av damene, for han hadde seilbåt, bil og alltid penger på lommen, og Margit var altfor lite chick efter hans smak. Hun var heller ikke så pen som de to andre, og så var hun så praktisk og holdt sig alt-

for meget til de jordiske ting. Margit på sin side gjorde hvad hun kunde for at han skulde like henne, men hun hadde ingen følelse av at det lyktes for henne, og innså at han bare holdt ut med henne for de andres skyld.

«Se her, Dorit, er punsjen du vant,» sa Hans Jacob. «Kanskje du river i kaffe?»

«Å hvor deilig. Søte Margit, grei med kaffen du —»
Og Margit var som alltid villig.

Da hun kom inn igjen med kaffebrettet med kaker og punsjeglass, sa hun: «Vet dere hvad jeg fant — to krukker med syltetøi. Og der lå en lapp fra frøken Bjerke, og på den stod der: «At spise op av de tre veninder.» Jamen er hun søt og snild den gamle frøken.»

«Vi får det som i selveste paradiset her,» utbrøt Molle henrykt.

«Vi kaller det Paradiset, dere,» ropte Dorit.

«Slangen har dere i hvert fall,» sa John og pekte mot frøken Holsts værelse, «men Adam er det verre med. Kan ikke jeg få lov å være Adam?»

«Nei, vi fraber oss menn i Paradiset,» sa Margit, «de bringer bare forstyrrelse.»

De brast i latter over hennes bestemte mine.

«Jeg har aldri kunnet fordra Adam,» vedblev Margit. «Han skulde jo vist at han hadde karakter, og avslått det eple som bragte synd og sorg og sykdom og død inn i verden. Istedenfor det skyldte han bare på Eva.»

«Ja,» sa Niki, «det var ordentlig kultent gjort; men kanskje du kan finne en annen Adam, Margit, som vil opføre sig skikkeligere.»

«Nei, de er like allesammen. Men stakkars frøken Holst, kanskje hun slett ikke er nogen slange.»

«Det vil tiden vise,» sa John, «det er best å være forberedt på det verste. Vi måtte da iallfall agere flyttefolk.»

«Det var min skyld,» sa Dorit. «Jeg var så livende redd hun skulde høre dere og tro at slik skulde det bli her hver dag.»

«Jamen det blir det da. Vi vil komme hit op riktig ofte. Ikke sant, gutter?»

«Jeg tror dere er gale,» sa Dorit forskrekket.

«Du kan da ikke være så grusom, Dorit, å stenge porten til Paradiset for oss.» Hans Jacob så smektende på henne.

«Dere skal naturligvis få komme her, men ikke nettop hver dag,» svarte Dorit.

V

Vintertåken hadde satt inn for alvor. Den lå sur, ekkel og tung over alt og all ting. Humøret var dårlig, hostet gjorde næsten alle, og i værelsene var det så mørkt at lyset måtte brenne selv midt på dagen.

Da vekkeruret durte klokken halv åtte oppe i Paradiset, var det så mørkt at man ikke kunde se en hånd for sig.

Det var Margits uke med matlagningen. Hun var flyttet dit op nu, og de tre veninder hadde hver sine åtte dager til å bestemme og kjøpe inn maten og stelle middagen i stand. Når de hadde spist, hjalp de alle tre til å vaske op, for at det skulde gå fortere.

Dorit og Molle blev vekket av uret de også, men snudde sig bare på den annen side med den behagelige bevissthet at de kunde bli liggende ennu en halv times tid. I halvsøvne så de Margit gå rundt og stelle i stand.

De måtte innrømme både Molle og Dorit, at den uken Margit stelte var det bedre mat enn i de andre to ukene. Hun var så flink og ordentlig, Margit, og så rakk hun all ting; og allikevel gikk det hele så rolig, mens de to andre næsten strevet livet av sig for å bli ferdig i rett tid.

Klokken ti minutter på halv ni satt de ved bordet

og spiste. Kaffen var deilig, eggene passe kokt, og endog ristet brød hadde Margit til dem.

«Har Slangen fått sin kaffekanne?» spurte Dorit.

«For lenge siden. Spis nu ordentlig, Molle.»

«Uff, jeg orker ikke mer. La mig slippe, Margit,» bad Molle.

«Nei. Du har en lang slitsom dag foran dig. Vær-sågod, spis.»

Det nyttet ikke. Molle måtte, så nødig hun vilde, spise ennu et stykke med marmelade.

De gikk nedover trappene sammen. Molle og Dorit kunde følges helt ned i byen, men Margit gikk fra dem på hjørnet. Tåken lå tett, så menneskene så ut som bare skygger og gasslyktene som små lysende prikker.

«Jeg har så meget arbeide som venter på mig idag,» sa Molle og trakk kåpekraven bedre sammen. «Jeg blev ikke ferdig igår.»

«Han forlanger for meget av dig, chefen din. Gid du hadde slikt hyggelig kontor som jeg.»

«Han er slett ikke verst, min chef. Det er bare du som tror at han er så ekkel.»

«Jamen det med telefonen da, det er virkelig ikke hyggelig av ham.»

«Ser du, Dorit, hvis jeg ikke hadde sagt at chefen ikke tillot telefonering til mig i kontortiden, vilde John sikkert ringe mig op hver evige dag.»

«Er det ikke sant da?» spurte Dorit forbauset.

«Å jo på en måte. Han liker det ikke, når vi sitter midt i arbeidet, og det er da nokså rimelig.»

«Er han ikke gammel og gretten heller?»

«Ikke nettop gammel, sånn et par og tredve år, men han er svært fordringsfull med hensyn til arbeidet. Det

skal gå både fort og være aldeles feilfritt også. Skal vi ta trikken?»

«Nei, det er så morsomt å gå i slikt vær — likesom så spennende.»

«Det er vidunderlig å ha noget å glede sig til,» sa Molle. «Jeg gleder mig til å komme hjem til Paradiset i eftermiddag, og jeg gleder mig til Margits gode mat og til den koselige aften inne i stuen. Adjø da.»

Molle forsvant plutselig. De pleide gå ennu et kvartal lengere før de skiltes. Dorit så at en grå skikkelse kom bort til Molle og at de fortsatte sammen, men hvem det var var det ganske umulig å se i tåken. Det var en høi, tynn skikkelse, så det kunde godt tenkes å være John. Men hvorfor skulde det være en hemmelighet at Molle og John møtte hverandre? Det var tydelig at Molle hadde sett ham stå og vente, og derfor forsvant hun så hurtig.

Molle var blitt så rar og likesom så lite meddelsom i det siste. Fortalte ikke slik som hun gjorde før om det som var hendt i dagens løp, og når Dorit eller Margit spurte, svarte hun så kort og hemmelighetsfullt. Dorit skulde så visst ikke spørre, når Molle ingenting sa, ja hun skulde endog late som om hun ikke hadde sett den der skikkelsen, som hadde stått og ventet på henne. Men hvem kunde det mon være?

Det var hyggelig å komme inn på det varme, lyse kontor fra den sure, mørke luft utenfor; men det varte ikke lenge, så merket Dorit at surheten utenfor nok også hadde trengt innenfor, selv om det både var lyst og varmt.

Direktøren var nemlig i et meget unådig humør. Han skjente åpenlyst på Finn Steffen, var gretten mot Blom

og lot som om han ikke så frøken Gundersen. Dorit bare satt og ønsket at det ingen brev var som skulde stenograferes, for det vilde vel næsten være livsfarlig å være alene med ham, især hvis hun gjorde en feil. Det var så stille på kontoret, hver holdt på med sitt for å slippe å bli lagt merke til.

Men like før frokostpausen hørte de smellet av chefens dør.

«Gudskjelov, der gikk han,» sa Finn Steffen og pustet lettet ut. «Vet De hvad som er iveien, frøken Gundersen?»

Frøken Gundersen rystet på hodet.

«Tåken,» sa Dorit.

«En mann som står i så meget som direktør Steffen må da ha lov til av og til å være i litt dårlig humør,» sa frøken Gundersen.

«De er så engleaktig snild og søt De, frøken Gundersen. Jeg tror om onkel Georg raste, så vilde De finne en undskyldning. Hvad er det i veien med hans høihet chefen, Blom?» Finn reiste sig og gikk bort i døren til Bloms kontor.

«Vi har mistet en av våre beste utenlandske forbindelser,» svarte Blom.

«Der kan De se. Direktøren er aldri i ulage uten det er grunn til det,» sa frøken Gundersen triumferende.

Finn Steffen smilte ironisk.

Det var som chefens dårlige humør smittet. Blom kom inn med to brev, som han rakte Dorit.

«Vi sender ikke brev herfra kontoret med overstrykninger. Skriv dem om igjen.»

Dorit blev blussende rød, tok brevene uten et ord

og begynte å skrive dem om igjen. De andre var alt begynt på frokosten, men Dorit fortsatte skrivningen. Den gamle sinnataggen skulde ikke få det å si, at hun ødet kontorets tid.

«Kom da, frøken Bjerke. Teen Deres blir kald.»

«Nei, Steffen, jeg skal ha gjort dette gale godt igjen, før jeg under mig selv frokost.»

«Er det noget å ta så høitidelig. Det er naturligvis tåken som er skyld i det også. Ikke sant, Blom?»

Blom gryntet bare og leste videre i sin avis.

«Se så — endelig. Nu er der hverken overstryknin-ger eller kluss. Vær så god, hr. kontorchef,» sa Dorit.

Idet hun tok sin tekopp, vedblev hun:

«Å gid det vilde hende noget som var bare litt morsomt, idag går likesom alt galt.»

Strø nogen røde roser på den vei jeg væ-an-drer,

sang Steffen.

«Idag skulde de ikke være avveien, de røde rosene Deres, Steffen; men forresten synes jeg De er litt av en rød rose selv,» sa Dorit. Hun var så takknemlig mot den blide gutten med det gode humøret sitt, som satte liv i dem alle sammen.

«Tusen takk for de smukke ord.» Steffen forsøkte å se ironisk ut, men han var blitt ganske rød.

Klokken ett satt alle ved arbeidet igjen. Chefen var kommet tilbake, så det gjaldt å henge i og ikke gi ham den minste grunn til ergrelse.

Endelig var denne triste dagen tilende. Dorit gledet sig umåtelig til å komme tilbake til det koselige og lune Paradiset. Det var så godt med det at Margit sluttet klokken 2, så hun gjorde i stand potetene og den

maten som skulde koke lenge, selv om det ikke nettop var hennes uke.

Det var begynt å blåse, og vel var det, så gikk da den ekle tåken sin vei.

Jamen kjøper jeg to gode kaker til hver av oss, vi trenger litt ekstra idag, tenkte Dorit, og så spenderer jeg sporvogn hjem. Hun var så trett i hodet.

Det var varmt og koselig hjemme.

«Å, hvor godt vi har det nu, Margit. Tenk på før, hvordan det bare gjaldt hurtigst mulig å skuffe i sig noget som kunde gå for middagsmat — likegyldig hvilket — på et uhyggelig sted, hvor hundre av andre også slukte maten, og så komme hjem til en kald hybel og være alene. Jeg krøp oftest til sengs jeg, hvis jeg ikke hadde en avtale, og da kunde det godt hende at jeg sovnet inn og ikke våknet før neste morgen. Nei, dette lille Paradiset har gjort det bedre og lettere å leve.»

«Vi kan nok være din tante inderlig takknemlig. Jeg synes vi alle tre skal skrive til henne og fortelle først og fremst hvor lykkelige vi er her, og så om alle tingene hennes — kaktusen, frøken Holst og alt sammen. Du kan tro hun lenges nok etter alt det, som er hennes eget. Men kan du forstå hvor Molle blir av?»

«Vi begynner å spise, Margit. Jeg er så sulten. Hun kommer vel hvert øieblikk.»

De satte sig til bords, men ingen Molle kom.

«Det er naturligvis den chefen hennes som holder henne fast med ekstraarbeide. Uff, jeg kan ikke fordra den mannen, skjønt jeg aldri har sett ham.»

«Molle har en stri post, men hun får være glad for det hun har. Jeg tror nu ikke han er så slem som du vil ha ham til å være. Men Dorit, tenk vi har ikke mer

enn 5 kroner i husholdningskassen vår, og idag er det den 26de, og vi må ha en sekk koks, og smør har vi heller ikke. Har du nogen penger?»

«Jeg har fire kroner og tyve øre. Jeg kjøpte seks kaker og en pakke sigaretter. Jeg syntes vi trengte litt ekstra idag. Men du kan få de pengene jeg har.»

«Vi kunde legge til to kroner hver og se hvor langt det rekker, men det går ikke an å være så flott å kjøpe både sigaretter og kaker, især i slutten av måneden. Tror du Molle har penger?»

«Nei, det tror jeg ikke. Kanskje jeg kunde be frøken Gundersen på kontoret om litt forskudd på gagen min.»

«Nei, det synes jeg ikke. Vi får legge til litt hver og greie oss så godt vi kan. Vi dør for eksempel ikke av å spise havregrøt til middag.»

«Kan vi ikke heller ta risengrøt, så kan du koke så meget at vi har lapper og sylteto i næste dag, og da er det bare to dager igjen av denne seige måneden. Havregrøt er likesom så trist, når en får det til middag.»

De var ferdig med å spise, men Molle kom fremdeles ikke.

«Du skal se John har bedt henne ut til middag,» sa Margit.

«Det tror jeg ikke, så sent i måneden har han ikke råd til det. Vi må holde maten varm til henne, stakkar. Hun sitter nok og strever på kontoret. Gid så sulten hun må være.»

De vasket op, og da de var ferdig, satte de sig inn i stuen. Margit stoppet strømper, og Dorit hvilte sig i en god stol, mens hun røkte en sigarett.

Klokken var over åtte, da de endelig hørte Molle stikke nøkkelen i entrédøren.

«Hvor har du vært? Har du måttet arbeide så lenge over tiden? Vi har varm mat til dig, for du er vel skrekkelig sulten.» Dorit var full av medlidenhet.

«Jeg har spist. Det var så meget arbeide på kontoret at både chefen og jeg blev helt til klokken fem, og så bad han mig spise middag med sig.» Molle vendte sig og hengte kåpen op i det samme hun sa det. «Vi fikk deilig mat, og Thune var så hyggelig.» Hun gikk foran de andre inn i stuen.

Dorit og Margit så på hverandre.

«Det er forresten rart å sitte slik og spise og snakke om almindelige ting med en mann som man ellers bare snakker forretning med. Jeg fortalte ham om Paradiset her og om hvor hyggelig vi har det,» vedblev Molle og satte sig godt tilrette i lenestolen.

«Det er da godt at han kan være hyggelig av og til,» sa Dorit.

«Du holder hele tiden på med at han er så ekkel,» sa Molle irritert. «Han er ikke det — bare en arbeidsmyre, som forlanger at andre skal arbeide like ivrig som han selv. Du får huske på at han strever med å arbeide sin forretning op.»

Dorit svarte ikke noget. Molle hadde jo aldri noget morsomt eller hyggelig å fortelle fra sitt kontor, slik som hun gjerne hadde.

I det samme ringte det. Margit gikk ut og lukket op, og de hørte henne si:

«Jo vær så god. Hun er nettop kommet.»

Det var John Brede. Han så så alvorlig og høitidelig ut, at de alle tre bare stirret på ham.

«Jeg kommer bare for å spørre dig, Molle, om hvem det var du spiste middag med idag?»

Molle blev sittende en stund og bare se på ham.

«Hvem jeg spiste middag med? Jeg skjønner ikke hvad du mener. Det var med min chef, grosserer Thune. Hvorfor spør du om det?»

«Du var så rar. Du vilde ikke hilse på mig.»

«Nei vet du hvad! Det var du som ikke vilde hilse på mig. Jeg satt og stirret på dig, men du så ikke til den kanten jeg var, og så tenkte jeg at det kunde jamen være det samme —»

Det blev stille en stund. Så sa John:

«Jeg vet jo at det er chefer som dyrker den sport å be sine kontordamer med på restauranter. Jeg har hørt at det forekommer.»

«Hvad mener du?» Molle satt rett op som et lys. De mørke øinene var sinte og trossige.

«Det er jeg som spør dig. Nu vel, hvorfor hadde din chef invitert dig ut?»

«Jeg burde ikke svare dig; men da der intet hverken mystisk eller merkelig er i at min chef bad mig spise middag med sig, kan jeg jo nedlate mig til å si dig at vi hadde arbeidet på kontoret til klokken var over fem, og da vi ingen middag hadde fått, hverken han eller jeg, spurte han om jeg vilde gjøre ham den glede å spise med ham. Er det mer du vil vite?»

«Men du store verden, John —» begynte Dorit, «skulde ikke Molle —»

«Å vær så snild ikke å blande dig i dette,» sa John fort.

Dorit satte et fornærmet ansikt op og smilte hånlig.

John stod der lang og tynn og snudde hatten nervøst mellem hendene. «Jeg visste ikke jeg, Molle, at du

var av den type kontordamer som souperer med sine chefer,» sa han rent ute av sig.

«Nei, nu får du holde op.» Molle sprang op. «Gå din vei,» sa hun og stampet i gulvet. «Du kommer her op i mitt eget hjem og fornærmer mig. Det er intet galt i det, hører du, og vil du ikke tro mig, får du la være. Forresten skal jeg si dig,» fortsatte hun rasende, da John smilte hånlig, «at du kanskje ofte får den fornøielse å se oss sammen, for vi kommer visst i denne travle tid innunder jul ofte til å sitte over tiden, og jeg vil gå ut og spise med ham hver evige gang han ber mig om det, om ikke for annet, så for å ergre dig.» Hun snudde sig bort for å slippe å se på ham.

«Da går jeg ut fra at du ikke ønsker å se mig mer,» sa han.

Han stod en stund, så kom det stille: «Iallfall venter jeg til du sender mig et bud.»

Han bukket og gikk.

Ingen sa noget, da han var gått.

Molle stod borte ved vinduet og stirret ut i mørket.

«Stakkars gutt,» sa Margit. «Han var sjalu, skjønner dere vel.»

Molle vendte sig, hun hadde tårer i øinene.

«Jamen er det ikke *for* lumpent,» sa hun. «Hvorfor skal han straks se noget galt i dette?»

«Vi skulde kanskje gått ut, Margit og jeg,» kom det spørgende fra Dorit.

«Nei, det var bare godt dere var her, så har jeg vidner på hans skammelige beskyldninger.» Molle tørret øinene. «Jeg skal si dere jeg, de er så fordringsfulle de unge guttene. Vi skal bare gå og være optatt av dem, det forlanger de. De selv danser og flirter med mange

andre, men vi skal være trofaste og sitte og vente i mange år. Og når de endelig har fått så pass inntekter at de kan tenke på å gifte sig, nei takk, da er vi for gamle. Og så foretrekker de andre som er yngre enn vi,» sa hun bittert.

«Men du har da ingen grunn til å si dette,» sa Margit.

«Nei, ikke nettopp nu, men jeg har sett slikt før. Vær sikker på at sånn vilde det gå med John og mig.»

«Dere blir nok venner igjen,» trøstet Dorit. «Men hvad mente du med at du skulde arbeide utover på overtid. Er det sant?»

«Ja, Thune spurte om jeg var villig til det, så skulde jeg få to hundre kroner ekstra til jul. Han trengte mer hjelp, sa han, men vilde nødigg begynne med en uøvet for den korte tid, for efter jul er der aldri så meget å gjøre. Jeg sa ja, for jeg vil jo gjerne tjene de pengene. Jeg holdt på å si det til John; men jeg er glad jeg ikke gjorde det, for han hadde vel lagt noget galt i det også.»

«Bare du ikke overanstrenger dig,» sa Margit. «Men kom nu og drikk te.»

«Uif nei, jeg orker ikke mat nu,» svarte Molle.

«Du kan bare drikke en eneste kopp og røke en cigarett,» sa Dorit. «Det dulmer så deilig når man er sint.»

VI

Et par dager etter, da Dorit kom ut fra kontoret ved fire-tiden, stod Hans Jacob og ventet på henne.

«Jeg torde ikke snike mig inn i Paradiset, for jeg hører dere er blitt uvenner med John,» sa han. «Og så tenkte jeg det er best å få vite av dig hvad som er foregått.»

«John var avskyelig,» sa Dorit, og fortalte ham det som var forefalt. «Du skjønner at Molle kan da ikke si nei til sin chef,» sluttet hun beretningen.

«Å, det gikk alltid an, men hun vil vel gjerne gå ut og spise med ham,» svarte Hans Jacob.

«Naturligvis! Jeg kunde tenke at du skulde ta hans parti. Fy så lumpent dere tenker.»

«Jeg tenker slett ikke lumpent; men det er synd på John. Han er glad i Molle og tar sig så nær av det. Og når han optrådte som han gjorde, tror du ikke at han så har litt rett til å gjøre det? Men du Dorit, skal ikke vi to forsøke å få ordnet det sånn at de blir venner igjen. Vi kunde jo gå ut og danse en kveld alle sammen. Jeg skal snakke med Niki om det.»

«Molle gjør aldri i livet det. Hun sier nei. Men jeg har en annen plan. Jeg har en tjeneste å be dig om, Hans Jacob.»

«Nå da?»

«Ser du, jeg må be den unge gutten, Finn Steffen, som er på kontoret hos oss, hjem til kaffe en dag.»

«Hvorfor det?»

«Jo han er så snild og hyggelig mot mig og har hjulpet mig så ofte. Han bad mig på Bristol også, men jeg kunde ikke, og nu er jeg redd han skal tro at jeg ikke vilde gå med ham fordi han er så ung. Han er bare nitten år, ser du. Du får være så snild å hjelpe mig, og komme op til oss den dagen jeg ber ham. Du har nu bestandig vært den snildeste og mest medgjørlike av guttene,» la hun til.

«Jamen hvad har dette med Molle og John å gjøre?»

«Jo, Molle arbeider på overtid hver dag og spiser senere enn vi — ikke med sin chef, men hjemme,» kom det spisst. «Nu kunde du ta John med dig, og så satt han der når Molle kom, og da kan de ikke la være å bli venner. Jeg kan ikke be John, skjønner du, for da vilde Molle bli rasende. Du får ta ham med dig og si at du vet at Molle ikke er hjemme. Han kan da i livet ikke være fornærmet på Margit og mig, fordi Molle spiser ute med sin chef,» lo hun.

«Det var en god idé. Kan vi ikke gjøre det idag?»

«Nei, jeg må jo be Steffen, og dessuten har jeg ikke penger nu i slutten av måneden. Det er snaut med proviant i Paradiset, ikke engang epler har vi der for tiden.»

«Jeg skal snakke med Niki, han har jo alltid penger og kan ta med sig noget. Jeg skal ringe til dig imorgen, og hvis de andre kan, så kommer vi altså imorgen. Jeg stikker opom lesesalen, for der er Niki i eftermiddag. Vi får håpe det klaffer. Adjø da.»

Næste formiddag ringte Hans Jacob og sa at alt var i orden. John hadde først ikke villet være med, men de andre hadde foreholdt ham at det var ingen mening i å være lei mot Dorit og Margit, fordi han var uvenner med Molle, og da de begge hadde sagt at det nettop måtte holdes lag den dag, fordi Molle var borte, hadde han endelig gitt sig.

Dorit studerte svært på hvordan hun skulde greie det, for hun hadde ikke nogen penger. Imorgen var det gagedag, men hvad hjalp det. Niki tok vel med sig punsjen, det var vel og bra, men guttene tenkte ikke på at der skulde andre ting til også. De måtte ha kaffe, sukker, kaker og cigaretter.

«Frøken Gundersen,» sa Dorit forlegen. «Jeg kunde vel ikke få en tikrone på forskudd idag, jeg eier ikke en øre.»

«Jo da,» sa frøken Gundersen vennlig, «men De kan godt få Deres gage idag, imorgen er det jo den siste.»

«Å tusen takk,» pustet Dorit lettet.

«Steffen,» hvisket hun, da frøken Gundersen gikk inn til Blom, «vil De komme til oss i eftermiddag og drikke kaffe?»

«Det skal være mig en ubeskrivelig stor glede.»

«Hysj da, si ikke noget om det til frøken Gundersen, det er kanskje rart jeg ikke ber henne, men —»

«Skal der være tanter med også da?»

«Nei,» Dorit lo, «men fikk hun høre det, syntes hun kanskje jeg burde be henne.»

«Det måtte være som anstand det da.»

«Vi behøver ikke nogen anstand i Paradiset. Vi opfører oss ikke slik at det trenges. Det er bare vi tre venindene og så et par venner av oss.»

«Det skal bli liddelig hyggelig,» sa Steffen begeistret.

Dorit satt i sporvognen og regnet etter. Du verden så dyrt det var blitt. Hun hadde næsten brukt syv kroner, men så hadde hun kjøpt blomster også. Hun lærte aldri å spare. Hun kunde jo latt være å kjøpe de tre røde tulipanene, men det var så festlig i vintertiden med litt blomster. Det var best å gi Margit resten av gagen hurtigst mulig. Hun var så flink med penger og fikk dem til å rekke så lenge.

Det blev en morsom eftermiddag. Stuen var så koselig i dempet belysning, og kaffen og kakene smakte så deilig. Tante Annas pene teduk lå på bordet, og de tre røde tulipanene hadde akkurat samme farve som lampeskjermen. Guttene var hyggelige mot Steffen. Hans Jacob var så grei slik, og nu satt bare Dorit og var spent på om ikke Molle snart vilde komme.

Med ett ringte det hårdt og lenge på entréen.

«Hvem i all verden — —»

«Kanskje frøken Garmann,» foreslo Steffen.

«Nei, Molle har nøkkel, dessuten kommer hun ikke,» la Dorit fort til.

«Ikke lukk op da vel,» sa Niki.

«Det går ikke an.» Margit reiste sig for å gå ut.

«Jeg skal gå,» sa Dorit.

Det blev ganske stille, for alle lyttet efter hvem vel den ubudne gjest kunde være.

Der stod en dame utenfor. Dorit kvapp til da hun så henne. Det var tante Karen Bjerke.

«Goddag, vennen min, jeg vilde bare kikke opom og se hvordan dere hadde det. Jeg lofte Anna det sist jeg skrev.»

Hun var kommet helt inn i entréen og beveget sig bort mot stuedøren.

«Jeg vet ikke om du vil gå inn, tante Karen, for jeg har fremmede.»

«Fremmede!» Fru Bjerke betraktet Dorit skarpt. «Jaså du, det er vel unge herrer det vel.»

«Ja både herrer og damer — fra kontoret.»

«Jeg er sikker på der ingen eldre er,» sa fru Bjerke spisst.

«Nei, det er bare chefen som er «eldre» hos oss, og ham tør jeg da virkelig ikke invitere,» svarte Dorit kjapt.

Fru Bjerke gikk til Dorits store forskrekkelse bort og lukket på stuedøren og så inn.

«Nei se, se,» sa hun, idet hun atter lukket døren. «Dere vet å innrette dere. Rød belysning og unge herrer og damer og flasker på bordet og tante Annas sirlige stue fylt av cigarettøk. Jeg undres hvad hun vil si, når hun nu får høre det.»

Dorit blev sint.

«Du må så gjerne sladre,» sa hun, «men si så at du så én flaske punsj og ikke flasker. Men vil du ikke være så snild å gå inn, så jeg kan forestille dig for mine venner, de synes visst det er underlig at du bare kikker på dem gjennom dørsprekken.»

«Jeg er akkurat like glad med hvad de personer der inne tenker,» sa tante Karen overlegent. «Men du er en nesvis jentunge, og jeg skal nok fortelle dine foreldre hvordan du opfører dig og hvad for et fritt liv du lever.»

Dermed seilte fru Bjerke ut av entrédøren, som Dorit lukket efter henne med en høi og lydelig latter.

«Det var en kort, men spennende visitt. Det var tante Karen Bjerke,» sa Dorit som svar på de mange spørsmål som haglet ned over henne. «Hun var riktig motbydelig. Er det ikke for galt, at gamle mennesker alltid skal gå ut fra at vi unge opfører oss galt, når vi er alene.»

«De holder sig vel til erfaringen fra de selv var unge,» sa Niki tørt.

«Jamen hvorfor skal mennesker ta alt i den verste mening — de gjør det, ikke bare de gamle, men jamen også de unge,» fortsatte Dorit og plantet øinene sine i Johns. «Tante Karen gikk ut fra at dette var et vilt bakkanal, og vi opfører oss da virkelig pent.»

«Blir ikke dette kjedelig for dig, Dorit?» spurte Hans Jacob. «Hun skriver vel og fremsetter det som om hun har opdaget noget aldeles forferdelig.»

«Det er jeg likeglad med, forresten kjenner far og mor og tante Anna henne. Jeg skal skrive imorgen den dag.»

«Men du blev vel uvenner med henne, Dorit,» spurte Margit bekymret.

«Ja heldigvis. Nu slipper jeg da å tilbringe en redselsfullt kjedelig første juledag der i huset, og er glad over at jeg nu har en virkelig grunn til ikke å gå. Men la oss ikke tenke på det som er kjedelig. Det skal ikke lykkes henne å ødelegge stemningen for oss. Er det nogen som vil ha mere kaffe?»

Fru Bjerke var snart glemt, og snakken gikk videre. Dorit kunde se på Steffen at han likte sig. Han var munter og pussig og som sedvanlig i strålende humør.

Dorit reiste sig og gikk ut. Hun hadde hørt Molles nøkkel i entrédøren.

«Nei hvor deilig du kom så pass tidlig,» sa Dorit. Nu gjaldt det å være diplomatisk.

«Hvad er på ferde her?»

«Guttene kom op med en flaske punsj, og vi kokte kaffe. Hans Jacob ringte til mig på kontoret og foreslo det, og så bad jeg Finn Steffen med, du vet jeg har snakket så lenge om å be ham.»

«Det er vel bare Niki og Hans Jacob?» spurte Molle.

«Nei, John er også med,» svarte Dorit rolig. «Det står mat ferdig til dig. Spis nu ordentlig, Molle.»

«Jeg kommer ikke inn, det vet du da, når dere ber John.»

«Vi hadde ikke idé om at John kom med. Guttene aner ikke at dere er uvenner, ser du. John har vist ikke sagt et ord. Du kan da skjønne du må komme inn.»

«Nei, det gjør jeg ikke. Jeg går simpelthen og legger mig, for jeg er så trett.»

«Uff, dette var da leit, men du forstår da at vi kunde ikke be John gå igjen. Men spis nu først da, Molle, er du snild.»

Molle nikket kort og gikk ut i kjøkkenet.

Dorit fulgte efter og begynte ivrig å fortelle om fru Bjerkes besøk, mens hun satte maten frem for Molle, og det lykkedes henne til slutt å få Molle til å le ved å fortelle om at fru Bjerke hadde stått og kikket inn på dem gjennom dørsprekken. Hun apte efter henne og efterlignet så godt hennes forferdelse ved å skue inn i dette syndens rede, at Molle glemte at hun i grunnen burde være fornærmet.

«Det var Molle som kom,» sa hun inne i stuen til de andre. «Stakkars, hun er så trett. Hun har så forferdelig meget å gjøre og arbeider på overtid hver dag. Hun

snakket om å gå like til sengs med en gang hun hadde spist. Jeg skulde hilse,» la hun til for egen regning.

De satt en stund, så reiste John sig. «Jeg må nok si takk for mig,» sa han. «Jeg har endel arbeide som må gjøres i kveld.» Han bukket til alle og gikk.

Dorit gikk etter ham.

«Jeg vil gi dig et godt råd, John, som du forresten ikke har fortjent. Gå ut i kjøkkenet og snakk med Molle.»

John blev stående litt og betenke sig, så sa han: «Allright» og gikk inn til Molle, som satt og spiste.

Det varte næsten en halv time, så kom både Molle og John inn.

«Nei, men er du ikke gått da, John,» sa Niki forbauset.

«Jeg kunde da ikke la Molle sitte og spise alene,» svarte John. Han sørget for at Molle fikk både kaffe og kaker og punsj. «Man spiser både bedre og mere når man har selskap,» la han til med et smil.

«Men arbeidet da, som endelig måtte være ferdig i kveld?» spurte Hans Jacob ertende.

«Jeg trodde virkelig du var mer pliktopfyllende, John,» kom det fra Margit.

«Nu skal dere la John være i fred,» sa Dorit, «og så skal vi drikke alle sammen for at freden atter er gjenopstått i Paradiset.»

VII

Det var koldt og mørkt de siste dager innunder jul og svært travelt på kontoret. Alle var trette og slitne og nervøse, og gledet sig til juleferien.

«Hvis vi kan bevege onkel Georg til å gi oss fri juleaftens formiddag, kan vi opnå fem fridager,» sa Finn i frokostpausen. «Kan ikke De påvirke ham, frøken Gundersen?»

«Jeg!» Frøken Gundersen hørtes rent forferdet ut. «Tror De det vilde ha nogen virkning,» sa hun med en liten latter, men hun likte det nu allikevel.

«Foruten at De er hans erklærte yndling her på kontoret, så er det også Dem han hører mest på. Blom nytter det ikke å henvende sig til. Han sørger jo rent når han har fri, og føler sig uvel og ute av humør når han ikke har kontoret å gå til. Hvad skal De gjøre i julen, frøken Bjerke? Skal dere ha juletre i Paradiset?»

«Molle Garmann og jeg skal være hjemme og dovne oss riktig, men Margit Holm skal reise op til sin bestemors gård. De vet lærerinner har så deilig lange ferier.» Dorit sukket ved tanken. «De kan tro Margit Holm er snild, frøken Gundersen. Hun baker kaker og stiller i stand til oss til julen, ennskjønt hun altså selv skal reise bort. Hun er så flink —»

«Men røslig stygg,» sa Steffen.

«For noget tøv. Margit er da ikke stygg.»

«Avgjort. Tykk og klumpet og tar sig iallfall ikke ut mellom dere to sylfider. Hvad skal De gjøre, frøken Gundersen?»

«Jeg skal sammen med en veninde på Høifjellshotellet. Jeg har nok alt snakket med direktøren om å få fri julaftens formiddag,» la hun til.

«Og så har De glemte oss andre. Det var ikke pent gjort.»

«De får be selv, Steffen. Hvor skal De hen, siden De endelig vil ha fri?»

«På hytta med gutta,» sa Steffen. «Jeg skal nok bearbeide chefen jeg også, frøken Gundersen, og jeg skal ikke glemme frøken Bjerke. De kan godt få være med på hytta, frøken Bjerke, og ta med Dem frøken Garmann også.»

Dorit lo. «Nu lover De visst for meget, Steffen. Hvad tror De de andre guttene vilde si til det?»

«Dere vilde bli mottatt med begeistring og henrykkelse,» forsikret Steffen.

Der hørt en kremten inne fra Blom.

«Der slo klokken, at det er forbi med frokostpausen,» sa Steffen. «Frøken Bjerke, vil De skrive av disse listene, eller skal jeg gjøre det? Chefen har forlangt dem ferdig idag.»

«Jeg skal ta dem,» sa Dorit og satte sig straks til å skrive. Det gjaldt å henge i, så chefen blev fornøiet, så de kanskje også fikk fri julaften formiddag, for da var det bestandig så morsomt å gå på gatene og se hvor travelt alle mennesker hadde det.

I det samme kom direktør Steffen inn.

«Det var de listene, Finn.»

«Frøken Bjerke holder på med dem, og da vet du du får dem fort,» svarte Finn.

«Det er bra. Dere gleder dere vel alle til ferien,» sa chefen vennlig.

«Vi snakket nettop om at vi kanskje kunde bevege dig til også å gi oss fri julaftens formiddag,» sa Finn, «så fikk vi fem hele dager.»

«Du er alltid om dig,» lo onkelen.

«Jamen frøken Gundersen har jo alt fått fri, og du kan da ikke gjøre slik forskjell på oss.»

Blom kom ruslende inn. «Det er så meget som skal være gjort innen nyttår,» bemerket han.

Nå går'n rundt og tasser,
nå går'n rundt og tasser,

sang Finn.

Dorit så forskrekket op. Chefen fikk så brått med å stirre ut av vinduet, og frøken Gundersen bøiet sig ivrig over boken.

«Vi henger i så meget ivrigere etterpå,» bemerket Finn med en uskyldig mine.

Dorit så beundrende på ham — at han torde.

«Hvad sier De til det forslaget, Blom?» spurte direktøren.

«Jeg synes at kontortiden snart bare består av fridager,» kom det surt til svar.

«Frøken Bjerke kunde reise hjem hun, hvis hun fikk fri den dagen,» sa Finn.

Nei, dette var der ingen mening i, tenkte Dorit. «Jeg skal slett ikke reise hjem. Det har jeg ikke råd til,» sa hun.

«Du er flink, Finn.» Chefen smilte. «Jeg tror vi får

gi oss, Blom. Jeg selv har tenkt å ta mig fri. Jeg reiser op til Høifjellshotellet.»

Finn hostet, og frøken Gundersen fikk det travelt med nogen papirer.

«Ja, så er det avgjort. Vi stenger i hele julen og møter frem tredje dag, uthvilte og arbeidslystne,» sa direktøren smilende.

Blom brummet noget som ingen hørte.

«Den gikk den, gett,» sa Steffen henrykt, henvendt til frøken Gundersen.

«Kaller du frøken Gundersen for en gutt også nu,» lo chefen og gikk inn på sitt kontor.

«Den klarte De fint, Steffen,» sa frøken Gundersen.

«Hadde jeg ikke hatt det storartede argument med Dem å komme med, var det aldri i livet gått. Men bevare mig vel så hyggelig De og onkel Georg får det i julen oppe på Høifjellshotellet,» sa han ertende.

«Man ser hverandre næsten ikke på slikt stort hotell,» svarte frøken Gundersen rolig. «Min veninde og jeg reiser nærmest op for å gå på ski, og skisporten dyrker ikke direktøren, så vidt jeg vet.»

«Hvem vet hvad høifjellsluft og et godt eksempel kan utrette. Men De får ha så mange takk for den gode hjelp, frøken.»

Thora Gundersen så på ham.

«Av og til burde jeg bli sint på Dem, Steffen; men det faller mig så vanskelig,» sa hun.

— — —

Dorit vandret hjemover julaftens formiddag. Hun hadde fått femti kroner ekstra til jul på kontoret, og så i morges var der kommet sendende femti kroner som julepresent fra far og mor og tante Anna. Dorit følte

sig umåtelig rik og gikk straks ned i byen og kjøpte en kjole til sig selv og en silkebluse til Molle. Seksti kroner var gått; men hun greide sig jo nu fint måneden ut.

Alt var ferdig hjemme til aftenens fest. Et lite juletre hadde de pyntet igår aftes, og det stod midt på bordet. Margit hadde, før hun reiste, bakt kaker og gitt dem to ryper og et glass med syltet frukt i julepresent. Det skulde de ha i aften, og så skulde de bare spise julekake og drikke kaffe, når Molle kom hjem fra kontoret. Hun hadde ikke fått fri denne formiddag.

Margit var reist for to dager siden, og det var nokså tomt etter henne; men så kunde de til gjengjeld ta det lettvintere med matstellet, når hun ikke var der og passet på dem.

Da Dorit kom hjem, lå der en stor pakke på entrébordet. Frøken Holst måtte ha tatt imot den.

«Frøknene Garmann og Bjerke» stod det på den, og avsenderen var Margit Holm. Hva i all verden kunde det være. Dorit hadde svært lyst til å pakke op og se; men siden Molles navn også stod utenpå, syntes hun ikke det gikk an. Hun tok på den og klemte på den; men det var umulig å opdage noget. Nei, hun fikk vente. Pakken skulde legges under juletreet, og først åpnes, når dette var tendt. Esken med blusen og kjolen la hun også på bordet hvor juletreet stod.

Ifjor julaften hadde hun vært her hos tante Anna, og naturligvis hadde det vært hyggelig; men i år blev det jo usigelig meget morsommere, når hun kunde være sammen med Molle. Reise hjem var det ikke tale om. Reisen var for dyr og ferien for kort. Men til sommeren vilde hun ned til Bjerkeviken og få Molle og kanskje også en av guttene med sig.

Det var nokså rart ikke å være invitert i et eneste hjem i juledagene. Det var ved slike høitider én følte sig mest ensom, når én ikke hadde sin far og mor der, hvor en selv var. Hverken hun eller Molle hadde nogen familie herinne. Hun hadde jo riktignok onkel Bjerkes; men heldigvis hadde hun ikke hørt et ord fra dem. Ifjor hadde hun og tante Anna vært der til middag første juledag. De fikk deilig mat; men efter middagen var det næsten ikke til å holde ut, da sank de tre gamle ned i hver sin lenestol og skulde sove, og hun måtte sitte ganske stille hun også, ikke en bok kunde hun lese i engang, for det skulde være mørkt i stuen, og heller ikke tålte de, at hun snudde bladene i boken.

Hans Jacob skulde tilbringe julen hos en bror i Asker. John var reist til sine foreldre, og Niki hadde jo sitt hjem i byen; men der var det så fint, at det passet visst ikke for to kontordamer. Undres hvad den flotte fru Strømsgård — Nikis mor — vilde si, hvis hun og Molle, som besteveninder av sønnen, meldte sig dit til middag en dag?

Dorit lo høit ved tanken.

Nei, nu satte hun kaffen over. Molle måtte da engang komme.

Klokken var næsten halv fem, da Molle endelig viste sig. Hun var varm og rød av å skynde sig.

«Å Dorit, jeg har hatt det så morsomt. Thune inviterte mig til å drikke et glass vin med sig på en bodega, og der kan du tro det var liv idag. Fullt av mennesker i det mest strålende humor, alle med pakker, og likesom glade over at nu var de ferdig med alt julestrevet og skulde bare nyte livet, roen og maten i julen. Og se her hvad Thune har forært mig.» Hun trakk op et

etui av lommen. «Er det ikke nydelig!» Det var en kjede av hvite små, jevne perler med en liten gull-lås, og ved siden av lå der et visittkort hvor det stod: «Med takk for alt strevet.»

«Jamen er det pent gjort, Molle.»

«Jeg har alltid sagt at han er snild; men du har ikke villet tro det. Hvor deilig at du har kaffen ferdig. Jeg er skrubbsulten.»

De satte sig ned og spiste, og Dorit fortalte om pakken som var kommet med Margits navn. De undret sig på hvad den kunde inneholde, og Molle sa at hun var sikker på det var mat.

«Vet du, jeg var igrunnen innbuden til å feire juledagene på fjellet,» sa Molle, og puttet et stort stykke julekake i munnen.

«Du! Hvem av?»

«Av min chef. Han skulde op på hotellet, og spurte om jeg ikke vilde være med — ja ordentlig invitasjon forstår du.»

«Men hvorfor svarte du ikke ja?» spurte Dorit. Hun blev sittende og se på de opskårne julekakestykker. Hun hadde tenkt å velge et hvor det var meget sukat og mange rosiner, men glemte det rent for den overraskende nyhet.

«Ne-i. Jeg vet ikke.» svarte Molle. «Jo, for det første vilde jeg ikke reise med til et slikt stort hotell som Thunes gjest, og for det annet blev jo du alene da, Dorit.»

«Bevare mig vel, du sa da ikke nei for min skyld? Jeg kunde da vært alene her de par dagene.»

«Nei, det kunde du ikke, for det er julen nu, vet du, og da skal man ikke la mennesker være alene. Men

hør, der begynner kirkeklokkene å kime, så nu kan vi tende juletreet. Vent et øieblikk, jeg skal bare hente pakkene mine.»

Dorit blev sittende og se efter Molle. For et stort menneske hun var! Så grei og trofast. Tenk å avslå en så morsom tur bare for hennes skyld. Uendelig trist vilde det ha vært, om hun skulde blitt her ganske alene i julen.

Hvordan skulde hun gjengjelde Molle dette? Ved alltid å være hennes inderlige og sanne venn. Ja, men da burde hun vel snakke til henne om dette med Thune, for det kunde jo umulig gå i lengden på et kontor hvor det bare var de to, at der opstod et så varmt vennskap som dette så ut til å utvikle sig til. Hun kunde ikke bare sitte stille og se på, at Molle rotet sig op i noget, som kanskje bare blev til sorg og ulykke. Best å si noget nu, før det var for sent; men vilde det hjelpe, kanskje blev bare Molle sint på henne. Hvis Thune mente å forlove sig med Molle, var jo alt vel; men hvis ikke —

Molle kom inn med favnen full av pakker.

«Men gid! Har du så mange presenter,» ropte Dorit forskrekket.

Molle nikket og ordnet dem pent på bordet. «Du må ikke tro de er fra mig alle sammen.»

«Men hvem sender oss gaver?»

«Du får styre din nysgjerrighet til vi får tendt lysene. Jeg vet forresten heller ikke hvad som er i dem.»

De tendte lysene og satte sig ned et lite øieblikk og så på treet.

«Nei, nu begynner vi sandelig,» sa Dorit utålmodig, Molle var straks enig.

«Vi begynner med Margits pakke,» foreslo hun.
Der lå et kort inne i pakken.

«Med ønsket om gledelig jul, og for at dere ikke skal sulte i julen, når jeg ikke passer på dere.

Hilsen fra Margit og bestemor Holm.»

De lo begge mens de pakket op.

Det var et stykke sylte og et stykke skinke og en pølse, en eske med kaker, litt smør og et stykke gjetost.

«Nei den Margit!»

«Jamen snilt og hyggelig gjort både av henne og bestemor Holm. Å, sånn deilig mat, og ferdig til å spises med en gang. Vi gjemmer rypene til imorgen, så slipper vi å mase med dem i kveld.»

Dorit nikket bifallende.

Det var to morsomme bøker, en fra John og en fra Hans Jacob,

«Jeg sa at det var det morsomste de kunde gi oss nu i julen,» sa Molle.

Det var en stor eske cigaretter fra Niki, og en chokoladeeske til Dorit.

«Hvem i all verden sender mig chokolade?» sa hun forbauset.

«Gledelig jul og takk for all hygge på kontoret. Finn Steffen,» stod der skrevet.

«Nei, den gutten er virkelig *for* snild,» sa Dorit. «Å, hvor vi får det koselig, Molle — lese morsomme bøker og spise chokolade — kan én tenke sig noget så hyggelig. Men den pakken er jo også til mig — men Molle, er du gal? Har du virkelig kjøpt dem til mig!»

«Jeg visste du trengte til et par nye sko, bare de nu passer.»

Molle blev like henrykt over silkeblusen som Dorit over skoene, og da de satt og la i sig av hjertens lyst av Margits gode julemat, sa Molle:

«Til å være to fattige, ensomme kontordamer må jeg si at vi har det virkelig ikke så verst.»

— — —

Det var første juledag, og klokken var halv elleve om formiddagen. De to unge piker lå til sengs og leste i hver sin spennende bok. Frøken Holst var heldigvis reist til sin søster, så de slapp å bringe henne den sedvanlige kaffen hennes. Frokost hadde de ikke gidde lage, men delt konfektesken mellom sig, og nu lå de og knasket konfekt, mens de leste ivrig.

Det var en aldeles vidunderlig følelse å være sin egen herre, og kunne ligge i sengen og dra sig uten nogen til å mase. Hadde Margit vært hjemme, hadde de nok pent måttet op og spise ordentlig frokost som andre skikkelige mennesker.

«Det ringte, Dorit!»

Molle satte sig forferdet op i sengen.

«Hvem på jorden kan det være, som kommer hit op første juledags morgen. Du skal se det er tante Karen, som vil inispisere.»

Dorit var ute av sengen, stakk de bare ben i tøflene og vilde gå ut og lukke op.

«Ta kimonoen over pyjamasen, tenk om det er en fremmed eller kanskje Niki.»

Dorit gjorde som Molle sa, og gikk ut og lukket op. Der stod en høi, pen herre utenfor.

«Undskyld,», sa han, «bor frøken Garmann her?»

«Ja,» sa Dorit og stirret på ham. Det var noget så underlig kjent i hans ansikt. «Hun bor her; men vi

har ikke klædd på oss ennå, hverken Molle eller jeg.»

«Jeg kan få lov til å vente,» sa herren og smilte.

«Da får De værsgod komme inn.» Dorit åpnet døren, og herren trådte inn. «Vil De ikke gå inn i stuen, der er visst litt uryddig etter igåraftes,» sa hun undskyldende.

I det samme blev døren til kjøkkenet skubbet op av Molle, som hadde listet sig efter for å se, hvem det kunde være.

«Ove! Nei, er det du!» ropte Molle, og til Dorits usigelige forbauselse fløi Molle i pyjamas — hun hadde ikke tatt nogen kimono på sig — like om halsen på den unge herre.

«Molle! Molle!» sa han bare og holdt fast om henne.

Dorit stod der og stirret. De hadde aldeles glemt henne, lot det til.

Hvem i all verden kunde dette være!

Hvad skulde hun gjøre? Skulde hun gå, eller skulde hun bli?

«Dorit, det er min bror, Ove. Dette er min veninde, Dorit Bjerke, som jeg bor sammen med. Nei, hvor du er blitt høi og pen og stor, Ove.»

«Takk i like måte,» lo broren. «Du kan tro jeg har lett før jeg fant dig. Jeg hadde jo ingen anelse om hvor du bodde.»

«Kom inn i stuen, her er så koldt.» Molle trakk ham med sig uten å slippe ham. «Skal du være her? Når kom du? Å skynd dig å fortelle mig alt — alt sammen. Hvor kommer du fra?»

Dorit begynte å rydde op. Det var leit det var så

rotet her. Godt at ovnen gikk rundt, så var det da iallfall varmt.

Hun samlet alle innpakkingspapirene sammen og bar dem ut i kjøkkenet, tendte gassen og satte kaffekjelen over, og begynte å gjøre i stand bordet. Nei jamen fikk hun klæ sig, mens kaffen kokte. Det var best de fik snakke ut alene den første stunden.

Tenk, Molles bror! Og så pen og kjekk. De lignet hverandre, det var derfor hun med en gang hadde syntes der var noget kjent ved ham.

Hvor deilig det måtte være å ha en sånn bror, som plutselig dukket op. Bare han nu ikke kom for å ta Molle fra henne. Og all opvasken som stod der fra igår. I en fart fikk hun klærne på sig og begynte å vaske op. Godt de ikke hadde hatt rypene igår, da vilde det ha sett ennu verre ut her.

Hun skar pent op av Margits julemat, kokte egg og dekket bordet.

«Vær så god og kom og spis frokost,» sa Dorit, og slo døren op til stuen. «Jeg håper De ikke har spist alt, hr. Garmann.»

«Jo, det har jeg; men det er så lenge siden, at det skal snake storartet å få frokost. Jeg har vært så tidlig på ferde for å få fatt på Molles adresse. Jeg telefonerte til far,» ropte han inn til Molle, som var gått inn i soveværelset for å klæ på sig, «og du kan tro han blev forbauset over at jeg var kommet. Han vilde endelig jeg skulde komme ned, men det gjør jeg ikke. Han sa at du aldri skrev hjem, og at han ikke hadde sett dig på et år.»

«Det er riktig det. Han var her i byen for et år siden, og da var vi sammen,» lød det inne fra sove-

værelset. «Hvorfor skal jeg skrive? De bryr sig så allikevel ikke om hvordan det går mig.»

«Nei så meget god mat — og norsk mat! Sylte — det har jeg ikke spist på mangfoldige år. Og her bor dere to unge pikene alene sammen. Jamen har dere det hyggelig. Er De også på kontor, frøken Bjerke?»

«Ja, på et assurancekontor. Vi er egentlig tre veninder som bor her; men den tredje er på julebesøk. Hun er lærerinne,» forklarte Dorit.

«Klarer dere alle tre å leve av det dere tjener? Undskyld at jeg spør; men jeg synes det er så godt gjort.»

«Vi har da klart oss hitinntil. Av og til kan det jo være det blir litt snaut; men det greier sig allikevel. Vi lever billigere nu enn vi gjorde da vi bodde hver for oss, og har det så uendelig meget hyggeligere, fordi vi har et hjem.»

«Nei at du skulde komme akkurat idag, Ove,» sa Molle, idet hun kom inn. «Det var en ordentlig julepresent. Ikke sant, Dorit?»

«Jo, det er sikkert» svarte Dorit.

«Det kan nu vel ikke være så morsomt for frøken Bjerke,» smilte Ove Garmann.

«Molle og jeg er så gode veninder, at det som er morsomt for den ene, er det også for den annen. Men nu må De spise sylte, hr. Garmann.»

«Jeg synes det er rent galt at jeg spiser op maten for dere; men det smaker så vidunderlig.»

«Det sier De fordi jeg sa at vi har det snaut av og til,» lo Dorit. «Men nu ser De da at vi har nok, og mer enn Molle og jeg kan få spist op.»

«Vet dere hvad jeg vil foreslå? Dere blir med mig

ut og spiser middag, så feirer vi første juledagsmiddag på en eller annen god restaurant.»

«Vi reiser op i hoiden og spiser der,» sa Molle begeistret.

«Å gid, hvor meget morsommere det blir enn å være hos onkel Bjerkes, som jeg pleier,» sa Dorit henrykt. «Men Molle, når i all verden skal vi få spist op Margits ryper?»

«Blås i rypene, dem gidder vi da ikke tenke på nu.»

VIII

Julen var forlengst forbi, og hverdagen og kontorstrevet i full gang. Det hadde vært en morsom og hyggelig tid for de unge piker, takket være Molles bror.

«Det er en rar følelse, kan dere tro,» sa Molle til sine to veninder, «at der er en, som tar sig av en og beskytter en. Igår var Ove oppe og hilste på grosserer Thune, og jeg forsikrer dere, at jeg synes likesom chefen behandler mig med større respekt. Le ikke, Margit, det er sant. En slik ung pike, som hverken har hjem eller foreldre, behandles uvilkårlig lettvintere.»

«Det kommer vel an på vedkommende det. For en virkelig dannet, ordentlig mann spiller det vel ingen rolle, om en er beskyttet eller ikke,» sa Dorit.

«Se, nu stikker du på Thune igjen.» Molles øine var sorte av sinne. «Hvor ofte skal jeg fortelle dig, at Thune er både dannet og ordentlig.»

«Ja ja, så har du altså ikke bruk for nogen bror.» Dorit sydde ivrig videre på sin sorte bluse. Hun hadde litt ond samvittighet likeoverfor Molle, for det var hun som hadde snakket til Ove Garmann om Molle og hennes chef. Det var naturligvis derfor at Garmann hadde vært der oppe.

«Vilde du ikke gjerne reise ned til begravelsen, Dorit?» spurte Margit.

«Jo, men jeg har ikke råd.»

«Jeg kunde kanskje låne dig pengene.»

«Det er svært snildt av dig; men jeg tør ikke be mig fri fra kontoret så like efter ferien. Jeg får hedre tante Annas minne ved å tenke pent og takknemlig på henne — og det skal være sikkert at jeg er henne takknemlig — og så klæ meg i denne her.» Hun holdt blusen op. «Jeg er forresten meget forbauset over, at vi ikke alt idag har hørt noget fra tante Karen.»

Det var nemlig imorges kommet brev fra Dorits mor om at tante Anna Bjerke var sovnet stille og rolig inn. Hun hadde bedt hilse Dorit og si, at alt hun eide skulde være Dorits. Moren skrev, at samtidig med dette brevet skrev hun også til tante Karen og onkel Edvard.

«Tenk, at du eier alt dette nu, Dorit,» sa Molle, «hvad vil du gjøre med det?»

«Naturligvis la alt bli som det er. Jeg var inne hos frøken Holst idag og fortalte at tante Anna var død, og hun spurte forskrekket, om hun nu skulde sies op. Jeg sa at jeg skulde arve alt sammen, og at vi svært gjerne vilde hun skulde bli boende, og at alt blev ved det gamle. Det blev hun meget glad over; men det skulde undre mig, om jeg ikke får ubehageligheter med tante Karen.»

«Det gjør du sikkert. Jeg synes du skulde be Hans Jacob greie alt dette for dig, for han leser jo til juridicum, og må vel ha greie på arv og slikt,» sa Molle. «Jeg er sikker på vi har fru Bjerke her i morgen formiddag, for hun vet hun treffer dig om søndagen, og da var det lurt om Hans Jacob var her.»

«Er du gal! Finner hun en ung herre her oppe tidlig søndags formiddag, får hun sikkert et anfall av forferdelse,» sa Margit. «Nei, la ham heller gå op og snakke med henne eller hennes mann, han er visst bedre og greiere enn hun er.»

«Huff, hvor jeg gruer,» sa Dorit. «Dere må love at dere ikke skal forlate mig et sekund, hvis hun kommer.»

Det lovte de begge to høitidelig.

«Du burde gått til sakfører Sande alt i formiddag,» begynte Molle; men da hun så at Dorit så rent blek og ulykkelig ut, skyndte hun sig å si: «Men hvilke forandringer skal vi foreta her? Det blir pussig å betale leien til Dorit som vår vertinne,» lo hun.

«Betale leie til mig! Trør du jeg vil ha leie av dig og Margit. Nei, nu bor vi fritt, og frøken Holsts hundre kroner betaler den husleien som skal til.»

«Ikke tale om,» sa Margit bestemt. «Skal du altså ikke ha nogen fordel av at du har arvet? Molle og jeg betaler hver våre fem og tyve kroner mere om måneden inn i husholdningskassen, så kan vi flotte os litt mere. Du tjener jo mindre enn vi gjør, så det skulde bare mangle, at vi skal ha fordel av at du har arvet. Ikke sant, Molle?»

«Selvfølgelig. Jeg mente bare om vi skal foreta nogen forandringer her. Vet dere, jeg synes vi skal se å få kjøkkenet mere omdannet til spisestue. For eksempel ta bort den stygge kjøkkenbenken foran vinduet og lage en sofa der med puter og kapper av cretonne. Selge den gamle jernkomfyren og kjøpe oss en elektrisk stekeovn.»

«Du er så flott du, Molle,» sa Margit. «Jeg sitter

her og tenker på, at nu har Dorit hus og møbler og kjøkkentøi, ja like til sølvtøi har hun; det eneste hun mangler er en — mann. »

«Huff, snakk ikke så stygt,» sa Molle forskrekket. «Får hun det, så blir jo vi kastet ut da, Margit.»

— — — —

Det gikk som de unge piker tenkte. Søndag formiddag kom fru Karen Bjerke. Alt var ryddet og pent da hun innfant sig, for denne gang skulde hun ikke få noget å henge sig i, mente Margit, som fikk de to andre til å stå tidlig op, skjønt det var søndag.

«Jeg kommer for å se på stakkars Annas ting jeg, Dorit,» sa fru Bjerke, og sprang fullstendig over at hun og Dorit sist var skiltes som uvenner. «Sørgelig hun, skulde gå bort, du, men det er jo livets gang,» sa hun med et dypt sukk.

Fru Bjerke var klædt i dyp sorg og tørret uavladelig øinene, skjønt det slett ikke var nødvendig.

«Du vet at Edvard har alltid ønsket å eie de gamle ting fra hans barndomshjem; men han vilde jo ikke ta dem fra stakkars Anna. Hun fikk jo en hel del av det gamle familiesølv fra Bjerkeviken,» sa hun, og så sig om med griske øine. «Jeg håper dere har faret pent med tingene hennes, småpiker. En bør jo alltid være dobbelt forsiktig med fremmede saker. Ta frem sølvtøiet, venn min, så får jeg se på det.»

Dorit blev stående litt, så sa hun med hjertet i halsen:

«Ser du, tante Anna sa, at jeg skulde få alt, hvad hun efterlot sig. Leiligheten her og alt som er i den. Det har hun sagt til far og mor også,» skyndte hun sig å tilføie, da hun så et stramt uttrykk i tantens ansikt.

«Ja, det tøvet skrev din mor også, men du kan da skjønne, at så lettvint omgâes man ikke verdifulle ting. De blir nok delt — tingene her, mellom din far og din onkel. Slike gamle damer skjønner ikke slikt. De tror de kan gjøre hvad de vil; men heldigvis passer loven på. Hvad vi skal gjøre med leiligheten, blir jo et annet spørsmål.»

«Den fikk jo tante Anna av far.»

«Det spiller ingen rolle. Den hører selvfølgelig også inn i Annas bo; men kanskje din onkel er så snild å la dig få bli boende her, mot rimelig leie naturligvis, skjönt gud skal vite jeg synes ikke det er anstendig at tre så unge piker bor alene uten voksent overopsyn. Heldigvis har dere jo frøken Holst her, og jeg hører at hun ikke har noget større å klage over. Men tingene, barnet mitt, er det jo en helt annen sak med. Hent nu sølvtøiet, Dorit.»

«Neimen om jeg gjør,» sa Dorit bestemt og så sin tante like inn i øinene. «Det er mitt alt det som er her.»

Fru Bjerke blev sittende aldeles målløs og se på Dorit. Så tok hun sig likesom gysende sammen og sa: «Jeg tror det er best at de to fremmede unge piker er så snilde å gå ut et oieblikk, så du og jeg får snakke ordentlig sammen.»

«Nei,» sa Dorit, «du kan ikke vise dem ut av deres egen stue, og dessuten vil jeg gjerne ha vidner. Jeg har bedt dem uttrykkelig om å bli.»

«Jeg må si du opfører dig forunderlig. Men jeg får være snild, og gå ut fra at et barn som du ikke forstår den juridiske side av en arvesak. Huff, alltid blir det krangel når det er tale om arv.»

Fru Bjerke sukket.

«Ja, det later til det,» sa Dorit.

«Skjønner du ikke, at hvis du skulde arve tante Anna, måtte der iallfall foreligge et testamente, og det gjør det jo ikke.»

«Jo, det er nettop det det gjør. Sakfører Sande har opsatt et testamente for tante Anna, og der efterlater hun mig alt hun eier.»

Fru Bjerkes øine flakket rundt. Hun visste ikke hvor hun skulde se hen, så tørret hun dem igjen og sa:

«Dette er forferdelig ubehagelig for mig. Jeg sa til Edvard at han burde gå hit og forklare dig det hele, men han vil ikke. Det testamentet hverken kan eller vil jeg tro på. Det vilde være alt — alt for utakknemlig av Anna.»

Det blev ganske stille. Både Molle og Margit satt og så ned og ønsket sig mange mil vekk.

«Tante Anna sa nettop til mig, at det var av takknemlighet mot far at hun efterlot mig alt. Hadde ikke far, dengang han var rik, kjøpt både leilighet og livrente til henne, hadde hun ikke kunnet eksistere. Det sa hun mer enn en gang, så du skal ikke si hun var utakknemlig.»

«Du snakker som om det bare var din far som hjalp Anna. Det vi har gjort regnes vel ikke,» sa fru Bjerke spisst.

«Jeg vet ikke hvad dere gjorde for henne. Tante Anna nevnte det i hvert fall aldri.»

Fru Bjerke reiste sig. «Jeg vil bare råde dig til, Dorit, ikke å være for sangvinsk med hensyn til arven. Det kunde jo være du blev skuffet. Edvard får selvfølgelig henvende sig til sakføreren — var det Sande du sa han het? — og så får din onkel eller sakføreren

forsøke å forklare dig hvor sørgelig feil du tar. Jeg har gjort mitt; men mig vil du øiensynlig ikke høre på. Du er blitt opdraget til luksus og fordringsfullhet. Det straffer sig nu —.» Dermed seilet fru Bjerke ut av døren uten å si farvel til nogen av de unge piker.

«Hun var ordentlig sinna,» lo Molle.

«Var jeg *for* fæl?» spurte Dorit.

«Langtifra, du var flink. Jeg beundret at du kunde være så rolig,» svarte Molle.

«Jeg blev så sint, og det hjelper så godt. Hvad sier du, Margit?»

«Jeg forstår ikke at en dame som fru Bjerke, som vel eier en masse sølvtøi før, kan bli så simpel for nogen gaffers skyld. Især det om frøken Bjerkes utakknemlighet svarte du glimrende på.»

«Det er neimen ikke morsomt å være så ubehagelig mot folk, en angrer det alltid etterpå; men da hun slo på at hun vilde ta fra oss leiligheten her, kokte jeg simpelthen over. Gid jeg hadde hatt penger idag, så skulde jeg invitert dere ut på et eller annet festlig sted; men jeg eier ikke mer enn fem kroner. Skal vi gå på kino i eftermiddag, noget må vi da feire dagen med.»

— — Testamentet viste sig å være i full orden. Dorit arvet både leiligheten og alt som var i den, til fru Bjerkes store ergrelse.

Dorit trodde at nu var hun kvitt sin tante for all evighet; men jamen hendte det ikke en aften, at da det ringte på og Margit lukket op, så stod fru Bjerke der igjen.

Hun kom for å si Dorit, at en ting fikk hun iallfall gjøre, og det var å forære sin onkel den gamle sorte marmorklokken med sølvskiven. Den klokken var så nøie knyttet til Edwards første barndomsminner. Den

hadde han sett på hver evige morgen, når han skulde på skolen, og den hadde han trukket op hver eneste søndag formiddag efter at han var blitt voksen. Det lille offer fikk Dorit gjøre, selv om det var hårdt for henne, som var så grisk på å eie ting, en egenskap som hun — tante Karen — aldri hadde sett i en så fremtredende grad hos nogen ung pike av sitt bekjentskap. Dessuten var det en ting til, som Edvard gjerne vilde ha, og det var den store sølvopsatsen, som de brukte på Bjerkeviken hver gang det var stort selskap og ved hver høitid. Edvard hadde ofte sagt, at det først vilde bli ordentlig fest hjemme hos dem, når den sølvopsatsen stod på bordet.

«Marmorklokken skal *du* få,» svarte Dorit. Hun sa uttrykkelig *du*, «men nogen sølvopsats har jeg ikke sett.»

«Kjære, du må da ha sett den, den gjemmer sig ikke bort, for den er minst en halv meter lang,» sa tante Karen.

«Ja, her i huset finnes den iallfall ikke,» svarte Dorit. «Tante Anna har vel solgt den engang hun var i knipe for middagsmat.»

«Det er forferdelige tider vi lever i. Tenke sig til at folk heller vil ha middagsmat enn gammelt arvesølv.»

Dorit gad ikke svare, og tante Karen vandret avsted med marmorklokken og forsikringen om, at hun skulde gå på hver evige auksjon over sølvvarer for å se å få opsatsen igjen for stakkars Edwards skyld.

«Jeg undres jeg,» sa Margit, da de var blitt alene, «om det ikke er sølvopsatsen, som står innerst på hyllen i gangskapet. Det er noget hårdt innpakket både i papir og tøy.»

«Men hvorfor sa du ikke det før, så kunde hun fått også den med til stakkars Edvard.»

«Nei, jeg syntes hun var så ekkel at jeg ikke unte henne den.»

Det *var* sølvopsatsen som stod der. Den var prydet med bastante roser og tykke engler og alskens for-siringer.

«Den kunde du da jamen unt henne, Margit. Den er så stygg at jeg vil aldri sette den på et pent spise-bord,» mente Dorit.

«Ja men den er verdifull og av tykt sølv. Den koster en masse penger med alt sitt krimskrams.»

«Kanskje vi kunde selge den,» sa Dorit ettertenksomt, «selge den og kjøpe en elektrisk stekeovn i stedet —.»

«Nå, du selger nok riktig arvesølv for middags-maten,» lo Molle.

IX

«Hvem var den pene, høie herren De danset med på spisesalen igår?» spurte Steffen Dorit en formiddag.

«Igår — å det var bare Molles bror det,» svarte Dorit så likegyldig som hun var istand til. «Ove Garmann heter han. Synes De han var så pen?»

«Ja han så så utenlandsk ut, flott og elegant.»

«Det kommer vel av at han har vært så mange år i utlandet det.»

«Er han kommet hjem for alvor nu?»

«Nei, bare på et halvt års kombinert forretnings- og feriereise. Han har arbeidet sig op innen det firma han er i. Det er i et av de firmaer, som lager den deilige amerikanske hermetiske frukten, vet De. Han er forresten både søt og snild.»

«Han er en ren lekkerbiskens for de unge damer da, altså i mer enn en henseende. Foruten selv å være søt, stiller han også med søte frukter.»

«Huff, hvor De tøiser bestandig, Steffen. De kan da skjønne, at han legger ikke ned frukten selv. Han er blitt en av avdelingschefene, og det er jamen godt gjort, for han har arbeidet sig frem ved egen hjelp. Han rømte hjemmefra da han var 17 år, for faren giftet sig om igjen.»

«En ren romanhelt altså.»

«Og tenk vet De, Steffen, at han vil ha Molle med sig når han reiser tilbake igjen. De kan tro jeg er fortvilet.»

«Vil han ikke ha Dem med da?»

Dorit fikk ikke tid til å svare, for Blom kom ut fra chefens kontor, og begge dukket ivrig ned i arbeidet igjen; men det lyktes henne allikevel å rekke tunge til Finn Steffen i ly av skrivemaskinen.

Idag var Blom mer gretten enn han pleiet å være. Alt var galt og han grinte og var misfornøiet med alt de gjorde. Men så endte alt grinet i, at han erklerte at han måtte gå hjem, for han hadde sånne kuldegysninger at han skalv.

Finn ringte efter bil til ham og fulgte ham på chefens opfordring hjem.

«Å du store kineser, hvor uhyggelig en slik gammel ungkar har det,» sa Finn, da han kom tilbake igjen. «Kald stue, som stinker av gammel tobakk, og et lite kaldt og mørkt soveværelse — riktig iskaldt alt sammen, vertinnen iberegnet. Det innblikk jeg har fått i Bloms privatliv, har gjort,» fortsatte han meget høitidelig, «at jeg har opgitt min gamle fordom mot ekteskapet. Jeg har nu bestemt mig til å gifte mig. Her på kontoret har jeg visstnok meget små chancer, for det later til at frøken Gundersen og frøken Bjerke begge er optatt på hver sin kant,» endte han med et sukk.

«Ja, du har det ondt du, som har hele livet liggende foran dig,» smålo onkel Georg; «men jamen må vi henge i, skal vi greie oss her uten Blom. Håper inderlig han snart blir frisk igjen.»

De fikk nok føle at Blom var borte. De arbeidet alt hvad de orket; men allikevel blev de ikke ferdige, så både frøken Gundersen og Dorit måtte arbeide over tiden.

«Hør Steffen, jamen får De se til å hjelpe oss litt mer enn De gjør,» sa frøken Gundersen en dag, han gjorde sig istand til å gå før klokken ennu var fire. «De kommer sist og De går først; synes De det er nogen mening i det?»

«Jeg må gå før fire, for jeg må da engang være den første jeg også,» sa Finn, «og dessuten må jeg da ha litt tid til å skjøtte mine mange andre gjøremål også. En kan da ikke bare arbeide.»

Dermed vandret han glad og fornøiet avsted.

«Det er virkelig for galt. Chefen skulde bare ane det,» sa frøken Gundersen ergerlig.

«Men vet De hvad jeg opdaget igår,» sa Dorit. «Steffen er hver dag oppe og besøker Blom, og har med sig både aviser og bøker til ham.»

«Er det virkelig mulig!» Frøken Gundersen rystet på hodet. «Ja, den gutten er rar. Ja ja, så får jeg la være å si noget til chefen da.»

Thora Gundersen var umåtelig dyktig, syntes Dorit. Hun beundret hvor fort hun var til å sette sig inn i andres arbeide og øieblikkelig forstå det, som chefen ofte forklarte ganske løselig.

Hun sa en dag til henne at hun syntes hun var så flink.

«Øvelse — bare øvelse,» svarte Thora Gundersen. «Vent De, til De har været her i så mange år — åtte år — som jeg har, så skal De se De er like flink.»

Dorit så forferdet på henne. Kunde virkelig frøken

Gundersen tro, at hun skulde bli her på kontoret til evig tid? Det var en reddsom tanke.

En aften Dorit hadde lagt sig, fór hun plutselig op med et rop.

«Hvad er det på ferde?» spurte Molle forskrekket.

«Å, jeg har glemt noget på kontoret. Jeg må gå ned nu med en eneste gang.»

«Er du gal,» sa Molle, «nu ved nattetider.»

«Ja, det får ikke hjelpe.»

Dorit begynte å klæ på sig.

«Men hvad er det da?»

«Jeg tok imot en polise som blev betalt idag, og pengene også, skjønner du. Ellers har jeg ikke noget med den slags arbeide, men Blom er borte, og da må vi hjelpe til allesammen. Nu husker jeg plutselig, at jeg la pengene og politen et sted, hvor vet jeg ikke, men jeg gav dem ikke til frøken Gundersen, som jeg skulde gjort. Å Molle, jeg vet ikke, hvor jeg har gjort av dem.»

«Tenk dig nu om, og se til bare å være rolig. Var det mange penger?»

«Fem og firti kroner. Tenk om de er borte. Jeg må skynde mig ned.»

«Men hør nu, Dorit. Du kan ikke engang komme inn på kontoret nu. Porten er stengt. Er papiret og politen borte, nytter det ikke at du går der ned.»

«Jamen hvad skal jeg gjøre!»

«Du skal legge dig ned og forsøke å sove, og imorgen får du være der så tidlig at du er der før vaskekonen kommer.»

«Tenk om chefen opdager det, Molle. Jeg blir sagt op. Jeg må selvfølgelig betale pengene tilbake; men det er jo det minste. Kan du begripe hvor jeg har gjort av dem?»

Dorit var begynt at klæ av sig igjen, for hun innså at Molle hadde rett i at hun ikke kunde komme inn nu ved nattetider.

De to unge piker blev liggende lenge og snakke sammen, og Molle trøstet Dorit så godt, at hun tilslutt blev ganske sikker på, at hun vilde finne både penger og polise imorgen blandt sine papirer.

Hvor snild Molle er mot mig, var noget av det siste Dorit tenkte før hun sovnet. Hun hjelper og trøster mig, og jeg legger planer mot henne. Tenk om hun visste det —!

Dorit var tidlig på ferde neste morgen, og vaske-konen kom samtidig. Hun lette febrilsk gjennom sine papirer, men fant hverken polise eller penger. Det kunde ennu være et håp kanskje, hvis frøken Gundersen hadde sett dem og kanskje tatt vare på dem. Hun ventet urolig på at frøken Gundersen skulde komme.

Men dessverre viste det sig, at ingen av de to andre visste noget hverken om polisen eller pengene. De hadde ikke sett dem for sine øine.

«Ja, da er det ingen annen råd enn at jeg må erkjenne min synd for chefen, og da får jeg vel min avskjed. Det er ikke morsomt å måtte innrømme om sig selv, at man er en uordentlig slurve,» sa Dorit næsten på gråten.

«Det er da ikke så ille,» trøstet frøken Gundersen. «Husk, chefen er snild.»

Dorit lette atter gjennom papirene på sitt bord, minst for tyvende gang, men med samme resultat.

Hun blev ganske het da hun hørte chefens nøkkel i døren.

Kanskje det er siste gang jeg skriver på denne maskinen, tenkte hun fortvilet, og skjønt hun ofte hadde ønsket den og de kjedelige brevene dit pepperen gror, var det nu formelig en vemodig tanke at hun skulde si farvel til det alt sammen.

Direktor Steffen kom inn og hilste godmorgen på dem alle sammen, og det forekom Dorit, at han så stivt på henne.

Selvfølgelig bare innbilning, sa hun til sig selv. Han vet jo ingenting. Hun skrev iveri, og fingrene danset bort over tangentene. Hun kjente at hun blev aldeles rød like ned i nakken, og hun bet sig i leben for ikke å briste i gråt.

«Skal jeg gå inn og forklare onkel Georg saken?» spurte Finn.

«Nei tusen takk, forferdelig snildt av Dem, men jeg får greie mine faderer selv.»

Dorit var ferdig med brevene, og nu skulde de underskrives av chefen. Hun gikk inn med bankende hjerte. Nu måtte hun frem med sin tilståelse. Hun la brevene på bordet.

Chefen så op.

«Nå, frøken Bjerke,» sa han. «Sett Dem ned; for De har visstnok noget å betro mig.»

«Har frøken Gundersen sagt noget — —? Hvordan i all verden vet direktøren det?» stammet Dorit både forferdet og forbauset.

«Nei, det er ingen som har sagt noget; men, ser De,

frøken Bjerke, jeg var innom kontoret igår eftermiddag, og da fikk jeg se snippen av en blå polise stikke frem under et papir på Deres bord, og tænkte, hvad er dette for uorden. Jeg trakk den frem, og pengene fulgte med.»

«Å gudskjelov, så er de altså ikke borte,» utbrøt Dorit lettet. Hun hadde studert så på, hvordan hun skulde skaffe de fem og firti kronene nu med en gang.

«Jeg husket plutselig igår aftes, efter at jeg hadde lagt mig, at jeg hadde glemt å levere både politen og pengene. Jeg blev aldeles ute av mig og vilde straks gå ned hit; men min veninde forklarte mig, at jeg ikke vilde slippe inn av porten. Imorges var jeg her tidlig, og blev fortvilet da jeg ikke fant dem, og hørte at hverken frøken Gundersen eller Steffen hadde sett noget til dem.»

Direktøren blev sittende litt, så sa han:

«Dette er svært galt av Dem, frøken. Sett at vi hadde krevet mannen om igjen for den politen som var blitt betalt, det vilde ha vært svært leit for forretningen.»

«Galt,» sa Dorit. «Det er jo aldeles forferdelig galt gjort av mig; men direktøren kan være sikker på, at dette hender ikke om igjen. Jeg har fått en ordentlig lærepenge, så redd som jeg var igår aftes. Det var det at jeg måtte ta telefonen i det samme, og så glemte jeg politen.»

«Ja ja, nu har De altså lært det.» Direktøren smilte til henne, for hun så så rent ulykkelig ut. «Og så får De aldri gjøre slikt noget om igjen.»

Dorit reiste sig.

«Jeg tror nok jeg bestemt kan love det,» sa hun og gikk mot døren; men der vendte hun sig og sa:

«Tusen takk, fordi De tar det så pent. Jeg var så livende redd jeg skulde bli sagt op.»

Med et strålende ansikt kom hun inn til de andre.

«Direktøren hadde funnet dem og tatt vare på dem. Å, jeg er så forferdelig glad!»

«Der kan De se, De fikk ikke Deres avskjed likevel,» sa frøken Gundersen.

«De har rett i at chefen er aldeles storartet snild.» Dorit var rent fra sig av glede.

«Jeg satt her og studerte på om jeg ikke kunde late som om jeg hadde tatt dem for å erte Dem; men så var det den fordømte politen, den kunde jeg jo ikke skaffe til veie,» sa Finn.

«Dere er så snilde allesammen, at jeg begriper ikke hvordan jeg nogensinne skal kunne gjengjelde dere dette,» sa Dorit rørt.

Det kommer, det kommer,
det kommer nok engang

sang Finn.

X

Der skulde holdes spleiselag oppe i Paradiset. Damene skulde besørge maten, og herrene det som skulde til av drikkevarer. Niki hadde lovt å være med, og det var så trygt, for han var alltid pr. kasse. Men dagen før selskapet skulde holdes kom Niki op på lesesalen og sa til Hans Jacob, at han hadde funnet ut, at de burde be noen flere, og sammen gikk de ned i byen og traff John.

«Du skjønner det, John,» sa Niki forklarende, «at jeg kjeder mig så lidderlig sammen med Margit. Det er ingen sak for dig og Hans Jacob, dere har to kjekke piker; men jeg skal dra på den kjukka, og det er hverken spennende eller morsomt. Jeg skal skaffe flere varer, bare vi kan be noen andre, ellers sier jeg bent ut nei.»

«Hvem vil du ha med?»

«Tja, det får vi diskutere nærmere. Send et bud op til Molle og be henne og Dorit møte op, så får vi sammen ordne og konferere om det. Vi kan ikke dra dit op, for vi må snakke sammen uten Margit.»

«Det er så vanskelig med Molle,» sa John undvikende, for han var ikke sikker på hun vilde komme, om han sendte bud efter henne. «Den broren passer

på henne evig og alltid. Skriv heller til Dorit du, Hans Jacob, så kommer iallfall hun, for hun er sikkert hjemme.»

De satte sig inn på en kafé og sendte et brev op til Dorit.

Da brevet kom, var de nettop oppe i Paradiset ferdig med å spise middag. Dorit leste det og sa:

«Det er fra din bror, Molle, og han ber at du og jeg skal komme ned i byen straks, for han må snakke med oss.»

«Fra Ove!» sa Molle forbauset. «Han sa jo nettop at han var optatt i eftermiddag.»

«Det er formodentlig blitt forandret,» sa Dorit fort. «Kom nu, så skynder vi oss å vaske op, og så går vi.»

«Gå dere, jeg skal greie opvasken,» sa Margit.

«Hvorfor kunde ikke Ove bedt Margit også,» sa Molle ergerlig.

«Du vet tre stykker blir rent for meget for en enkelt mann,» lo Margit.

«Nei jeg kan ikke,» sa Molle. «Jeg skal ut i aften.»

«Hvem skal du ut med, når det ikke er John?» plumpet det ut av Dorit, «— hvis det ikke er John,» rettet hun på det.

«Kanskje det nettop er John.»

«Du er nødt til å gå med mig. Jeg kan da ikke møte din bror alene, når han ber oss begge, og jeg kan da ikke la ham sitte der og vente, og dessuten vil nu jeg gå, og da forlanger han vel å få vite hvor du er, og hvorfor du ikke kunde komme.»

«La oss så gå da, men jeg må være et sted klokken halv åtte. Det er en avtale.»

«Du kan jo forstå at jeg kunde ikke finne på noget

annet i farten. Margit måtte jo ikke ane at guttene ikke vilde ha henne med,» sa Dorit, da hun hadde forklart henne alt. «Det vilde vært så synd på henne. Når Hans Jacob skriver: «Niki gjør vrov! i anledning Margit,» må jo du og jeg gå alene. Men er det sant at du skal ut i aften?»

«Ja.»

«Hvem skal du sammen med?»

«Uff, hvor du spør bestandig. Jeg graver aldri slik jeg om dine ting. Forresten skal jeg ut med Thune, hvis du endelig skal vite det. Men si det nu for guds skyld ikke til John, ellers får vi samme leven som sist.»

«Er det riktig av dig dette, Molle? Var jeg dig, vilde jeg holde på én av dem. Jeg tror John er forferdelig glad i dig, og det sier Hans Jacob også.»

«Jaså, så det har dere to diskutert.» Molle stanset. «Jeg skal si dig det jeg, Dorit Bjerke, at av og til er du forferdelig besværlig. Jeg er ikke forlovet hverken med Thune eller med John, og da kan jeg vel gjøre hvad jeg vil.»

«Forlovet — nei, men allikevel skal du ikke narre nogen. Du blir forhåpentlig tilslutt forlovet med en av dem.»

«Da skal jeg love dig hoitidelig, at jeg skal bryte helt med den annen,» lo Molle. «Inntil da vil jeg ha lov til å være sammen med hvem jeg vil. Tenk bare på det du, Dorit, hvor kjedelig det blev for dere andre hvis jeg brøt, som du sier, med John. Hvad blev det så med klikken vår? Og Paradisfestene?»

«Det får du ikke tenke på.»

— Det blev en lang parlamentering frem og tilbake mellem klikkens medlemmer, da de møttes. Dorit og

Molle forsvarte iherdig Margit, og fremholdt hennes store og gode egenskaper; men da Niki tilslutt rent fortvilet utbrøt:

«Men når jeg nu sier dere, at jeg umulig kan interessere mig for dama,» måtte de gi sig, og Niki blev aller nådigst innrømmet å ta med sig en hyggelig veninde.

«Jamen da blir vi ulike par,» innvendte Dorit, «og hvis du tar med dig grammofonen, Niki, og vi skal danse, blir det kjedelig.»

«Så ber vi en herre til,» sa Molle.

«Ja, men hvem?» spurte John fort.

«Din bror, Molle,» foreslo Dorit.

«Hvorfor ikke likegodt Molles eller Dorits chef, når vi allikevel skal ha anstand,» sa John ironisk.

«Molles bror er avgjort for alderstegen,» kom det rapt fra Hans Jacob.

«Jeg synes vi skal opgi det hele, jeg. Det later jo til at det blir så vanskelig,» sa Molle.

«Vi ber Steffen, dere. Han er både munter og morsom og gjør aldri vrøvl,» sa Dorit, «og du kan ikke påstå, John, at alderen trykker ham.»

«Han er den reneste hvalp.» Hans Jacob likte det ikke, for den gutten hang som en borre ved Dorit bestandig, men han sa ikke mer, ellers kunde det hende at hele festen gikk i vasken.

Dorit så at Molle satt og skottet op på klokken. Den var ti minutter på halv åtte.

«Nei, nu må vi gå, Molle,» sa Dorit og reiste sig.

«Haster det slik da?»

«Ja, jeg skal være halv åtte hos sydamen, og Molle har lovt å følge mig,» loi Dorit.

Vent litt, så går vi også,» sa John.

Men da fikk Dorit det travelt.

«Kom nu, Molle. Vi må fly. På gjensyn klokken åtte imorgen,» sa hun, og vekk var de.

«Takk fordi du hjalp mig,» sa Molle fort, da de var kommet utenfor. «Adjø da, best å se å komme avsted, før de andre kommer.»

Dorit blev stående og stirre efter henne. Hun så den hvite hatten hennes lyse lang vei.

Så satte hun resolutt efter. Hun vilde vite hvor hun skulde hen. Molle gikk fort, men den hvite hatten var et utmerket holdepunkt å ha, og Dorit tapte henne ikke av syne, skjønt det var mange mennesker på gaten. Nedover mot byen bar det, der blev det færre folk, og da de nådde forretningsstrøket, holdt Dorit sig forsiktig langt bakefter. Der dreiet jamen Molle bortover den gaten hvor hennes kontor var.

Altså skulde hun møte Thune på kontoret! Var Molle blitt rent gal? Hadde de enda gått ut et sted sammen, men å møtes på kontoret om aftenen, det gikk virkelig ikke an.

Hvad skulde hun gjøre?

Dorit ventet til Molle var dreiet inn av porten, så gikk hun over gaten på den annen side og så op på huset. Det var lyst i et par vinduer.

Dorit blev stående litt, så vandret hun opover, og innen hun viste om det, befant hun sig utenfor det hotell, hvor Ove Garmann bodde. Hun spurte efter ham, men fikk vite at han ikke var hjemme, og bad derfor om å få skrive et brev til ham.

«Kjære hr. Garmann,» skrev hun.

«Jeg vil så gjerne snakke litt med Dem, og det haster. Imorgen, lørdag, slutter jeg klokken to på kontoret. Vil De være så snild å ringe mig op, så kan vi avtale et sted hvor vi kan treffes. Det gjelder noget med Molle som jeg gjerne vil fortelle Dem.

Deres

Dorit Bjerke.»

Hun angret det i det samme øieblikk hun hadde gitt brevet fra sig, men det så så rart ut å be om å få det igjen.

Var det lumpent gjort mot Molle dette? Nei hun gjorde det bare fordi hun vilde Molle vel. Skulde de kanskje arbeide der nede på kontoret? Å nei, hun trodde ikke noget på det selv; men hvorfor skulde Molle være så hemmelighetsfull? Det var det som først hadde vakt hennes mistanke.

— — — —
— — — —

Finn Steffen blev henrykt over innbydelsen, og lovt å komme, iført verdens beste humør. Han pratet og snakket, så frøken Gundersen måtte be ham tie stille, ellers summerte hun galt.

Hver gang telefonen ringte, og den durte ustanselig den dag, fór Dorit sammen, og da så endelig Steffen rakte henne mikrofonen med de ord:

«En herre til frøken Bjerke,» blev hun aldeles rød av bare generthet, så Steffen gav sig til å le av henne.

Det var Ove Garmann, som sa at han skulde være utenfor hennes kontor klokken fem over to, og han tilføiet: «Takk for brevet.»

Det var ikke mulig for Dorit å bli kvitt Steffen idag. Han som ellers stakk avgårde før tiden, ventet til over to. Tilslutt måtte Dorit gå, og Steffen hjalp henne galant kåpen på og tok så sin hatt og frakk og gikk samtidig med henne.

«Hør, Steffen,» Dorit stanset i trappen. «Molles bror står utenfor og venter på mig, men nu må De være så inderlig snild ikke å si det til Molle i aften.»

«Einverstanden,» svarte Steffen. «Men da vil De vel helst være kvitt mig,» sa han og så rød og forlegen ut, og sprang foran henne ned over trappen.

Der stod Ove Garmann. Han hilste og kom bort til henne. Ordentlig flott, tenkte Dorit, å ha sånn pen herre stående og vente på sig.

Dorit vilde begynne å forklare.

«Vent litt,» sa han, «så går vi inn på et konditori. Der kan vi prate bedre sammen.»

Da de hadde satt sig ned, og chokoladen og kakene var kommet, begynte Dorit å snakke. Hun fortalte om John og Molle og om Thune og hvad hun hadde sett igår aftes, og så la hun til, at det kanskje ikke var riktig av henne mot Molle å si alt dette og å skrive det brevet; men hun hadde handlet næsten uten å vite hvad hun gjorde.

«Takk skal De ha, frøken Bjerke, fordi De skrev det,» sa Ove Garmann og så så pent på henne med de mørke øinene sine, at hun måtte slå sine ned. «De og jeg vi er jo begge glad i Molle, og derfor er det riktig at vi slår oss sammen og passer på. Men hvordan skal vi griper saken an? Sier jeg det minste, vet jeg at det vil ha den motsatte virkning av hvad De og jeg ønsker. Hun har villet være sin egen herre helt fra hun var

liten,» sa han. «Og denne John Brede, hvordan er han? Jeg skulde gjerne ville treffe ham.»

Dorit blev sittende litt og tenke. «Vet De at i aften skal der være et lite selskap oppe hos oss i Paradiset, og der kommer John. Om De også kom. Men De måtte komme av Dem selv, og endelig ikke si at jeg har sagt noget, ikke engang at vi har truffet hverandre.»

«Jeg gjør det jeg, frøken Dorit. Jeg later som jeg gikk forbi på vei til hotellet og bare stikker opom et oieblikk for å hilse på dere. Vi får tenke over, både De og jeg, hvad vi skal foreta oss i anledning Molle og den chefen hennes. Jeg kunde jo korte av på mitt opphold her og reise og se til å få henne med mig; men mitt arbeide her viser sig å bli større enn jeg hadde tenkt.»

Dorit fikk næsten ikke svelget den kakebiten hun hadde i munnen. Reise! Både han og Molle!

«Tror De De får henne med Dem?» fikk hun endelig stammet frem.

«Nei, det er nettop det jeg er redd jeg ikke gjør. Er hun glad i Thune, får ingen makt hende bort.»

«Å, jeg vet ikke hvad i verden jeg skal gjøre, hvis Molle reiser,» sa Dorit ganske ulykkelig.

«De får bli med De også, frøken Dorit,» lo han mot henne.

«Ja, det skulde jeg såmen mer enn gjerne,» sa hun og så ham rett inn i øinene. «Men ikke har jeg nogen post å reise til og ikke har jeg nogen penger å reise for, så det blir det dessverre ikke noget av. Men så kommer De altså engang ut på kvelden, ikke sant? Men røb mig nu ikke. Jeg forteller ikke et ord om at jeg har truffet Dem.»

— — — — —

Det står mat til dig,» sa Margit litt snurt, fordi hun syntes Dorit kunde vært presis idag de skulde ha fremmede og det gjaldt å få bordet fritt.

«Å, jeg orker ikke mat.»

«Hvor har du vært? Har du spist?» Molle snudde sig og så på henne.

«Bare kaker og chokolade.»

«Hvor? Med hvem?»

«Er det ikke du, som aldri spør og graver,» sa Dorit. «Jeg har mine hemmeligheter jeg, som enhver anstendig ung pike bør ha.» Hun lo ertende.

«Nei, nu får dere jamen se til å gjøre noget nytte. Dessertbordet skal dekkes i stuen, og nattmaten—smørbrødene — skal vi spise her på kjøkkenet.» Margit begynte å rydde sammen.

«Spisestuen, omforladelse. Her er ikke mer noget som minner om kjøkken nu, for vasken og gassapparatet er skjult bak skjerm Brettet. Bordet må vi ha bort, for vi må danse her i spisestuen. Ta i da, Margit.» Molle tok den rødrotete duken av bordet. «Vi slår det sammen og putter det inn i soveværelset. Smørbrødene får stå inne i spiskammerset så lenge, men vi kan jo gjøre i stand glasser, tallerkener, gafler og kniver. Og i stuen kan desserten dekkes ferdig.» Molle halte og drog i bordet.

«Nei, du må ikke ta bordet fra mig. Vi må ha et sted å skjære frukten op på. Vi skal jo ha fruktsalat.» Margit kom med en stor glass-skål og en hel del poser.

«Jeg undres hvordan dama til Niki er, jeg,» sa Molle, hun gned ivrig glassene.

«Fin og kjedelig, når det skal behage Niki vel,»

svarte Margit. «Men hvorfor setter du frem ni glass da, Dorit, når vi bare er åtte?»

«Å nei, det er sant,» sa Dorit. Hun hadde hele tiden tenkt på, hvad de andre vel vilde si, når Ove Garmann plutselig dukket op, og så hadde hun likeså godt regnet ham med da hun tok glassene frem.

Det ringte i ett kjøp. Først kom visergutten med øl og selters og så budet med smørbrødene, og endelig var også den bløte kake innenfor døren.

— — —

«Nei, se se! Rød belysning og unge herrer og damer og flasker på bordet. Dere vet å innrette dere,» sa John, han stod i døren. Det var tante Karens ord, som citeres innen klikken, når noget skulde betegnes som ekstra hyggelig. «Her er vinen,» sa han og rakte Dorit en flaske. «Niki har nok å dra på, han kommer med grammofonen, damen og flasker.»

«Har du sett henne?»

«Hvem er det?»

«Er hun pen?» Alle de unge piker spurte på en gang.

«Aner ikke.»

Endelig kom Steffen og Hans Jacob og Niki med sin dame. Det var en nydelig, liten slank skikkelse med sort glatt tilbakestrøket hår og et hvitt ansikt, hvor der lyste en blodrød munn.

«Frøken Elsa Hartvig,» presenterte Niki.

Hun takket smilende med idelig glippende øine, fordi hun var blitt buden med.

De tre unge herrer var øiensynlig straks beseiret, men de tre unge piker forholdt sig reserverte. Hun var så helt anderledes enn de andre, så fjong, fiks,

selvbevisst og helt ut moderne. De mønstret hverandre, og følte straks at de aldri kom til å kunne bli venner.

«Se her,» sa Niki og rakte Margit en pakke, «her er de våte varer.»

«Bevare mig vel, vi kommer til å ha mange fester, alt det spisende og drikkendes vi har,» sa Margit.

«Hvordan greide du det?» spurte Hans Jacob.

«Sa til mutter'n at jeg måtte ha en ny bok, og slike bøker er lidderlig dyre.» Niki lo stolt.

«Jeg trodde du hadde opgitt lesningen,» sa Hans Jacob. «Jeg har ikke sett dig på lesesalen på aldri så lenge.»

«Ferie, get! Trett og overanstrengt av for mye lesning,» lo han. «Sa til mutter'n, at hodet var skralt. Ta dig fri, gutten min,» sa hun — «du leser for meget —.» Og den som straks var villig, var Nikolai Christian Strømsgård, og nå har Elsa og jeg det lidderlig bra, get; kjører i bil for å få luft, så vårsola skvetter.»

Aftenen blev både munter og morsom tross det nye forstyrrende element. De flirtet og danset og spiste dessert og drakk vin, og midt i en dans så ringte det.

De stanset alle med ett.

«Tante Karen!» lød det i kor, og så brast de alle i latter.

«Ikke tale om, så sent på kvelden,» sa Dorit trygg og skyndte sig ut for å lukke op.

«Nei, goddag!» hørte de andre henne overraskende utbryte.

«Det er bare Ove,» sa Molle lettet, hun hadde kjent stemmen.

Finn Steffen så på Dorit, da hun kom inn fulgt av Ove Garmann. Nu forstod han hvorfor han intet skulde

si om møtet utenfor kontoret. Å den Dorit, hun var tresk som alle kvinner. Hun vilde naturligvis endelig ha Molles bror med, og så arrangerte hun det så listig.

«Jeg gikk forbi, og så tenkte jeg det kunde være rart å se hvordan dere hadde det en stille lørdags kveld,» sa Ove Garmann. «Men stille kan man just ikke si her er. Jeg hørte grammofonen langt nede i trappen.»

«Vi må danse fra oss innen tolv, for efter den tid tør vi hverken bruke grammofonen eller danse,» sa Margit.

«Pytt, eier én en aktieleilighet, kan en vel støie av alle krefter så lenge én bare orker. Ingen kan jo si dere op.» Steffen skyndte sig å sette grammofonen igang.

«Skal De ikke danse, hr Garmann?» spurte Elsa Hartvig og glippet med øinene.

«Nei, jeg kan ikke disse dansene,» svarte han og trakk Dorit ned i sofaen ved siden av sig.

Molle danset med John; men rett som det var gled hennes øine bort på parret i sofaen.

«Hvorfor kom han, Molle?» spurte John lavt.

«Vet ikke, undres om det ikke er Dorit som har fortalt ham at vi skulde ha lag. Det ligner ikke Ove å komme dumpende så sent.»

Hans Jacob stod alene og så på dansen og røkte iherdig på en cigarett. Det var ikke fritt for annet enn at det stakk litt i Dorits samvittighet hver gang hun så bort på ham.

Niki og Elsa danset tett op til hverandre.

«Hvad synes De om henne?» spurte Dorit Ove.

«Ganske pen; men tror De ikke hun er som skum på havet. Vet De,» sa Garmann og boiet sig tett hen til

Dorit, som bare så Molles stirrende øine, «jeg har lagt en plan. Jeg vil gjøre mig godt kjent med Thune.»

«Han spiser lunsj i Handelsstanden hver formiddag,» sa Dorit fort og så bort. Hun orket ikke Molles øine lenger.

Garmann nikket.

«Nei, nu vil jeg danse. Hans Jacob, dans med mig,» ropte hun, og i neste øieblikk svevet de avsted.

«Hvad var det du og Ove satt og hvisket sammen om?» spurte Molle da de holdt på å klæ av sig efter at gjestene var gått.

«Å vi snakket mest om Elsa Hartvig. Er det ikke rart du, Molle, at din bror sånn med en gang kunde skjønne hvordan hun er. Skum på havet kalte han henne. Å, men jeg er så søvnig,» sa hun og gjespet og snudde sig mot veggen. «Godnatt, nu vil jeg sove.»

Det var best å se til å slippe flere spørsmål fra Molle. Det var ikke godt å vite hvad hun kunde finne på å spørre om — —

XI

Det hendte ikke så sjelden at Ove Garmann stod utenfor og ventet på Dorit, når hun kom fra kontoret; især om lørdagene var han der, for da sluttet hun så tidlig. De hadde så meget å snakke om, og konferere måtte de jo, for ellers kunde den ene komme til å røbe den annen likeoverfor Molle. Alltid fant han på noget morsomt. Var været pent og solen skinte, reiste de op til Frognerseteren og spiste.

Det var vanskelig for Dorit å forklare venindene hvorfor hun så ofte var borte til middag. Av og til kunde hun jo fortelle at hun hadde vært sammen med Ove; men det var ganske umulig å si det hver gang, og så fant hun på forskjellige ting, at hun hadde arbeidet over tiden eller at hun hadde besøkt sin gamle vertinne, fru Madsen; men det blev vanskeligere og vanskeligere for hver gang. Hun begynte å forstå Molles hemmelighetsfullhet bedre, for én har da lyst til å ha noget for sig selv, og ikke akkurat gjøre alle andre mennesker delaktig i det som én selv føler sig lykkelig ved.

Ove Garmann fortalte henne at han en dag var gått inn i Handelsstanden for å spise lunsj og samtidig se å treffe Thune. Det lykkedes også, og Garmann bad om

å få sette sig ned ved samme bord hvor Thune satt, for han kjente ham jo fra den gang han hadde vært oppe på kontoret og hilst på ham.

Det var ikke fritt for at Thune så litt forbauset ut; men han var meget høflig og bad Garmann endelig sitte ned.

«Jeg har dessuten noget jeg gjerne vil snakke med Dem om,» sa Garmann.

«Ja så,» svarte Thune rolig; men han fikk travelt i det samme med å rope på opvarteren.

«Har min søster snakket til Dem om at hun kanskje kommer til å si op sin post?» spurte Garmann.

«Nei,» svarte Thune. «Jeg har ikke hørt et ord om det. Men hvorfor det? Vi arbeider ualmindelig godt sammen, og Deres søster er meget flink og så vidt jeg vet fornøiet med sin post.» Øinene så skarpt på den annen bak lorgnettglassene.

«Det er nok ikke noget slikt i veien; men saken er at jeg så gjerne vil ha min søster med mig, når jeg i juli reiser tilbake igjen. Hun har halvt om halvt lovt mig å følge med; men hun sa at hun måtte snakke med Dem før hun bestemte sig.»

«Det er meget kjedelig for mig, hvis hun forlater mig,» sa Thune og så alvorlig på den annen. «Både for mig og min forretning. Hun er så godt inne i alt, og hjelper mig meget med mange ting som det vil ta tid å sette en annen inn i, og dessuten —» la han til, «— liker jeg Deres søster meget godt.»

Ove Garmann pustet lettet. Det var nettop dette han gjerne vilde høre den annen si.

«Vær nu så vennlig ikke å si et ord til Molle om at jeg har nevnt dette for Dem,» sa han. «Hun er en me-

get selvstendig dame, og liker ikke at nogen blander sig i hennes ting. Hun vil nok selv si fra.»

Det blev en liten pause. Thune banket asken av cigaretten med pekefingeren.

«Si mig, hvorfor vil De endelig ha henne med Dem?»

«Jo, for jeg synes at hun er ensom og nokså ubeskyttet, alene som hun er uten hjem og foreldre.»

«Men de tre venindene holder da sammen og har et hyggelig hjem, efter som jeg har forstått av det Deres søster har fortalt.»

«Det at de tre unge pikene kan bo sammen anser jeg for en stor lykke; men jeg synes at Molle fortjener å få det riktig godt engang. Vi har ikke hatt nogen lykkelig barndom, hverken hun eller jeg.»

Thune nikket, og de to herrer blev sittende en stund uten å si noget. Ove Garmann var redd for at Thune skulde ta det han hadde sagt ille op, og sa derfor:

«Vil De gjøre mig den fornøielse å være min gjest sammen med Molle og hennes veninde Dorit Bjerke en aften, så vilde det glede mig meget.»

Thune takket og svarte at det vilde han svært gjerne.

Alt dette fortalte Ove Garmann Dorit, og endte med å si: «Og så går vi fire ut og spiser og morer oss og danser sammen.»

«Jamen De kan jo ikke danse.»

«Jovisst kan jeg danse; men jeg orker ikke hoppe omkring i et bitte lite rum efter en grammofon,» lo Garmann.

Dorit blev sittende litt, så sa hun:

«Men det er en ting som er så kjedelig.»

«Nå da?»

«Alltid er det Molle og mig, og aldri er det nogen

som ber Margit med. Det er likesom ingen har bruk for henne.»

«Vi får være hyggelige og snilde mot henne senere, nu skal vi fire være sammen og se til å få orden i papirene,» sa han og la sin haand over hennes.

Dorit blev blussende rød, men trakk ikke sin hånd bort.

«Hils nu Molle og fortell henne dette, og bestem så dere to når og hvor vi skal gå ut.»

— — —

«Det var da høist merkelig av Ove,» sa Molle da hun hørte hvad Dorit hadde å fortelle. «Hvordan traff dere hverandre? Opsøkte Ove min chef?» spurte hun og så inntrengende på Dorit. «Det er forresten ganske besynderlig ofte du treffer Ove, men jeg skal såmenn ikke spørre.»

«Blir det ikke morsomt da, Molle? Jeg gleder mig ordentlig, bare synd på Margit, som aldri får være med.»

«Margit skal i syklubb på fredag. Vi sier ikke noget om at dette er en innbydelse, og så bestemmer vi oss for fredagen.»

Dorit var svært spent på å se grosserer Thune, som hun hadde snakket om og tenkt så meget på, men aldri sett.

Både han og Ove Garmann stod og ventet på dem i teatrets vestibyle, for de skulde først i teatret og så efterpå gå ut og spise og danse.

Dorit blev meget forbauset over å finne at Molles chef både var pen og forholdsvis ung, iallfall ikke eldre enn Ove, lot det til. Hun hadde gjort sig op, at han var tykk og lyserød, med et ekkelt smil og en vemmelig

mun, og så hadde hun her foran sig en pen, høi, tynn mann med et par kloke øine bak lorgnettglassene. At man kunde ta så feil og innbille sig slikt! I grunnen var det bare Molles omtale av ham som hadde fått henne til å tro at han både var ekkel og stygg.

Det var festlig å sitte i teatret med en så pen og hyggelig herre som Ove Garmann og se på alle disse pyntede mennesker, og senere, da de satt i den strålende oplyste spisesal, omgitt av glade, festklædte herrer og damer, og spiste god mat og drakk vin, mens musikken spilte, tenkte Dorit, at deiligere kunde ingen ha det enn hun hadde det nu.

Ove Garmann løftet glasset.

«Skål!» sa han. «Jeg synes at vi fire skal drikke på at våre ønsker skal gå i oppfyllelse.»

Han så på Dorit da han drakk, og hun skjelte flau og rød bort på Molle for å se om hun la merke til det. Men den som var optatt på akkurat samme måte — å se inn i et par andre øine med blussende kinner — det var Molle. Hun hverken så eller hørte andre enn sin chef.

«Du Molle,» sa Garmann og kalte henne tilbake til jorden igjen, «har du fortalt Thune at du kanskje kommer til å si opp din post og følge med mig til Amerika.»

Molle blev rød.

«Nei, det har jeg virkelig ikke, Ove, for du vet det er ikke så lett å slippe inn, og det vil ta en evig tid innen jeg får oppholdstillatelse.»

«Det lar sig nok ordne. Du kan foreløbig reise på kort besøk, og siden skal jeg nok greie det slik at du får bli.»

Thune så spørgende på Molle.

«Vil De forlate mig?» spurte han.

«Jeg synes det er meget bedre om du tok Dorit med dig,» svarte Molle ertende. «Au da! Husk på silkestrømpen!»

Dorit hadde gitt henne et ettertrykkelig spark på leggen.

«Men alvorlig talt,» sa Ove, «har du virkelig ikke sagt fra ennå?»

«Jeg vet jo ikke om jeg vil. Derover blir det vel bare å gå i huset og stelle, og jeg synes at kontorarbeide er så meget morsommere, og dessuten blir det meget som blir så vanskelig å reise fra — nu har vi fått det så hyggelig vi tre i Paradiset med klikken og guttene og — og — meget annet.»

«Men du må jo forstå at engang må du bestemme dig,» sa Ove alvorlig.

Molle så ganske ulykkelig ut.

«Uff, hvorfor skal du snakke om dette akkurat nu vi har det så hyggelig.»

«Fordi jeg synes det er galt du ikke sier fra til Thune.»

Thune så på Molle.

«Opriktig talt, Garmann,» sa han, «så tror jeg ikke De skal regne for sikkert på at Deres søster følger Dem. Skal vi danse?» Han reiste sig og bukket for Molle.

«Den klarte De fint,» lo Dorit da de to andre var gått for å danse. «Nu må de to ta en avgjørelse.»

«Det var det jeg vilde tvinge ham til, og går det ikke idag, skal jeg gjøre et nytt forsøk. Han skal bestemme sig.»

«Goddag Dorit.» Det var Elsa Hartvig og Niki. «Er

dere her? Jeg så nettop Molle danse med en fremmed herre. Vi sitter derborte. Kan ikke du sitte litt her, Elsa, så danser Dorit og jeg.»

Dorit reiste sig motstrebende. Hun hadde ikke lyst til å gå fra Ove nettop nu de var blitt alene; men det gikk ikke an å si nei. Og så skulde den ekle, kokette Elsa sitte her alene med Ove.

«Bli nu ikke forlenge borte, Dorit,» ropte Garmann etter henne. Det trøstet henne jo litt.

Da de hadde danset et par ganger rundt, sa hun:

«Tenk jeg tror vi må holde op, Niki. Jeg blir så svimmel.»

Niki stanset. «Det skulde vel ikke være Ove Garmann som gjør dig svimmel vel? Jeg synes du og Molle begynner å svikte klikken. Se på Molle og hennes kavalier, de danser ennu.»

«Jeg synes ikke du skulde snakke om å svikte. Du var den første som sviktet oss, da du forlangte at Elsa Hartvig skulde være med. Du kunde ikke nøie dig med oss andre.»

«Men det var da ikke dig og Molle jeg var misfornøiet med. Opriktig talt — du kan da ikke forlange at jeg skal være forelsket i Margit, som er så fordømande kjedelig og borgerlig. Forresten så ser det da ut til at dere to også er begynt å sverme utenfor klikken.»

«Det er Molles bror, får du huske, og han skal snart reise.»

«Jøss, så morderlig høitidelig du hørt ut nu,» sa Niki.

De var kommet tilbake til bordet; men i det samme reiste Garmann sig og bukket for Elsa Hartvig.

«Du var ikke heldig nu, Dorit,» lo Niki. «Jeg får sitte litt her hos dig til de andre kommer, hvis du ikke farer rett i synet på mig. Det ser for øieblikket ut som om du har mest lyst til det,» sa han og satte sig og tendte en cigarett.

«Nei nu må du jamen danse med mig, Molle,» sa Niki, idet Molle og Thune i det samme vendte tilbake. «Dorit duger ikke til noget idag. Hun er både svimmel og sur,» sa han og drog avsted med Molle.

«Er De svimmel, frøken Bjerke, så er det ikke verdt vi danser. Vi får sitte her og vente på de andre. Men sur er De da ikke.»

Han smilte, og Dorit måtte innrømme, at et nydelig smil hadde han.

«Jeg var sur mot Niki,» innrømmet Dorit. «Jeg liker ikke at en fremmed bryter inn i et selskap på fire som har det så hyggelig som vi har det. Han kan holde sig for sig selv med sin egen dame, som jeg rent ut sagt ikke kan fordra. De kan tro jeg er fortvilet ved tanken på at Molle kanskje skal reise fra mig,» snudde Dorit samtalen. «Jeg skjønner ikke, hvordan jeg skal kunne leve uten henne.»

«Det er vel ikke så sikkert at hun kommer avsted. De og jeg kan slå oss sammen og se å holde på henne,» sa han og fylte i glassene.

Dorit lo høit. Nei dette blev for galt. Først hadde hun sammensvoret sig med Ove Garmann om å skille Molle og Thune og nu vilde han at de to skulde slå sig sammen om å få Molle fra å reise.

«Hvorfor ler De?» spurte han forbauset.

«Jo, for det er en så absurd tanke å motarbeide no-

get som Garmann har satt sig i hodet. Han er så frykkelig energisk, at det tror jeg ikke jeg greier.»

Hun så langt efter Elsa og Ove. Der danset de fremdeles, og den ekle Elsa lå formelig op til ham. Huff, hun hadde slik vemmelig klinete måte å danse på.

Gudskjelov, der stanset musikken, og Dorit så til sin glede at Ove Garmann fulgte Elsa bort til Nikis bord. Lurt gjort av ham, så slapp de henne her.

«Nå, var det behagelig å sveve om med skummet da,» lo Dorit mot Ove da han kom tilbake. «Husker De ikke De kalte Elsa «skum på havet»,» sa hun da Ove så uforstående på henne.

«Hun danser deilig og er en pen skumdott,» sa han. «Men kom nu, så danser vi.»

Mens de danset fikk Dorit øie på Niki, som satt og flirte og lo til henne. Hun jepte til ham; men det gjorde Niki ennu lystigere.

«Svært så ivrig og alvorlig dere to har snakket,» sa Dorit, da de kom bort til bordet hvor Molle og Thune nu satt i ro. «Vi studerte på om det var forretninger som optok dere slik.»

«Vi får fortsette en annen aften med å more oss,» sa Thune, da lyset i det samme begynte å blunke som tegn på at nu var det tid til å lukke, «for det var da svært hyggelig i aften. Jeg foreslår at dere tre kommer op til mig i min ungarshybel og spiser aftens en dag.»

Det vilde de alle gjerne.

«Uff, at vi skal gå. Jeg skulde gjerne danset i hele natt,» sa Dorit.

«Men var det ikke du som var svimmel da?» spurte Molle forbauset.

«En må da vel få lov å være svimmel når det passer én,» lo Dorit.

— — — — —

— — — — —

«Du verden, så fin du skal være!» Margit slo hendene sammen i dyp beundring. «Har du kjøpt ny kjole nu igjen?»

«Jeg kan da ikke gå evig og alltid i den evindelige lysegrønne,» sa Dorit.

Hun stod ferdig pyntet og pudret sig foran det store speilet inne i stuen.

Cuttingen var fin og nykrøllet, og den nye pastellfarvede kjolen stod godt til det lyse håret og de blå øinene.

«Det er synd du ikke skal være med, Margit,» sa Dorit lavt, for at Molle, som holdt på å klæ sig inne i soveværelset, ikke skulde høre det. «Men du skjønner at Ove Garmann og jeg vil, at enten skal Thune forlove sig med Molle, eller han skal trekke sig tilbake, og da er det lettere når vi er to par —»

«— — som er optatt av hverandre,» sa Margit og lo. «Vokt dig, Dorit, slikt smitter.»

«Langtifra,» sa Dorit og strøk sig på nesen ennu engang med pudderkvasten. «Vi to agerer bare forklæ.»

«Det er godt å ha noget å skylde på, vet du. Du behøver ikke å tenke på mig. Jeg har en morsom bok og en varm stue og appelsiner, så jeg har det godt. Dessuten må jeg gjøre badeværelset istand til frøken Holst, for det er jo lørdag og hun skal ha sitt bad.»

«Du er ordentlig snild, Margit, og alltid fornøiet, selv om du ikke har det så morsomt.»

«Jeg bryr mig ikke om å farte så meget ute, jeg,» svarte Margit. «Jeg vil opriktig talt tilstå at jeg er svært glad for at jeg ikke skal være med i aften. Uff, tenk to sånne eldre, høitidelige herrer. Hvad kan dere finne på å snakke med dem om?»

Molle kom inn.

«Nei hvor nydelig du er!» Margits beundring var opriktig. «Den røde kjolen er nettop din farve; men forresten er du bestandig pen, hvad du så enn har på dig.»

«Margit, vær så snild å låne mig et lømmetørklæ. Jeg eier ikke noget. Nu må jeg ha den plassen foran speilet, Dorit. Synes dere jeg skal ha disse ørenringene?»

«Absolutt, du ser ut som en sigoinerske med de store ringene.»

«Altså gammel og stygg og rynket,» lo Molle.

«Nei, ung og pen og forlokkende deilig,» sa Dorit. «Gid jeg kunde ha ørenringer; men jeg blir så tykk i ansiktet av dem.»

Endelig var de ferdige og kom sig avsted, og Margit begynte å rydde op efter dem. De hadde slengt klærne sine overalt, og her stod pudderåsen inne i stuen — å ja, de hadde vel så meget annet å tenke på begge to — — —.

Det var en deilig våraften. Månen stod som en blek sigd på himmelen, og like ved den glimtet og blinket en ivrig liten stjerne.

«Herregud, se hvor den stjernen anstrenger sig,» sa Dorit, «den strir vel slik for at månen skal legge merke til den.»

Molle lo. «Du skal nu alltid finne ut så meget rart, Dorit.»

«Vet du hvor Thune bor? Har du vært der før?» spurte Dorit.

«Jeg! Nei, det vet du da jeg ikke har. Men han har fortalt at han har en hyggelig leilighet på tre værelser, og en pike som steller for ham. De har det godt sånne ugifte herrer.»

«Pytt, vi har det også godt. Vi har leilighet, og Margit som steller for oss, og vi er også ugifte.»

«Så lenge det varer ja.»

«Molle, jeg skal vedde på,» Dorit stanset, «at Thune blir like lenge ugift som du.»

«Og jeg skal gjerne vedde på at Ove blir like lenge ugift som du,» svarte Molle. Og så lo de begge og gikk videre.

XII

«Vent litt da,» sa Molle, da de stod utenfor grosserer Thunes entrédør og Dorit vilde til å ringe på. «Vi må pudre oss først.» Og frem kom pudderdåsene. «Så, nu kan du ringe. Bare vi ikke er for tidlig ute.» Molle var oiensynlig meget nervøs.

«Goddag og velkommen,» sa Thune. Han lukket selv op. «Godt dere er presise, for piken er nervøs for maten. Hun er ikke vant til damefremmede.»

«Det er noget å være redd for — Molle og mig,» lo Dorit. «Å nei, hvor hyggelig her er!»

De kom inn i en liten forstue med teppe på gulvet og alabastskål under taket.

Dorit så sig om. Jamen så dette imponerende ut. Det var ingen dører mellom værelsene, bare portierer og tykke gulvtepper overalt. Inne i stuen var der dype skinnstoler og røkebord foran kaminen, hvor det brente en koselig ild. Lave bokhyller langs alle vegger, og over dem hang der malerier og våben.

«Jeg gir mig på leiligheten. Den er noget annet enn vår,» hvisket Dorit til Molle.

«Goddag!» Ove Garmann reiste sig og rakte dem hånden. «Flinke småpiker, som er presise.»

«Vi er vel ikke kontordamer forgjeves,» sa Molle.

Hun så sig om. «Nei, hvor pent og hyggelig De har det, grosserer Thune.»

«Gleder mig at damene synes her er bra.» Han bød dem en cocktail.

«Hvem har hjulpet Dem å gjøre alt dette istand?» spurte Dorit.

«Hjulpet mig? Ingen. Dette har jeg da ordnet selv. Tror De absolutt der må kvinner til for å skape et slikt lite hjem, frøken Bjerke,» smilte han.

«Ja tenk, jeg trodde det. Men gardinene kan De da umulig ha sydd selv, Thune.»

«Nei, frøken, dem har jeg bestilt ferdige.»

«Altså er kvinnene absolutt overflødige her, Dorit. Du får gi dig,» lo Molle.

«Skål,» sa Thune. «Dere må drikke ut, for pika og maten venter.» Han reiste sig og bød Molle armen.

«Nå, det trøster mig at De iallfall må ha kvinner til hjelp med maten.» Dorit stakk sin arm under Garmanns, og så gikk de inn i spisestuen.

Der stod et nydelig dekket bord midt på gulvet, med blomster på den skinnende hvite duk og høie tynne glass ved hver kuvert.

«Vi begynner med smørgås,» sa Thune og sendte rundt et stort tinnfat, fullt av alle slags deilige ting.

«Gid, her er jo like fint som på selve Speilen,» brast det ut av Dorit. «Jeg skjønner ikke at De nogensinne går ut og spiser, når De har det så hyggelig hjemme, Thune.»

«Jeg holder mig som oftest hjemme,» svarte Thune med et smil. «Men De vet, én blir kjed av sitt eget selskap — det blir ensformig i lengden, og fremmede kan en jo ikke ha hver dag.»

«Det skulde være slik innrettet, at en aldri blev kjed av å være alene med sig selv,» sa Molle. «Men den ensomhetsfølelsen tror jeg ikke det er nogen som klarer.»

«Nei, ikke jeg heller, Molle,» sa Ove Garmann, «det er derfor jeg så gjerne vil ha dig med over til Amerika.»

«Begynner du nu igjen på det, Ove. Idag vil vi bare tøise og sludre og more oss. Jeg har jo sagt at jeg skal svare dig innen den første juni, og det får du gi dig på.»

«Skål, frøken Molle.» Thune hevet glasset og så henne inn i øinene mens de drakk. Ove skålte med Dorit, og de to sammensvorne vekslet et muntert, forståelsesfullt blikk.

Strikken trekker sig sammen om ham, tenkte Dorit. Nu må han altså bestemme sig innen første juni.

«Hvad skal De gjøre i påsken, Thune?» spurte Dorit.

«Jeg har ikke bestemt mig ennu; men jeg har så smått tenkt på å reise op til en hytte sammen med noen venner. Hvad skal De gjøre, frøken Bjerke?»

«Guttene vil ha Molle og mig med på en hyttetur. Niki Strømsgård har en hytte på Gjeilo, og det kunde nok være morsomt, ikke sant, Molle?»

«Jo, det vil være deilig å få den fjellturen, hvis det blir godt vær. »

«Kan det være noget morsomt å dra avsted med de unge guttene?» spurte Thune.

«Ja de er både hyggelige og morsomme de guttene våre, men tingen er at Niki vil ha med den Elsa Hartvig og ikke vår veninne Margit Holm, og det liker hverken Molle eller jeg. Hvad skal De gjøre, Garmann?»

«Jeg hadde svært lyst til å se fjellet og påskelivet,» sa Ove. «Om vi slo oss sammen vi fire og reiste på fjel-

let; men jeg vil helst til et hotell. Jeg liker ikke at dere drar avgårde med de unge guttene.»

«Vet du hvad, Ove, du er da for gammeldags. Her hjemme gjør alle det. Tror du Dorit og jeg har råd til å bo på de dyre hotellene. Bor vi på en hytte, kan vi regulere utgiftene selv. Å, noget så vidunderlig som fjellet i påsken — sneen og solen og skiturene. Jeg vil avsted,» sa Molle bestemt.

«Hør, Garmann, vi inviterer damene med, så reiser vi til fjells; men vi må skynde oss å bestille plass.»

Dorit blev sittende og stirre på Thune. «Jamen det går da ikke an,» sa hun.

«Hvorfor ikke? Jeg kan jo gjøre det i en annen form, hvis De ikke synes det er passende. Jeg kan gi frøken Molle et ekstrahonorar,» lo Thune. «Men det er verre med Dem og Garmann,» lo han ertende. «Av og til er det altså allikevel en fordel å være chef.»

«Vi springer over alt det vrøvlet vi, Dorit, så blir De med mig,» sa Ove. Han så at Dorit var blitt både rød og genert.

«Å tusen takk, det vil jeg forferdelig gjerne.» Det var likesom noget annet, når det var Ove. Det var ikke spor flaut å ta imot noget av ham. «Men hvad tror du guttene sier, Molle?»

«Skyld på mig dere,» sa Ove. «Jeg skal jo reise snart, og legger derfor naturligvis beslag på min søster den stunden jeg har igjen å være her, for det ser smått ut med å få henne til å bli med over.»

«Det er altså avgjort,» avbrøt Thune. «Jeg sørger for plass på et av høifjellshotellene. Nu går vi over til kaffe og likør inne ved kaminen.» Thune reiste sig.

De gikk og satte sig i de bløte, dype skinnstolene.

Dorit syntes hun hadde det vidunderlig. Stolene var deiligere enn andre stoler, stuen hyggeligere enn nogen annen hun hadde sett. Deiligere kunde vel mennesker ikke ha det, og nu skulde hun på fjellet også og bo på flott hotell, invitert av Ove Garmann!

«Likørglasser har vi ikke,» sa Thune. «Å Molle, kom og hjelp mig.»

Han tok henne under armen, og de gikk inn i spise-stuen.

«Fjellet må da avgjøre det der,» sa Ove og nikket efter dem. «Jeg var så glad De ikke gjorde flere innvendinger i anledning av påsketuren, Dorit, for nu må det da bli en avgjørelse mellom de to.»

Det var som Dorit fikk en bøtte koldt vann over sig. Her hadde hun sittet og drømt om at det var for å være sammen med henne at Ove hadde invitert henne med, og så var det naturligvis bare av hensyn til Molle.

«De er en snild og omhyggelig bror,» sa hun stille.

«Er ikke De en like snild og omhyggelig veninde,» spurte Ove. «Jeg trodde vi var enige om å sette dette igjennem.»

«Jo,» svarte Dorit, hun kunde ikke finne på noget å svare.

Det var slett ikke så vidunderlig lengere. Stolene hadde hun da virkelig sett make til før, og stuen var et typisk mannfolkverelse, uten puter og bordteppe og blomster og den slags, som gjør det lunt og koselig.

«Er det bare for Molles skyld De reiser på fjellet?» fikk hun endelig spurt.

«Nei da, jeg vil gjerne se litt av dette berømte påskeliv, og så vil jeg gå på ski, og — opriktig talt — så for-

hindrer jeg dere i å dra avgårde med de unge guttene. Nu kan jeg da passe på dere begge to,» smilte han.

Det hjalp litt. Det var altså ikke bare Molle — —.

Påsketuren hadde vært som en drøm. Strålende vær og føre. Vellykket helt fra de satte sig i toget på Østbanen og drog avsted med hele den glade forventningsfulle skare av muntre mennesker, som skulde ut og nyte sin ferie og tumle sig i frisk luft og sol. Alle var velklædde og godt utrustede da de drog opover; men på hjemturen var det flere som hadde vært ute for uhell, og i den anledning opstod der de pussigste scener i kupéen. En herre hadde således brent op hele buksebaken og måtte sitte stille, til de andres store munterhet, men til sin egen ergrelse, hver gang toget holdt ved en stasjon, hvor der var forfriskninger å få. En annen hadde brent op støvlene og sportsstrømpene sine, og vandret freidig om i lyse sokker og tøfler. Alle var de merket av sol og frisk luft. Nogen var kobberbrune, andre ildrøde. Hver kupé var som en eneste klikk. Man snakket og lo og pratet sammen uten å kjenne hverandre. Nogen tok sig et slag bridge, og en ung gutt satt og spilte på et trekkspill, og når han kom med en kjent vise, sang hele kupéen med.

Det var næsten trist da toget sent på kvelden rullet inn på stasjonen, og man måtte skilles og dra hver til sitt.

Det var stritt å begynne på kontoret igjen efter alle de herlige fridager. Dorit satt og strevet og forsøkte å samle tankene om den kjedelige maskinskrivningen. Det var ikke så greit å skulle interessere sig for andres

forsikringer, når ens hode var fylt av de deiligste minner.

«Så,» sa hun høit, «nu er jeg da endelig ferdig med den mannen. Uff, at folk skal være så ivrige til å forsikre det de eier.»

Frøken Gundersen så op og lo. «Heldigvis for Dem og mig,» sa hun. «Se her har De mer å glede Dem over.» Hun rakte Dorit nogen papirer. «De må være ferdige så fort De bare kan. Chefen venter.»

Dorit tok med et sukk fatt på det nye arbeide. Nu var det ulykke, bil og garantiforsikring. Hvad skulde hun begynne på først? Det var like kjedelig alt sammen. Slik som de hadde hatt det oppe på det store høifjellshotellet, slik skulde menneskene i grunnen ha det bestandig. Gå lange, deilige skiturer hele dagen. Komme hjem til dekket bord med god mat, og så danse til langt på natt. Synd at en skulde tilbringe den beste tid av sin ungdom med å slite for andre, bare for å tjene til den lille maten én var nødt til å putte i sig.

Dorit blev sittende og se frem for sig. En dag da de lå og hvilte i sneen, Molle og Thune var lengere oppe, hadde Ove sagt, at han hadde mest lyst til å ta både Molle og Dorit med sig, når han reiste. Tenk om de kunde reise alle tre. Tenk om hun kunde være hele resten av livet sammen med Molle og Ove —

«Blom spør om den garantiforsikringen er ferdig.» Frøken Gundersen kom inn fra chefens kontor.

«Uff, hvorfor sa De ikke at den skulde være ferdig først,» sa Dorit.

«De må ikke forstyrre frøken Bjerke i hennes søte påskeminne,» sa Finn Steffen og strakte sig gjespande. «Hun har andre slags forsikringer enn våre å tenke på.»

Dorit svarte ikke. Nu måtte hun ta sig sammen.

Se så, nu blev hun forstyrret igjen. Det var neimen ikke greit å arbeide, når den forsikringsagenten stod der og preket om sitt. Hun fikk lukke ørene og dure i vei på maskinen. Hun hadde nettop igår hørt om en ung pike hun kjente, som var blitt avskjediget fordi hun somlet med arbeidet. Undres om Ove møtte henne utenfor kontoret idag. Altså: «Som svar på Deres ærede skrivelse av 13—4 tillater vi os —»

Endelig var hun ferdig. Hun gikk inn til Blom med brevene.

«Kommer De endelig med dem,» sa han og så over brillene på henne. «Slike ferier er ikke av det gode. Det rekker og varer innen vi kommer i arbeidet igjen,» brummet han.

Undres på om han nogensinne har vært på fjellet og vært forelsket jeg, tenkte Dorit, idet hun gik hen til sin plass igjen. Han har vel alltid vært så gretten, og det er vel derfor at ingen har kunnet bli gla i ham, for ung må jo den gamle tassen også engang ha vært, så rart det enn er å tenke på.

XIII.

Sommeren satte plutselig inn, og i mai var det så varmt at folk begynte å bade.

Det var aldeles uutholdelig oppe i Paradiset, for vinduene vendte mot vest, og solen stekte og skinte til langt ut på aftenen. Det var så vanskelig å holde sig inne i de lummerhete, lyse sommerkveldene, især fordi Niki fristet dem med sin seilbåt, og de kunde jo ikke være ute hver aften. Kontoret var der hver morgen og forlangte friske krefter og søvn.

En dag kom Molle hjem og fortalte at John hadde møtt op utenfor kontoret og spurt om de alle vilde være med på biltur på søndag. De tre veninder skulde sørge for maten, de skulde være borte hele dagen, kjøre ned til sjøen etsteds og bade og nyte livet.

«Vi blir syv i bilen; men Niki kjører selv. Han vil absolutt ha med sig Elsa Hartvig.»

«Er jeg buden med?» spurte Margit.

«Selvfølgelig.» svarte Molle. Hun fortalte ikke at hun hadde kjempet hårdt for at Margit skulde få være med og tilslutt bent ut sagt at hverken Dorit eller hun blev med, hvis de ikke også inviterte Margit.

«Har du lyst, Molle?» spurte Dorit.

«Vet ikke.» Molle drog på det. «Men John snakket

om at vi sviktet dem, og tilslutt sa han at der var nok av andre unge piker som var villig til å være med. Jeg tror næsten vi må, ellers blir vi uvenner for alvor, og de har jo vært så snilde og hyggelige med den seilingen om aftnene.»

«Jeg liker ikke å være sammen med Elsa.» Dorit gren på nesen.

«Ikke jeg heller, men når vi nu blir med alle tre, kan vi vel doive henne, vet jeg. Vi må iallfall bestemme oss, for han ringer mig op imorgen formiddag.»

«Dere vet det blir herlig å bile i denne varmen, og slike turer pleier jo bestandig å være morsomme,» sa Dorit. «Jeg stemmer for at vi blir med. Det er for ergerlig om Elsa og hennes veninder skal dra av gårde med våre gutter.»

«Tror dere ikke det er best at jeg blir hjemme —» begynte Margit.

«Tøv,» sa Molle kort og bestemt. «Du er uttrykkelig invitert.»

«Enten blir vi med alle tre, eller ingen av oss,» sa Dorit, og så blev det bestemt at de skulde si ja takk, når John ringte op.

Søndag morgen oprant med strålende, varmt vær. Presis klokken ti møttes John, Hans Jacob, Dorit, Molle og Margit på Lapsetorvet. Men ingen bil og ingen Niki var å se. Heller ikke kom Elsa Hartvig.

«Du får ringe, Hans Jacob, og spørre, hvor det blir av ham.»

«Nei, vi venter til halv elleve,» sa Molle.

«Kommer de ikke, får vi gå på landtur i Paradiset,» sa Dorit.

«Du kan da vite han kommer.»

Endelig suste bilen frem på Drammensveien. Elsa satt ved siden av Niki.

«Forbistret også,» sa Niki, «mutter'n sier til pikene, at de ikke skal vekke mig, for den stakkars gutten skal sove, ja så forsov altså den stakkars gutten sig. Bevare mig, for en bagasje. Har dere dratt hele huset med dere?»

«Vi er mange, Niki, og skal ha mat og tallerkener og kopper og kaffekjelen da. Og badekåpene de tar sånn plass. Vi tre sitter på baksættet, så sitter du og Hans Jacob på klappsætene, John.»

«Å, det skal bli deilig å komme ut av den varme byen,» sa Molle, idet bilen satte sig i bevegelse.

«Det er nok flere enn vi som skal på biltur, later det til,» sa Hans Jacob og strakte hals og så en lang rekke biler foran deres egen, og bakenfor var det også mange.

«Uff, det er ekkelt med støvet, til vi slipper ut av rekken,» sa Dorit.

Elsa, som satt foran hos Niki, var iført en ildrød kjole og hadde et rødt tørklæ bundet om hodet. Hun var alt begynt å vifte til de biler de møtte. Noen viftet igjen, andre lot som ingenting.

«Jeg synes du skal vente med det der, til vi er kommet ut på landet, der er folk mer mottagelige for den slags vennlighet,» sa John. Han hadde hørt, at Molle hadde hvisket til Dorit om, at nu begynte hun alt.

«Det er bare de morgengretne, som ikke vifter igjen, og de har godt av en liten ergrelse på morgenkvisten,» sa hun og tok i det samme Hans Jacobs hatt av hodet hans og viftet med den til en forbipasserende bil.

«Hvor skal vi egentlig hen?» spurte Margit.

«Vet ikke. Det bestemmer vel Niki.»

«Det blir jo også revnende likegyldig, bare vi kommer til sjøen,» mente John.

«Dere, jeg vet om en bedårende liten odde, sånn omtrent to timers bilvei herfra. Vi var der ifjor,» vendte Elsa sig. «Der er et hus i nærheten, hvor vi kan få vann, og der er sandstrand i bukten. Bare ingen andre har erobret den før vi rekker ned.»

Bilen suste iveri, og de snakket og lo, og Elsa blev aldri kjed av å vifte og vinke til biler og folk, som de kjørte forbi. Tilslutt, da Hans Jacob gjemte hatten sin nede i bilen, så hun ikke kunde få fatt på den, strakte hun begge armene i været og hujet til hilsen.

«Godt det går så fort at folk ikke får tid til å kjenne oss igjen,» hvisket Margit til Dorit.

«De ser bare på den gale jentungen,» trøstet Dorit henne.

De kom til en by, som de måtte kjøre igjennem.

«Nu skal du holde dig i ro, Elsa,» sa Molle.

Gatene var søndagsstille, og pene, stillferdige mennesker spaserte på fortauene, det var virkelig for galt med den bråkende jentungen.

«Uff, så snerpete de er, du,» hørte de henne si til Niki.

Straks de var utenfor byen, begynte Elsa igjen.

«Der kan dere se,» hun snudde sig triumferende. Hun hadde vinket og viftet til to gamle folk, som stod utenfor en liten, rød stue, og de viftet igjen og lo. «Selv gamle folk er blidere enn dere på en slik herlig søndagsmorgen.»

«Sitt nu stille,» kommanderte Niki, «ellers detter du ut av vognen for mig.»

Niki måtte stanse, for Elsa skulde endelig tende en

cigarett. Hun tendte først en og stakk den i munnen på Niki, så tendte hun en til sig selv, og så bar det av-gårde igjen.

«Der ser vi sjøen. Nu er det ikke langt igjen.» Elsa vendte sig og pekte. «Sett ordentlig fart på, Niki, så vi formelig flyr avsted,» lo hun.

«Uff, nei da.» Margit blev redd.

«Nu er det bare et par svinger igjen, så er vi der,» ropte Elsa.

Niki saktet farten. «Vi får velge et godt sted, og sette bilen slik, at vi kan se den. Tenk, om noen stjal den fra oss.»

«Der er odden!» skrek Elsa. «Sett bilen her i veikanten, Niki. Her kan vi se den.»

Niki kjørte bilen så langt ut på siden av veien som mulig og stanset.

«Her er nydelig!»

«Lidderlig koselig!»

«Bedårende!» lød det fra de forskjellige.

En odde stakk ut i vannet, og innerst inne i bukten lå der en liten, rød stue.

«Å! det skal bli herlig å bade.» Elsa var alt på vei ut mot odden.

«Vær så god og kom hit og hjelp til å bære,» ropte Molle etter henne. «Vi kan ikke la maten bli liggende her.»

Men Elsa hørte ingenting. Hun var alt begynt å klæ av sig.

«Niki, snakk til henne da,» sa Molle rent ute av sig. «Vi må da klæ av oss på hver vår side av odden.»

De bar alle pakkene ned til stranden og la dem i skyggen bak en stor sten.

«Her har nok folk kokt kaffe før oss. Det er et utmerket kokested mellom disse to stenene. John, finn en stakk, så henger vi kjelen på den, og du, Hans Jacob, gå bort og be om å få fylle kaffekjelen med vann.» Margit var ivrig iferd med å ordne. «Niki, skaff kvist og ved.»

«Vi skal da ikke til å koke kaffe med en gang,» sa Niki. «Først skal vi bade og drikke vermouthe og spise kaker. Mutter'n har sendt en stor pappeske med kaker.»

De klædde av sig på hver sin side av odden og svømte ut og møttes i sjøen. Så la de sig op og hvilte på den varme sand, de unge piker i sine badekåper, og så jumpet de ut i sjøen igjen.

Niki kom anstigende med vermouthe, cigaretter og kaker.

«Si, om vi har det godt!» Elsa lå og strakte sig i sandet og spiste en stor fløtebolle. Margit var den eneste av dem som ikke kunde svømme, for hun var vokset op inne i landet. Dorit svømmet så langt ut, at de andre ropte at nu fikk hun snu, og Elsa holdt til på stranden efter at hun hadde vært i sjøen én gang.

Molle og John hadde funnet en plass for sig selv et stykke fra de andre. De hadde anbragt glassene sine fast nede i sandet, så de ikke kunde velte. Molle satt og hev pinner og småsten ut i sjøen, og John lå på maven og pirket i stenene.

«Du Molle,» sa han med ett, «vet du, at jeg kan få en post på et kontor i London.»

«Nei, så heldig du er.»

«Synes du jeg skal ta den?»

«Naturligvis. Hvorfor ikke?»

«Jeg tenkte jeg vilde snakke med dig først.»

«Med mig? Kjære, jeg kan vel ikke råde dig i dette. Du må da gjøre det du selv synes.»

John blev sittende litt, så sa han:

«Jeg synes det er så vondt å reise fra dig.»

Molle lo kort og trakk badekåpen bedre om sig. «Fra mig! Jeg reiser kanskje selv, jeg!»

«Du! Hvorhen?»

«Ove vil endelig ha mig med sig over til Amerika.»

John vendte sig ivrig om.

«Det vilde være storartet for dig, Molle. Reiser du?»

«Kanskje,» sa hun efter å ha betenkt sig litt.

«Da tar jeg posten, Molle, når du så allikevel ikke er her, og så skriver vi til hverandre — ofte, ikke sant, Molle?»

Molle satt litt og rev op stener, som hun kastet ut i sjøen, og så sa hun sakte, idet hun så bort:

«Jeg tror aldri det blir til noe for alvor mellom dig og mig, John.»

Det blev en lang pause. John stirret ut over sjøen, så kom det hest:

«Hvorfor ikke det?»

«Å, det er alle de årene, John. Når du kommer hjem igjen, er du ennu en ung mann, og jeg — jeg er over min første ungdom, og så skal jeg kjempe og slåss for å holde på dig. Nei, vi kvinner skal gifte oss med menn som er eldre enn oss.»

«For eksempel med slike som din chef, mener du vel.» Han lo bittert.

Molle reiste sig. «For eksempel han ja,» sa hun hårdt. «Men nu vil jeg klæ mig, og så får vi be-

gynne å gjøre i stand maten. Det går ikke an å overlate alt strevet til Margit.»

Hun forsvant på den annen side av odden, og John blev sittende en stund og stirre ut over sjøen, så reiste han sig og slentret bort til de andre.

Margit var alt i full virksomhet. Hun og Hans Jacob hadde vært borte og hentet vann, og nu putret og kokte potetene så koselig over ilden, som de hadde tendt.

Dorit satt og pakket op tallerkenene og kniver og gaffler. Niki og Elsa lå og så på.

Elsa tok en lang pinne og begynte å pirke i ilden.

«Jeg kan aldri la en slik ild i fred,» sa hun. «Det er så morsomt å få det til å brenne også på andre steder.»

«Vil du værsågod la være.» Margit vendte sig sint. «Du velter kasserollen for mig — at du alltid bare skal gjøre ugagn, aldri nytte. Gå heller avsted og skaff mig litt mer kvist.»

«Kunde ikke falle mig inn,» lo Elsa. «Det kan da jamen guttene gjøre. Se der er John. Du må skaffe ved!» ropte hun.

«Se her, Niki, du kan skjære op den kolde steken,» sa Margit og rakte ham stek og kniv og gaffel.

«Allright,» sa Niki og begynte å file på steken, mens Elsa interessert så på.

«Får jeg en bete da,» tigget hun.

«Men Niki, hvordan er det du skjærer.» Margits stemme lød helt forferdet. «Du skal da ikke skjære steken på langs, mot benet da vel.»

«Blir ikke det det samme, når det bare blir skiver.»

«Nei, du er håpløs. Dere kan da ingenting heller. Gi meg den igjen.»

«Bevare meg vel, så meget du kan, Margit,» sa Elsa. «Nå blev du avsatt, Niki. Gi meg en cigarett og la oss forsvinne, vi er nok bare i veien.»

Dorit, Hans Jacob og Molle dekket på en flat sten.

«Nu er potetene ferdig. Rop på dem, Hans Jacob.» Margit hang kaffekjelen på stokken over de to stener.

Nå er det mat å få.

Nå er det mat å få.

Ta med kniv, skje og gaffel!

Hans Jacob sang så det ljomet.

«Hit med rødvinflasken, Margit. Jeg kan nå vel alltid betroes å skjenke i glassene,» sa Niki.

«Det er vel også det eneste du kan,» lo Margit. «Å, hvor det skal smake å få mat.»

De fikk det alle travelt med å forsyne sig.

«Ta imot, John!» Molle kastet en varm potet bort til ham. «Du må skrelle selv.»

«Skal du ha ennu mer, Hans Jacob.» Margit hørtes rent forferdet ut. «Nu er det snart bare benet igjen. Du store min, så dere spiser. Å, kaffen min!» Margit fór op, for kaffekjelen kokte over, så ilden næsten sluknet.

«Drikk ut av glassene, nu kommer portvinen,» sa Niki, og så blev fru Strømgårds kakeeske sendt rundt igjen.

«Du er så stille, John,» sa Dorit. «Jeg har næsten ikke hørt dig si et ord.»

Molle så bort på ham med et sky blikk.

«Jeg sitter og tenker på noe, og så synes jeg at vi

skal drikke for oss selv og klikken vår,» begynte John.

«Ti stille da. John skal tale.»

«Ja, for idag er det antagelig siste gang klikken er samlet,» fortsatte John.

«Hvad mener han!»

«Er du gal!»

«Hysj, ti stille da.»

«Jeg reiser om fjorten dager til London, hvor jeg har fått en post.»

«Nei men John!»

«Det har du da ikke sagt et ord om.»

«Og eftersom jeg hører idag,» vedblev John uten å bry sig om alle avbrytelsene, «reiser Molle ennu lenger bort — til Amerika med sin bror.»

«Molle!» Dorit vendte sig mot henne.

«Det er aldeles ikke sikkert,» sa Molle. «Men reiser jeg, reiser jeg ikke alene, for Dorit blir med.»

«Jeg! Men Molle, jeg tror du er aldeles spikende gal.»

Det blev en spørren og snakken frem og tilbake, inntil John slo på sitt glass og påbød taushet.

«Jeg er aldeles ikke ferdig ennu —» begynte han.

«Ennu flere avsløringer!» ropte Elsa.

«Kan du ikke ti stille da.»

«Jeg vil foreslå,» fortsatte John, «at vi drikker for den hyggelige tiden vi har vært sammen, og ønske at vi ikke skilles for evigheten. La oss love hverandre, at vi fremover i livet skal holde sammen.»

«Gud, så høitidelig!» Elsa lot som om hun gråt.

«Skål allesammen og vel møtt igjen!» ropte John og drakk glasset sitt ut, hvorpå han kastet det mot en

sten så det knustes. Så vendte han sig og gikk inn i skogen.

«Men hvad gikk det av John?»

«Hvad er det, Molle?»

«Vet ikke,» svarte Molle fort.

«Han er sentimental, gutten, fordi han skal reise,» bemerket Elsa.

Da kaffen var drukket, falt det ro over dem alle. Elsa rullet sig sammen som en kattunge på Nikis regnfrakke, og med et «Godnatt, barn» la hun sig til å sove. Margit og Dorit begynte å rydde sammen, og Niki strakte sig ved siden av Elsa, og snart sov han også.

Hans Jacob og Molle satt nede ved stranden og snakket sakte sammen.

Solen var forlengst gått ned da de gjorde sig i stand til å dra hjemover igjen. Sommeraftenen var lys og lun.

«Jeg er så trett som om jeg har vært på en lang fottur,» sa Margit og satte sig op i bilen med en stor bukett av markblomster som hun hadde plukket.

«Det skal bli deilig å komme i seng,» gjespet Dorit.

Selskapet var betydelig stillere da bilen rullet inn mot byen igjen, enn det hadde vært da de kjørte ut. Selv Elsa forholdt sig rolig, og vinket bare av og til slapt med hånden, når de møtte en bil med et muntert selskap i. Til slutt la hun hodet mot Nikis skulder og duppet. Dorit sov også lenet inn mot Margit, men Molle satt lysvåken og stirret ut i sommernatten. Av og til så hun bort på John, men han satt bare og så rett frem for sig.

«Uff, hvor kjedelig dere er allesammen.» Hans Jacob gav sig til å plystre lavt.

«Vi er så trette. Luften og solen har tatt på oss alle,» sa Molle. Hun vilde så gjerne få en samtale i gang, men ingen var villig til å snakke, hver hadde sitt å tenke på.

XIV.

De tre unge piker satt i Paradiset og spiste frokost.

«Idag tror jeg det er den varmeste dag vi har hatt,» sa Margit og pakket inn skolematen sin. «Jeg må nok skynde mig. Klokken er alt halv ni.» Hun måtte være på skolen et kvarter på ni, så hun gikk alltid før de andre.

«Best å spise godt mens vi har lyst på mat,» sa Dorit og skjenket sig en kopp kaffe til. «Deilig her er kjølig om morgenen, ut på dagen orker jeg simpelthen ikke mat.»

«Adjø da. Kom nu ikke for sent.» Margit tok hatten sin.

«Det er sant, jeg kommer ikke til middag idag, såvidt du vet det,» sa Molle.

«Gjør ingen forskjell. Vi skal bare ha spekeskinke,» svarte Margit og forsvant ut av døren.

De andre spurte ikke hvor Molle skulde hen, hun hadde vennet dem av med det.

«Du Dorit,» sa Molle, «det er best du får vite det. Jeg reiser ikke med Ove, for jeg er forlovet med Fredrik Thune, og vi skal gifte oss snart.»

«Hvad sier du, Molle!» Dorit satte koppen fra

sig. «Men Molle da, hvad tror du Ove sier. Har du fortalt ham det?»

«Jeg skrev til ham igår, og nu har han vel fått brevet. Det er derfor jeg synes at du også skal vite det. Tror du ikke jeg har merket at du og Ove har puffet på alt det dere bare kunde, men du kan jo skjønne vi gjerne vilde ha dette litt for oss selv, derfor sa vi ingenting, men Ove tvang mig jo til å si fra før første juni.»

«Er du glad, Molle?»

«Om jeg er glad! Du kan da vite jeg er det. Tror du ikke også du vilde være glad, hvis du skulde gifte dig med den mann du helst vilde ha i hele verden.»

Hun så på Dorit med skinnende, blanke øine.

«Jo, det er jeg sikker på jeg vilde være,» svarte Dorit med et langt dypt sukk. «Skal dere gifte dere snart?»

«Vi har ikke noe å vente efter. Huset står ferdig, vet du jo.»

«Er det lenge siden dere blev forlovet?»

«Forlovet og forlovet, jeg vet ikke når vi egentlig blev det, men vi blev, dagen efter vi hadde vært på den bilturen med guttene, enig om å gifte oss straks.»

«Hvad tror du John sier?»

«Jeg er så lykkelig over at han er reist. Jeg sa så meget til ham, at han måtte forstå hvordan det hang sammen.»

«Jamen du sa at du vilde reise med Ove, og at jeg skulde være med.»

«Det var bare for å mildne tingen for ham.»

«Men Ove, hvad tror du han sier?»

«Nu må han da bli fornøiet, nu vet han mig i gode hender. Hadde han ikke vært så iherdig med den datoen sin, tror jeg ikke det var blitt avgjort så fort — det med giftermålet, mener jeg. Men klokken, Dorit, vi kommer for sent.»

Nå, du kan da ta det med ro. Det er verre for mig,» lo Dorit.

Dorit var så stille på kontoret den dag, at Finn Steffen spurte om hun feilte noe. Det surret i hodet hennes hele tiden, hvad vel Ove vilde si. Og nu flyttet Molle fra henne. Margit var nok snild og søt, men som Molle var hun ikke. Det var så meget hun ikke kunde snakke med Margit om, og til Molle kunde hun si alt. Nu måtte da Ove være glad. Det var jo dette han hadde villet — fremtvinge en avgjørelse, hadde han sagt mer enn en gang. Nu måtte han altså reise tilbake alene, og hun — hun mistet både Ove og Molle.

Uvilkårlig la hun hodet ned på armen.

«Der kan De se, De er syk, frøken Bjerke,» sa Finn. «Det er formodentlig varmen.»

Dorit rettet sig op. Hun hadde glemt at hun ikke var alene.

«Ja det er vel varmen,» sa hun og drev på igjen med maskinskrivningen.

Da Dorit kom ut av porten klokken fire, stod Ove der.

«Været er så deilig,» sa han. «Vil De spise med mig på Dronningen?»

«Forferdelig gjerne.» Bare ergerlig jeg ikke har en penere kjole på, tenkte Dorit.

De gikk avsted for å ta spurvognen ned til ferjen.

Det var så varmt at asfalten kjentes ganske bløt.

«Hvad sier De så om den store begivenhet?» spurte Ove.

«Vi må vel være glad nu, De og jeg. Molle er i hvert fall lykkelig.»

«Ja, jeg var oppe hos dem på kontoret i formiddag, og det lyste formelig av dem begge to.»

«En blir vel slik, når én er blitt forlovet,» sa Dorit stille.

De stod ute på den tett besatte spurvogn. Dorit så på Ove, han var så pen i den lysegrå dressen og det friske solbrente ansiktet. Absolutt den peneste av alle de herrer som stod der — —

De fant sig et hyggelig bord ute i fri luft.

«Nu sitter vi her til det blir litt kjøligere,» sa han, «og så gå vi en tur inn i skogen. Jeg opfordret Thune og Molle iherdig til å gifte sig snarest, så jeg fikk være med i bryllupet,» sa han. «Det blir vel ingen andre enn De og jeg, og så vel Thunes søster. Han har en søster her i byen.»

«Og nu kommer De altså til å reise alene over,» sa Dorit, hun hadde det så travelt med ørreten.

«Ja dessverre, men en får jo ikke være så egoistisk å tenke på sig selv,» svarte han.

«Jeg sier ustanselig det samme til mig selv, men De aner ikke hvor forferdelig det blir for mig å miste Molle. Det blir verre for mig enn for Dem, for De har ikke hatt henne hver dag, slik som jeg. Dere to skulde begynne å bo sammen dere, men vi to må altså slutte.» Dorit hadde tårer i øinene.

«Skål, Dorit. Kanskje kan De få en annen venn.»

«Ingen blir som Molle,» svarte Dorit og tørret sine øine med servietten.

«Ingen?» lo han. «Ikke engang en mann?»

«Å, jeg tenkte da virkelig ikke på noen mann,» sa hun og smilte mot ham.

«Nu går vi, det er ikke så varmt nu.» Ove ropte på opvarteren og betalte.

De gikk opover veien med villaer på begge sider, og bøide så inn i skogen. «Her er det godt og svalt,» sa Ove og slo sig ned i gresset. Dorit satte sig på en sten like ved.

Byen lå foran dem på den annen side av fjorden. De så den mellom trestammene. Den formelig oste av varmen, som lå som en røk over den. Ute på fjorden såes seilbåtene med skinnende hvite seil. De lå stille og ventet på et vindpust.

«Hvordan har De nu tenkt å innrette Dem når Molle flytter fra Dem?» spurte Ove.

«Jeg vet ikke. Jeg tør ikke tenke på det. Margit og jeg blir vel boende sammen,» sa hun med et sukk.

«Det er noe jeg har tenkt å spørre Dem om, Dorit. Kan ikke De reise med mig istedenfor Molle.» Han stakk med stokken i gresset.

«Jeg! Men — kjære, jeg kan da ikke reise med Dem.» Dorit var blitt blussende rød og glattet iherdig på kjolen.

Han flyttet sig nærmere og tok hennes hånd. «Jeg mener naturligvis at vi skulde gifte oss, og så reiser du med mig, Dorit, vil du?»

Hun så op med strålende øine.

«Mener De — du — det virkelig,» sa hun. «Være

sammen med dig bestandig, Ove. Det er ikke noe jeg heller vil i hele verden.»

— — — — —

«Jeg hadde ment å spørre dig om det for lenge siden, Dorit,» sa Ove en stund etter, «men ser du, det var dette med Molle. Hvis Molle reiste med, så måtte hun jo være med oss på vår bryllupsreise, og det gikk da virkelig ikke an.»

«Og jeg som trodde, at du bare tenkte på Molle og ikke på mig.»

«Og så tenkte jeg bare på dig hele tiden — — Du må si op plassen din på kontoret imorgen den dag.»

«Å, det blir så leit.»

«Blir det leit?»

«Ja, jeg mener, det blir så flaut å si det til direktøren.»

Ove lo. «Så skal jeg gjøre det da.»

«Nei da,» sa Dorit forskrekket. «Jeg får da se å greie det selv. Jeg har bare fjorten dages opsigelse.»

«Det var bra, for første juli går båten.»

«Men Ove, vi må da ned og besøke mine foreldre.»

«Vi reiser så snart du får fri.»

De blev sittende helt til siste ferje gikk. Det var så meget å snakke om og å overlegge, planer om hvordan de skulde innrette sig i det nye land, og alt det som måtte gjøres innen den store dag oprant.

Lykkelige og glade spaserte de hjemover i de halvskumre, varme bygater, og det siste Ove sa, da han gikk fra Dorit ved gatehjørnet, var:

«Ja så avtaler du alt med Molle til den tredevte juni.»

Molle var nettop kommet hjem, og var alt i seng da Dorit kom.

«Hvor har du vært så sent?» spurte hun og sendte Dorit et par undersøkende øine.

«Å Molle! Jeg er så glad og lykkelig.» Hun kastet sig om halsen på Molle og hvisket: «Jeg er forlovet jeg også — med — Ove — nu iaften blev vi det.»

«Det var forferdelig morsomt, Dorit.» Molle strøk og klappet henne. «Men jeg er ikke det minste forbauset. Bare rart at dere ikke er blitt forlovet for lenge siden.»

«Er du ikke forbauset? Jamen det er jeg jo selv.» Dorit satte sig ned på sengekanten.

Molle lo. «Vi har da forstått, både Fredrik og jeg, at det vilde ende med det. Når man blir rød og forlegen, som du alltid blev, bare Oves navn blev nevnt, da er man forelsket.»

«Jeg begriper ikke hvordan jeg skal kunne sove bort denne natten. Jeg er så alt — alt for lykkelig. Gid det var morgen.»

«Se nu bare til å komme i seng, men i natt skal du få lov til å snakke til mig så ofte du bare vil,» lo Molle.

«Ove vil, at vi skal gifte oss samme dag som du og Thune gifter dere, og det blir ved den tredevte juni. Ikke sant?»

«Å, så morsomt. Dorit, bare vi fire!»

«Det går vel ikke an, Molle. Mine foreldre vil vel være med, og Ove sa at Thune har en søster her i byen, og så Margit da.»

«Nei, vet du hvad! Det er ingen som gifter sig med stort bryllup nu lenger, og det er absolutt ikke

moderne å ha foreldre og slekt med. Den dagen får en da jamen ha lov til å ha for sig selv. Men slukk nu lyset.»

«Du Molle,» kom det litt efter, «har du tenkt på leiligheten. Hvad skal vi gjøre med Paradiset?»

«Det blir jo din sak, men jeg synes at du skal la Margit få bli boende her, så greier hun alt for dig.»

«Ja det var en god idé.»

Så blev det stille en stund.

«Du Molle, tenk nu er vi svigerinner.»

«Ja,» kom det søvnig fra den annen seng.

«Du Molle, Ove kommer hit op imorgen.»

Men da fikk Dorit intet svar.

Molle sov.

XV.

«Det har jeg da ventet lenge,» var det første Margit sa, da hun om morgenen fikk høre den store nyhet at begge hennes veninder var blitt forlovet.

Dorit og Molle så forbauset på hverandre. Tenk at Margit kunde være så lur! De syntes så synd i henne. Stakkars, hun hadde som sedvanlig ingen, og her satt de begge to fylt av lykke og strålende fremtidsplaner.

«Du skal få beholde leiligheten og alt som er i den undtagen sølvtoiet,» sa Dorit for å trøste henne. «Kanskje kan du finne en som er så hyggelig at du vil dele leiligheten med henne.»

«Det er forferdelig snildt av dig. Men at dere begge skal gifte dere så snart. Var det mig, tror jeg at jeg vilde vente litt, for eksempel til jul, så dere lærte hverandre bedre å kjenne.»

«Å du forsiktige Margit!» De lo begge av henne, men Margit fortsatte ufortrødent:

«Har dere tenkt på at dere kanskje kommer til å savne kontoret forferdelig. Tenk på alt det liv og alle de mennesker en ser i løpet av dagen på et kontor. Samværet med de andre, klapren av maskinen og ringen av telefonen, og så skal dere gå der hjemme alene og stelle. Jeg tror ikke det passer for noen av dere.»

«Det er best vi forsvinner, Molle,» lo Dorit, «ellers får hun oss til å heve forlovelsene våres alt idag,» Og glade og leende over den urimelige Margit sprang de ned over trappene.

Dorit gikk som i drømme til kontoret. Hun syntes alle måtte se på henne hvor lykkelig hun var, og da to unge studenter først lo til henne og så snudde sig og så etter henne, tenkte hun, nei det går ikke an å se så henrykt ut som jeg gjør, og hun forsøkte å gi sitt ansikt et alvorlig uttrykk, men det varte ikke lenge, så glemte hun det så like strålende ut.

Blom var den eneste som var kommet da hun trådte inn på kontoret.

«Godt De kom, frøken, vi har en hel del arbeide som må være gjort før chefen kommer.»

Dorit satte sig opgitt ned. Hvordan skulde hun vel greie idag å samle tankene om andres affærer? Uff, den Blom, naturligvis skulde han utnytte at hun var så tidlig på ferde idag. Arbeide! Arbeide! Han tenkte da aldri på annet. Han skulde bare vite at snart slapp hun å tenke både på ham, poliser og alskens forsikringer. Best å ta fatt og få det unda så fort som bare mulig — —

«Er tante Thora kommet?» Finn Steffen kom farende inn.

«Nei,» sa Dorit og snudde sig rundt på stolen.

«Men kjære unge mann,» Blom var kommet inn og stod i døren med en blå polise i hånden. Han så på klokken. «De tar visstnok feil av tiden. Klokken er ikke mer enn fem minutter over ni. Aldri har De vært så tidlig ute før.»

«Nei, men det er heller ikke hver dag jeg kommer med så veldige nyheter.»

«Hvad er det da?» sa Dorit nysgjerrig.

«Gjett.»

«Neimen om jeg gidder.» Dorit snudde sig for å ta fatt på skrivningen igjen.

«Onkel Georg og frøken Gundersen er forlovet! Hva gir dere mig for den! De skal gifte sig i sommer!»

«Du store min —!» Dorit blev sittende med åpen munn og se på ham.

«Jaså De! Jaså De!» Blom tørret i befippelsen brilene sine på polisen.

«Ja er det ikke det jeg sier, at dette er et erotisk kontor. Nu kommer vel snart De også, Blom, og sier at De skal gifte Dem.»

Dorit dukket blodrød ned i arbeidet igjen. Han skulde bare vite —.

«Jeg tror ikke dette er heldig for forretningen,» Blom rystet på hodet.

«Jeg synes vi skulde få fri i dagens anledning,» sa Finn. «Kan ikke De foreslå det, Blom.»

«Ta fatt på Deres arbeide, unge mann, og kom ikke med slikt tøv. Det trenges vel ennu mer nu at her arbeides ordentlig.»

«Ja det har du ret i,»

sang Steffen, «for nu får vi vel snart en hel familie å forsørge her,» la han til og lo.

Dorit dukket ned i papirene sine. Hun holdt på å sprute i latter, men torde ikke for Blom, for han så så morsk ut.

«Arbeidet venter, unge Steffen,» sa Blom, idet han gikk inn på sitt eget kontor.

«Godt De har øvet Dem på å si tante Thora,» hvasket Dorit.

«Jamen hvor blir det av tante Thora da!» sa Finn Steffen høit.

«Naturligvis, alle anledninger skal benyttes til å tilsidesette arbeidet,» hørte de Blom brumme.

«Hvad mente De egentlig, Blom, med at denne forlovelsen skader forretningen?» Steffen stod i døren inn til Bloms kontor.

«Jeg mener at vi mister en særdeles flink og pålitelig bokholder,» svarte Blom.

I det samme ringte telefonen. Steffen tok den.

«Nei er det dig, tante Thora.» Han skar ansikt til Dorit. «Javel ja. Jeg skulde hilse dig fra Blom og frøken Bjerke og gratulere dig så mange ganger. De er så begeistret over den store nyhet, især Blom. Ja jeg skal si det.» Han la mikrofonen på. «Tante Thora har fått fri idag, skulde jeg hilse og si,» ropte han inn til Blom.

«Kunde tenke det ja. Vi begynner fint,» lød det der inne fra.

Ikke tør jeg fortelle Blom at jeg skal slutte, tenkte Dorit. Idag tåler han ikke mer. Men huff hvor hun gruet sig til chefen kom. Hun måtte jo si fra, ellers gjorde Ove det, og det var da for leit.

Hver gang hun hørte nogen gå ute på gangen, krøp det formelig koldt ned over ryggen hennes, så kokende hett det enn var i dag, for hver gang trodde hun det var chefen. Kanskje vilde han være mer forståelsesfull idag, siden han selv var blitt forlovet. Hadde det vært Blom som var chef, hadde hun simpelthen ikke tordet si et mukk.

Skulde hun gratulere chefen, tro? Uff, det blev så

flaut, tenk den gamle mannen og forlovelse! «Gratulerer i anledning Deres forlovelse!» kunde hun da umulig si. «Finn Steffen har fortalt mig den store nyhet. Gratulerer så mange ganger.» Det hørtes bedre ut. Men det nyttet ikke å tenke på det, for hun glemte det så allikevel når hun skulde si det.

Der hørte hun chefens nøkkel. Huff, hun blev rent lam i benene. Om hun ventet til imorgen! Nei, det torde hun ikke for Ove.

«Skal De ikke inn og gratulere da, frøken Bjerke?» spurte Finn.

«Det haster vel ikke så,» svarte Dorit så likegyldig som bare mulig. Han skulde bare ane hvor hun grudde sig.

Flere ganger reiste hun sig for å gå inn, men satte sig ned igjen. Hun fikk vente til hun gikk inn med frokostbrettet, for det måtte hun gjøre idag istedetfor frøken Gundersen.

«De glemmer vel ikke frokosten vår i dag?» spurte Finn. «Klokken er snart halv ett.»

Huff. Dorit gikk bort for å fylle tekjelen. Det tok gudskjelov tid innen den kokte op på platen. Men aldri hadde vannet kokt så fort op som idag.

«Deres mann kommer til å vente på måltidene,» sa Finn.

«Hvad!» Dorit blev så forskrekket at hun nær hadde sluppet koppen.

«Jeg mener bare at De ikke er presis med maten, jeg,» lo Steffen.

Huff, hvor han maste. Nu var brettet ferdig. Nu måtte det altså skje.

«Godmorgen,» nikket direktør Steffen og så op da hun kom inn.

«Vær så god,» sa Dorit og satte brettet fra sig. «Og gratulerer så mange ganger med den store begivenhet.»

Direktøren lo. «Nå, Finn har nok alt vært ute, skjønner jeg. Takk, frøken Bjerke,» sa han rolig og tok sukker i teen.

Dorit blev stående.

«Var det noget mer?» Chefen så spørgende på henne.

«Ja — jeg skulde si Dem — at jeg — at jeg må nok holde op her på kontoret.» Dorit visste ikke hvor hun skulde se hen.

«Hvad sier De? Hvorfor det?»

«Jo, jeg skal nok gifte mig — jeg også.»

Å, nu var det sagt.

«Nei jasanya, frøken Bjerke. Gratulerer.» Chefen reiste sig og rakte henne hånden. «Hvem skal De gifte Dem med?»

«Med Ove — Ove Garmann.»

«De slutter altså om fjorten dager da. Leit for oss det, frøken Bjerke, men det er livets gang. Den vei skal vi alle, later det til,» lo han.

«Svært så strålende De ser ut,» sa Steffen da Dorit kom inn igjen.

«Jeg er så glad det er overstått,» utbrøt Dorit uvilkarlig.

«Hvilket?» Steffen så forbauset på henne.

«— å gratulere chefen vel.»

«Var det så forferdelig spennende? Jeg satt nettop og studerte på om onkel Georgs forlovelse var en hjertesorg for Dem, for De har vært så taus og stillferdig i formiddag.»

Dorit lo høit.

«Ja ja, det er ikke godt å vite, dere kontordamer er

en underlig rase, dere forelsker dere næsten bestandig i chefene, om de er aldri så gamle og grå. Se på frøken Gundersen.»

«Nei, nu får De gi Dem. Direktør Steffen kunde da godt være min far, så gammel er han da.»

«Der hoster Blom, altså er frokosten ferdig for idag.» Steffen reiste sig.

Chefen kom inn.

«Dere har vel meget å gjøre her idag, når ikke frøken Gundersen er her,» sa han. «Men hun kommer igjen i overmorgen, og da tar hun nok sitt arbeide igjen.»

Nå går'n på gummisåler,
sang Steffen.

Direktøren lot som han ikke hørte det.

«Men hvad skal vi si til at frøken Bjerke forlater oss da, Blom?»

«Gjør hun det?» Blom så overrasket op over brillene.

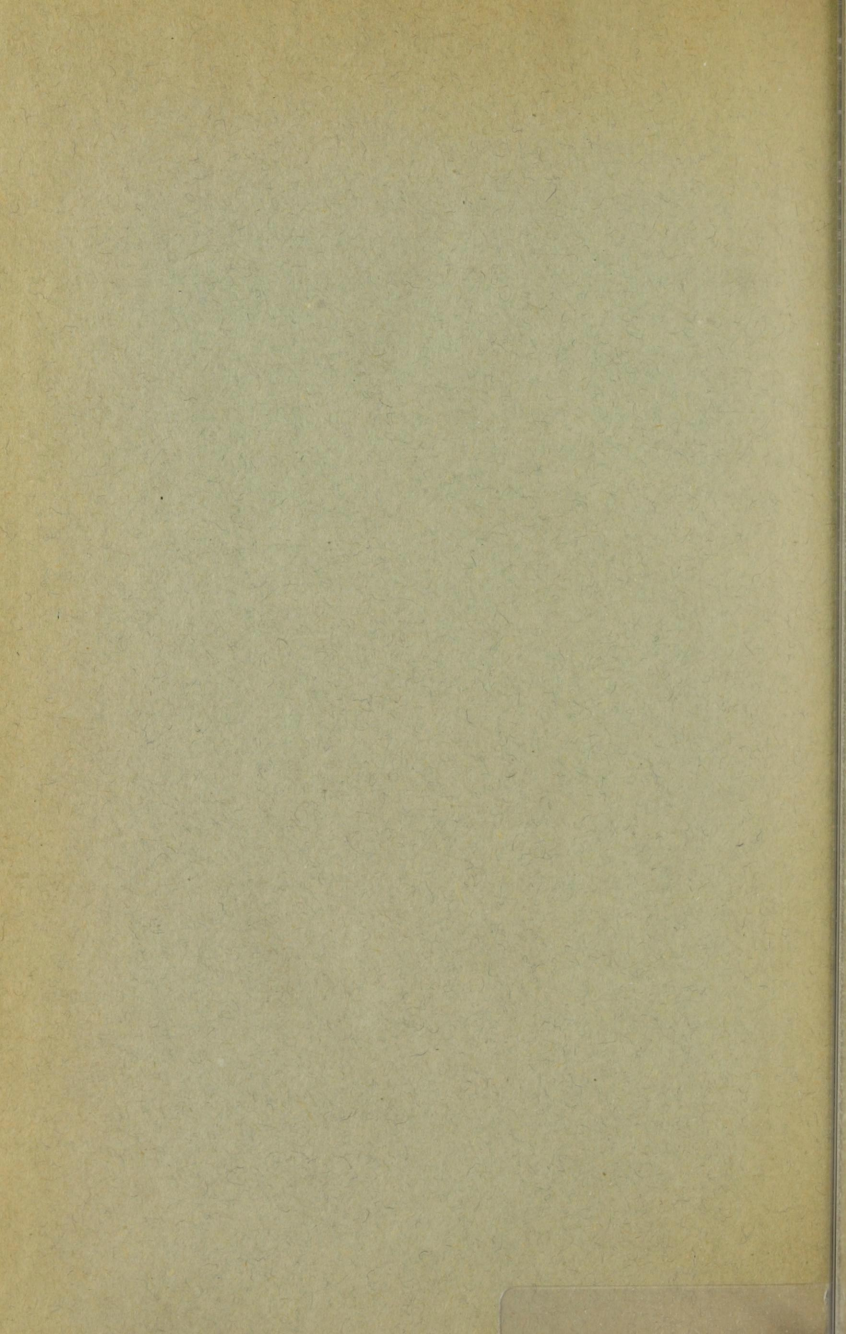
«Ja, alt om fjorten dager. Hun skal gifte sig hun også. Har De ikke fortalt det da, frøken Bjerke?»

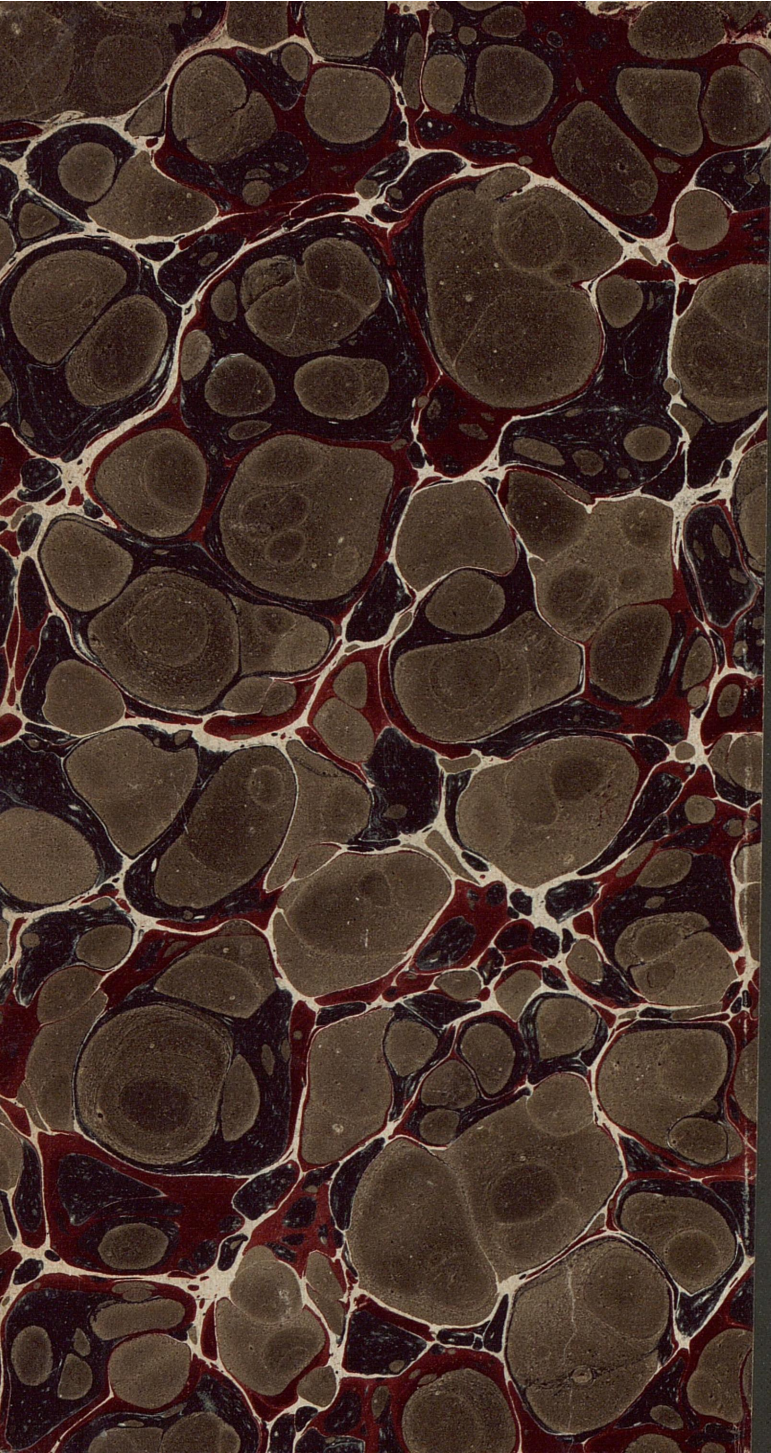
Dorit rystet bare på hodet og skrev videre.

«Nei nå har jeg aldri hørt på maken!» sa Finn. «Ja er det ikke det jeg sier at det er farlig å være på dette kontoret. Jeg tror jeg vil slutte jeg også før det blir forsent. Der glapp håpet både for Dem og mig, Blom.»

Så kommer dyra to og to
to og to — —,»

nynnet han, «men De og jeg vi får rusle videre alene vi, Blom.»

WANTHROPNE LIE
DOKTOR I PÆDAGOGISET

Oslo 1928